ΚΑΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ Ή ΔΕΞΙΑ, ΚΑΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ - ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμός Φύλλου 121
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2012
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 2012

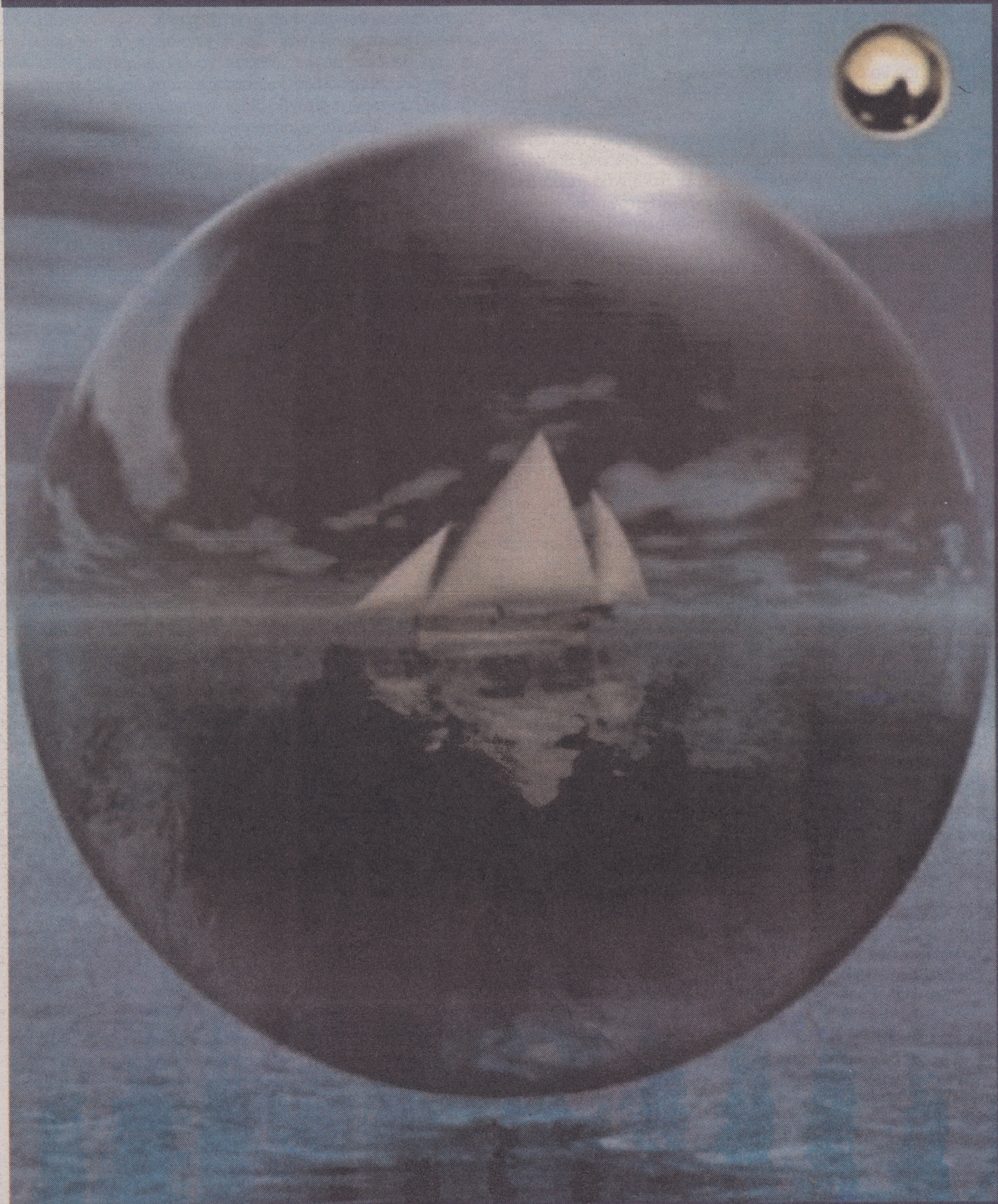
39 χτυπήματα στην αμνησία

Θέλω να προσευχηθώ
με την ίδια δύναμη
που θέλω να βλαστημήσω

Θέλω να τιμωρήσω
με την ίδια δύναμη
που θέλω να συγχωρήσω

Θέλω να

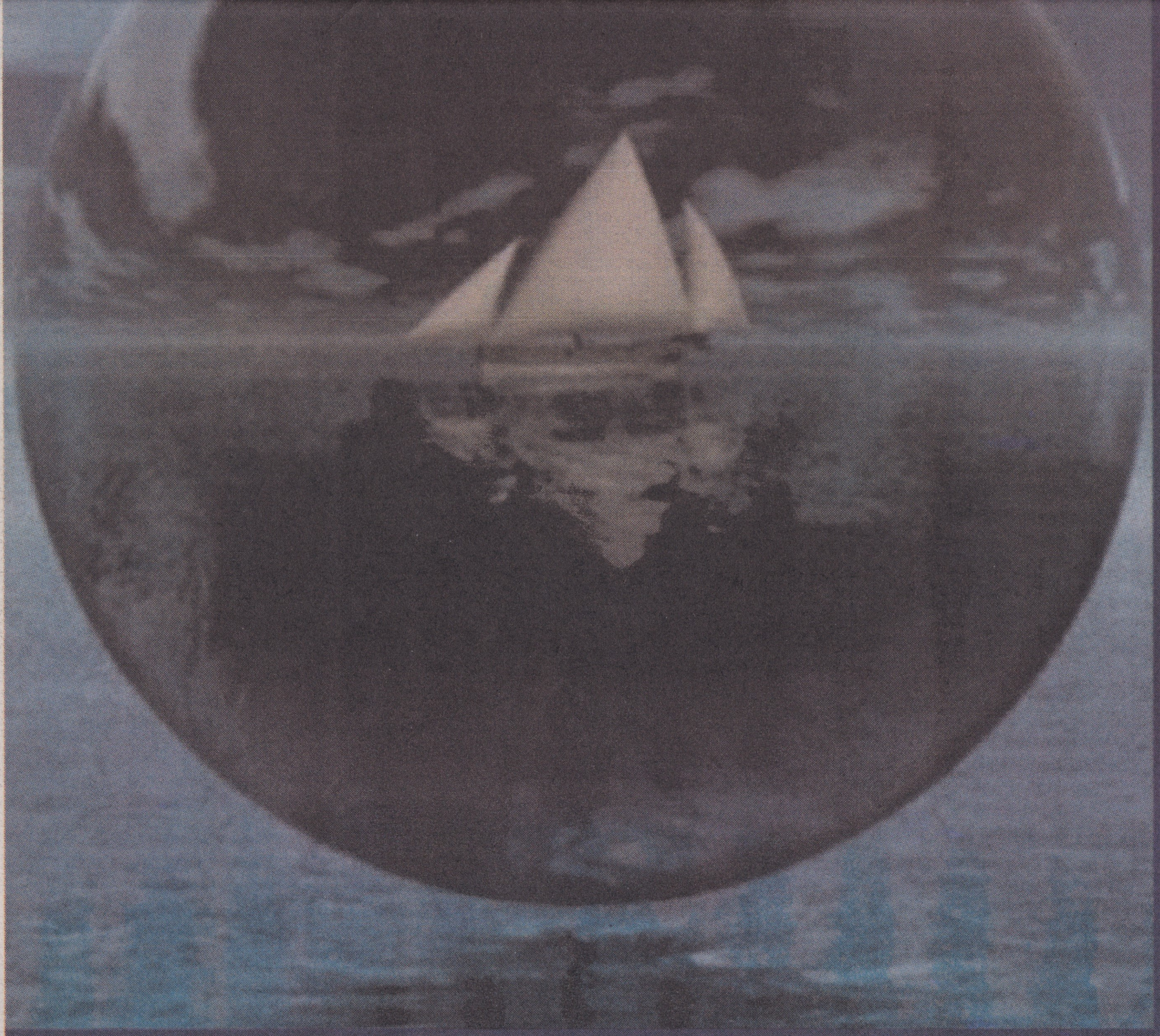
Θέλω να προσευχηθώ
με την ίδια δύναμη
που θέλω να βλαστημήσω

Θέλω να τιμωρήσω
με την ίδια δύναμη
που θέλω να συγχωρήσω

Θέλω να προσφέρω
με την ίδια δύναμη
που ήθελα στο ξεκίνημα

Θέλω να νικήσω
αφού δεν μπορώ να νικηθώ

ΑΛΕΚΟΣ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ

με την ίδια δύναμη
που θέλω να βλαστημήσω

Θέλω να τιμωρήσω
με την ίδια δύναμη
που θέλω να συγχωρήσω

Θέλω να προσφέρω
με την ίδια δύναμη
που ήθελα στο ξεκίνημα

Θέλω να νικήσω
αφού δεν μπορώ να νικηθώ

Αλεκος Παναγουλης

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ (στο Πολυτεχνείο Αθήνας)

Πέμπτη 15 Νοεμβρίου ώρα 6μμ
ΣΥΖΗΤΗΣΗ: *Οι ρίζες της αναρχίας*

Παρασκευή 16 Νοεμβρίου ώρα 6μμ
ΣΥΖΗΤΗΣΗ: *Ο νέο-πατριωτισμός, το έθνος, η τόνωση των «άκρων» και η παγκοσμιοποίηση*

ΕΚΘΕΣΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΑΠ ΤΙΣ 12 ΤΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ...
...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Νοέμβρης μήνας, 39 χρόνια μετά. Και όλα μοιάζουν να ξαναρχίζουν από την αρχή.

Τσαλακωμένες ήταν και τότε οι «βεβαιότητες» της πρώιμης μεταπολίτευσης και ας χύθηκε γοργά τόσο νερό στα αυλάκια της δημοκρατίας. Το πείσμα όμως των «άλλων» ακόμα περίσσευε. Η εξέγερση του Νοέμβρη έκαιγε ακόμα. Και ας άρχιζαν να πληθαίνουν οι βολεμένοι και οι αναγνωρισμένοι «αγωνιστές» μιας εξέγερσης, που άρχιζε να κομματιάζεται και να πουλιέται άλλοτε ακριβά και άλλοτε φτηνά. Η τιμή όμως δεν είχε σημασία ποτέ. Και οι «άλλοι» που τους είπαν προβοκάτορες συνέχιζαν να βγαίνουν και να ξαναβγαίνουν στο πεζοδρόμιο, γιατί τίποτε δεν δικαιώθηκε, γιατί όλα συνεχίζονταν... Και ξηλώθηκαν και πάλι τα πεζοδρόμια, και γέμισαν οι δρόμοι σημαίες που έπεφταν από τα χέρια διαδηλωτών που κυνηγιόντουσαν και ξυλοκοπούνταν ακόμα και μέχρι θανάτου κάπου εκεί τον Νοέμβρη του '80. Και μετά ήρθε η «αλλαγή», η αυτοοργάνωση στις γειτονιές, τα δικαιώματα των γυναικών που αναγνωρίστηκαν, ο σοσιαλισμός που φρόντισε τα «περήφανα» γηρατειά, τους αγρότες, τους μικροαστούς, τους παλιούς βιομήχανους, αλλά και τα νέα τζάκια, που αναγνώρισε την εθνική αντίσταση, που μοίρασε απλόχερα πανεπιστημιακούς θώκους σε αριστερούς καθηγητάδες.

Αλλά και πάλι οι «άλλοι» δεν πείθονταν ότι άλλαξαν τα πράγματα, και οι σημαίες ξανά υψώθηκαν, και η αναρχία άρχιζε να ανθίζει σιγά-σιγά στην αρχή, με ορμή και ενθουσιασμό στην συνέχεια και με πάθος που ξεχείλιζε. Καβαλώντας την δεκαετία του '80 τα «λάθη» αρχίζουν να κοστίζουν, είτε γιατί «έπρεπε να γίνουμε λίγο μπολσεβίκοι», είτε γιατί τα «κουσούρια» των ποινικών που υιοθετήθηκαν έφεραν κάθε λογής εξάρτηση αλλά και ιδιοτέλεια. Μια «ματιά» πίσω και όλα συνεχίζονται σαν με κομμένη την ανάσα, το τείχος του Βερολίνου που «κατέρρευσε», «ιστορικοί συμβιβασμοί» αλά ελληνικά, εξεγέρσεις σε φυλακές το '90, αλλά και εκείνη η αξέχαστη του '91, που έπνεε με ανοικτά πανιά μέχρι τα τέλη της δεκαετίας ζεσταίνοντας τις καρδιές χιλιάδων ανυπότακτων νέων. Ο εκσυγχρονισμός όμως ήταν ήδη εδώ, η φρενήρης κατανάλωση, το απόγειο της αλλοτρίωσης, η χρηματιστηριακή φούσκα και το λάιφ στάιλ να εισβάλλει από κάθε χαραμάδα που άνοιγε η «νέα» παγκοσμιοποίηση. Ναι, οι πολέμιοι της έστησαν οδοφράγματα σε κάθε ευκαιρία, μάτωσαν χωρίς να υποχωρούν, όπως στην Γένοβα όπου χάθηκε ο Τζουλιάνι, αντιστάθηκαν σθεναρά στην κήρυξη του πολέμου ενάντια στην «τρομοκρατία» μετά την 11/9 και στους ανηλεείς βομβαρδισμούς που προηγήθηκαν της κατοχής του Ιράκ. Ο πόλεμος όμως είναι μόνο μια μορφή. Ακολούθησε η χρηματοπιστωτική «κρίση» του 2007, που διαδέχθηκε εκείνη του 1997 που έστρωσε το «χαλί» για την σημερινή. Και

No man's land

Η «ευτυχέστερη στιγμή» της πρωθυπουργίας του Σαμαρά –κατά δηλωσίν του– πλησιάζει. Η κατάθεση και ψήφιση των χειρότερων οικονομικών, φορολογικών και εργασιακών μέτρων αναμένεται, εκτός απροόπτου πάντα, στο πρώτο δεκαπενθήμερο του Νοεμβρίου. *«Προσδεθείτε»*, είναι η συμβουλή του εκδότη Ψυχάρη, *«όσα θα γίνουν το επόμενο διάστημα θα σημαδέψουν την πορεία της χώρας. Το οικονομικό μοντέλο θα αλλάξει δραματικά και το πολιτικό σύστημα θα αναδιαταχθεί πλήρως. Τίποτε δεν θα μείνει το ίδιο»*. Ο διευθυντής του Βήματος ξεκαθαρίζει ότι η οικονομία της χώρας θα διαμορφωθεί σύμφωνα με το μοντέλο των ανατολικών χωρών της Ευρώπης μετά την διάλυση της ΕΣΣΔ. Όποιος μπορεί να ανακαλέσει στη μνήμη του τα ρεπορτάζ των αρχών του '90 από τις πρώην χώρες του «υπαρκτού» δεν θα εκπλαγεί με την συνέχεια. Μερικοί μήνες λεηλασιών, άδεια ράφια, τρόφιμα με το δελτίο, πεθαμένοι από το κρύο και μετά από λίγα χρόνια όταν ήρθε η «οικονομική ανάπτυξη» εμφανίστηκαν οι ολιγάρχες που είχαν συγκεντρώσει τον κρατικό πλούτο και σφάζονταν για την εξουσία. Τέτοιες σκηνές πλησιάζουν επικίνδυνα και –αν πιστέψουμε τον Αντώνη Σαμαρά– τα ταμειακά διαθέσιμα του κράτους αρκούν μέχρι τις 16 Νοέμβρη. Αυτή η απειλή έχει ειπωθεί τόσες φορές που δεν αποτελεί πια απειλή. Θα είναι όμως μια πράξη υψηλού συμβολισμού αν η «νέα Ελλάδα» εγκαινιαστεί με λεηλασίες και αιματηρά επεισόδια ανήμερα της επετείου του Πολυτεχνείου...

Άλλωστε όλοι οι εκβιασμοί της τρίτης κατα σειρά «μνημονιακής» κυβέρνησης είναι ίδιοι και απαράλλαχτοι με αυτούς της πρώτης δόσης. Έξι φορές μέχρι τώρα ειπώθηκε ότι «αν δεν καταβληθεί η δόση θα στερέψουν τα ποτάμια, θα πεθάνουν τα ζώα και δεν θα ξαναφυτρώσει χορτάρι». Έξι φορές έχει ειπωθεί –δέσμευση κιόλας– ότι «αυτά τα μέτρα θα είναι τα τελευταία». Ανάμεσα στους γνωστούς εκβιασμούς έχει προκύψει και ένας ακόμα. *«Αν δεν ψηφιστούν τα μέτρα θα έρθουν οι ακραίοι. Προτιμήστε εμάς, τους διεφθαρμένους»*.

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Μιά από τις πιο παλιές προστατευόμενες της στήλης μας και δραστήριο στέλεχος της ΕΠΟΝ Βορείων Προαστίων, η διαβόητη Λιάνα Κανέλλη ήταν «καλεσμένη» για πριβέ «ανάκριση» στο ενημερωτικό πρωινάδικο του σταθμού για να μιλήσει, όπως το συνηθίζει, «επί παντός τού επιστητού». Είχε προηγηθεί μια γκρινιάρικη ανακοίνωση από το ΠΓ του ΚΚΕ όπου καταγγέλει την συνηθισμένη τακτική των αστών «να φιμώνουν το ΚΚΕ, να μην καλούν εκπροσώπους του σε καμία εκπομπή και τα λοιπά». Η Κανέλλη, εντελώς ανυποψίαστη, μπήκε με φόρα στο στούντιο και με την γνωστή αλαζονεία του επιτυχημένου κομμουνιστή (δεν υπήρχε, βλέπετε, απέναντι της κανένας Κασιδιάρης ή κάποιο άλλο «αντίπαλον δέος» που να θίξει την πληθωρική παρουσία και τον υπερτροφικό εγωισμό της), άρχισε να βάλει κατά πάντων μηδέ των γονέων ατόμων με αναπηρία εξαιρουμένων(!) -σε κάποια στροφή της συζήτησης μπήκε το θέμα της καταργούμενης πρόνοιας για τα «ΑΜΕΑ»-. *«Ναι, αλλά τί ψήφισαν όλα αυτά τα χρόνια αυτοί οι γονείς;»* τους κατακεραύνωσε η μαχήτρια της Αντιμνημονιακής Αντίστασης. Καλά να πάθουν, λοιπόν, αφού δεν ψήφισαν ΚΚΕ. Σε γενικές γραμμές στο πρώτο ημίχρονο ήταν μια Λιάνα κα-τα-πλη-κτι-κή που τα κατάφερε μια χαρά να τερματίσει πρώτη χωρίς αντίπαλο. (Ο Κασιδιάρης όπως είπαμε ήταν δεμένος σε μια γωνιά με χοντρή αλυσίδα).

Στο διάλειμμα όμως (αχ, αυτά τα ύπουλα διαλείμματα...) η Λιάνα έγινε στόχος βίας, όχι σωματικής αλλά ψυχολογικής που είναι χειρότερη και φυσικά λόγω των πεποιθήσεών και της δράσης της κατά του νέου Οικονομικού Άξονος. Όσοι παρακολουθούν την σειρά για την δεκαετία του '40 στο κρατικό κανάλι μπορούν να έχουν μια γεύση των γερμανικών βασανιστηρίων στους αγωνιστές της εποχής...

«Σε έναν πάρα πολύ στενό χώρο βρέθηκα πάνω σε.... (ακολουθεί μια παρατεταμένη παύση για να προετοιμαστεί το κοινό για τη αποκάλυψη του Δραματικού σύμφωνα με τους κανόνες της επικοινωνίας), *δύο ζευγάρια μαύρα γάντια, ένας σωματώδης τύπος με ελληνική σημαία και ένας άλλος κατέγραφε με την κάμερα»*, διηγήθηκε κλαίγοντας η Λιάνα Κανέλλη στο δεύτερο «ημίχρονο» της εκπομπής. Μια γυναίκα που κλαίει είναι οπωσδήποτε ένα σπαραξικάρδιο θέαμα που πολλές πονηρές το εκμεταλλεύονται κατάλληλα ή ένα άκρως αφροδισιακό ερέθισμα για πολλούς φαλλοκράτες (το υπονοεί και το τραγούδι εξ άλλου). Υπάρχουν βέβαια και εξαιρέσεις στον κανόνα. Τα μουγκανητά της Λιάνας Κανέλλη εκείνη την ημέρα ακούγονταν ως την πολύβουη λεωφόρο Ποσειδώνος, φανερώνοντας ότι δεν υπάρχει ανθρώπινο πλάσμα που να έχει τόσο πολύ πληγωθεί λόγω των οικονομικών μέτρων και της διάχυτης ακροδεξιάς βίας, όσο εκείνη. Πρώτη εκείνη

κριβά και άλλοτε φτηνά. Η τιμή όμως δεν είχε σημασία ποτέ. Και οι «άλλοι» που τους είπαν προβοκάτορες συνέχιζαν να βγαίνουν και να ξαναβγαίνουν στο πεζοδρόμιο, γιατί τίποτε δεν δικαιώθηκε, γιατί όλα συνεχίζονταν… Και ξηλώθηκαν και πάλι τα πεζοδρόμια, και γέμισαν οι δρόμοι σημαίες που έπεφταν από τα χέρια διαδηλωτών που κυνηγιόντουσαν και ξυλοκοπούνταν ακόμα και μέχρι θανάτου κάπου εκεί τον Νοέμβρη του '80. Και μετά ήρθε η «αλλαγή», η αυτοοργάνωση στις γειτονιές, τα δικαιώματα των γυναικών που αναγνωρίστηκαν, ο σοσιαλισμός που φρόντισε τα «περήφανα» γηρατειά, τους αγρότες, τους μικροαστούς, τους παλιούς βιομήχανους, αλλά και τα νέα τζάκια, που αναγνώρισε την εθνική αντίσταση, που μοίρασε απλόχερα πανεπιστημιακούς θώκους σε αριστερούς καθηγητάδες.

Αλλά και πάλι οι «άλλοι» δεν πείθονταν ότι άλλαξαν τα πράγματα, και οι σημαίες ξανά υψώθηκαν, και η αναρχία άρχιζε να ανθίζει σιγά-σιγά στην αρχή, με ορμή και ενθουσιασμό στην συνέχεια και με πάθος που ξεχείλιζε. Καβαλώντας την δεκαετία του '80 τα «λάθη» αρχίζουν να κοστίζουν, είτε γιατί «έπρεπε να γίνουμε λίγο μπολσεβίκοι», είτε γιατί τα «κουσούρια» των ποινικών που υιοθετήθηκαν έφεραν κάθε λογής εξάρτηση αλλά και ιδιοτέλεια. Μια «ματιά» πίσω και όλα συνεχίζονται σαν με κομμένη την ανάσα, το τείχος του Βερολίνου που «κατέρρευσε», «ιστορικοί συμβιβασμοί» αλά ελληνικά, εξεγέρσεις σε φυλακές το '90, αλλά και εκείνη η αξέχαστη του '91, που έπνεε με ανοικτά πανιά μέχρι τα τέλη της δεκαετίας ζεσταίνοντας τις καρδιές χιλιάδων ανυπότακτων νέων. Ο εκσυγχρονισμός όμως ήταν ήδη εδώ, η φρενήρης κατανάλωση, το απόγειο της αλλοτρίωσης, η χρηματιστηριακή φούσκα και το λάιφ στάιλ να εισβάλλει από κάθε χαραμάδα που άνοιγε η «νέα» παγκοσμιοποίηση. Ναι, οι πολέμιοι της έστησαν οδοφράγματα σε κάθε ευκαιρία, μάτωσαν χωρίς να υποχωρούν, όπως στην Γένοβα όπου χάθηκε ο Τζουλιάνι, αντιστάθηκαν σθεναρά στην κήρυξη του πολέμου ενάντια στην «τρομοκρατία» μετά την 11/9 και στους ανηλεείς βομβαρδισμούς που προηγήθηκαν της κατοχής του Ιράκ. Ο πόλεμος όμως είναι μόνο μια μορφή. Ακολούθησε η χρηματοπιστωτική «κρίση» του 2007, που διαδέχθηκε εκείνη του 1997 που έστρωσε το «χαλί» για την σημερινή. Και η κυριαρχία ισχυροποιείται, για να γονατίσουν περισσότερο οι καταπιεσμένοι, να μείνουν με σκυμμένο το κεφάλι όσο χρόνο επιθυμούν οι δυνάστες τους, που ενώνουν όλο και περισσότερο τις δυνάμεις τους.

Νοέμβρης μήνας, 39 χρόνια μετά. Και όλα μοιάζουν να ξαναρχίζουν από την αρχή.

Η δημοκρατία δοκιμάζεται μας λένε. Η «κρίση» είναι πολιτική, κοινωνική, πολιτισμική, οικονομική και πρέπει να βοηθήσουμε όλοι να ξεπεραστεί. Να κάνουμε υπομονή γιατί απλά χάθηκαν όλα, συντάξεις, κοινωνικά «προνόμια» και προνόμια, μισθοί, δικαιώματα, ελπίδες, καταναλωτικές συνήθειες. Και οι εξουσιαστές ενώνουν και πάλι τις δυνάμεις τους και προχωρούν. Δια πυρός και σιδήρου. Δεν ξεχνούν να ορκίζονται πίστη στην δημοκρατία, και να ξορκίζουν το φασισμό ή τον νεοναζισμό, που οι ίδιοι εξέθρεψαν κατ' εικόνα και ομοίωση τους. Υποκριτές γιατί τα βασανιστήρια της δημοκρατίας δεν ξεχνιούνται, ούτε οι νεκροί της μεταπολίτευσης από κάθε είδους κατασταλτικές δυνάμεις. Κερδίζουν χρόνο και ανασυντάσσονται συνεχίζοντας να «ξεκλέβουν» κάθε απαραίτητο στοιχείο της δήθεν επάρατης δικτατορικής διακυβέρνησης που τους είναι απαραίτητο.

Ναι, γι' αυτό οι αναρχικοί δεν ζητάμε την αποφασιστοποίηση

Η

μαρά –κατά δηλωσίν του– πλησιάζει. Η κατάθεση και ψήφιση των χειρότερων οικονομικών, φορολογικών και εργασιακών μέτρων αναμένεται, εκτός απροόπτου πάντα, στο πρώτο δεκαπενθήμερο του Νοεμβρίου. «*Προσδεθείτε*», είναι η συμβουλή του εκδότη Ψυχάρη, «*όσα θα γίνουν το επόμενο διάστημα θα σημαδέψουν την πορεία της χώρας.Το οικονομικό μοντέλο θα αλλάξει δραματικά και το πολιτικό σύστημα θα αναδιαταχθεί πλήρως. Τίποτε δεν θα μείνει το ίδιο*». Ο διευθυντής του Βήματος ξεκαθαρίζει ότι η οικονομία της χώρας θα διαμορθωθεί σύμφωνα με το μοντέλο των ανατολικών χωρών της Ευρώπης μετά την διάλυση της ΕΣΣΔ. Όποιος μπορεί να ανακαλέσει στη μνήμη του τα ρεπορτάζ των αρχών του '90 από τις πρώην χώρες του «υπαρκτού» δεν θα εκπλαγεί με την συνέχεια. Μερικοί μήνες λεηλασιών, άδεια ράφια, τρόφιμα με το δελτίο, πεθαμένοι από το κρύο και μετά από λίγα χρόνια όταν ήρθε η «οικονομική ανάπτυξη» εμφανίστηκαν οι ολιγάρχες που είχαν συγκεντρώσει τον κρατικό πλούτο και σφάζονταν για την εξουσία. Τέτοιες σκηνές πλησιάζουν επικίνδυνα και –αν πιστέψουμε τον Αντώνη Σαμαρά– τα ταμειακά διαθέσιμα του κράτους αρκούν μέχρι τις 16 Νοέμβρη. Αυτή η απειλή έχει ειπωθεί τόσες φορές που δεν αποτελεί πια απειλή. Θα είναι όμως μια πράξη υψηλού συμβολισμού αν η «νέα Ελλάδα» εγκαινιαστεί με λεηλασίες και αιματηρά επεισόδια ανήμερα της επετείου του Πολυτεχνείου...

Άλλωστε όλοι οι εκβιασμοί της τρίτης κατα σειρά «μνημονιακής» κυβέρνησης είναι ίδιοι και απαράλλαχτοι με αυτούς της πρώτης δόσης. Έξι φορές μέχρι τώρα ειπώθηκε ότι «αν δεν καταβληθεί η δόση θα στερέψουν τα ποτάμια, θα πεθάνουν τα ζώα και δεν θα ξαναφυτρώσει χορτάρι». Έξι φορές έχει ειπωθεί –δέσμευση κιόλας– ότι «αυτά τα μέτρα θα είναι τα τελευταία». Ανάμεσα στους γνωστούς εκβιασμούς έχει προκύψει και ένας ακόμα. «*Αν δεν ψηφιστούν τα μέτρα θα έρθουν οι ακραίοι. Προτιμήστε εμάς, τους διεφθαρμένους*».

Το άθλιο τρίο των χασομέρηδων Σαμαρά-Βενιζέλου-Κουβέλη βρίσκεται πια στην περίφημη «no man's land», στο χώρο ανάμεσα στα δύο εχθρικά χαρακώματα. Οι αντίπαλοί τους έχουν ξεσαλώσει, αλλά και αυτοί που τους εμπιστεύτηκαν και τους έστειλαν στην κυβέρνηση για να κάνουν την «βρώμικη δουλειά» έχουν απελπιστεί με την ανικανότητά τους. Ο κουρασμένος και κουραστικός Κουβέλης, ως βετεράνος της αριστεράς, κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος του Σύ.ρι.ζα ως το 2009 αναζητεί έναν φερετζέ για να ψηφίσει τα μέτρα και να διατηρήσει το μαγαζάκι του. Επίδομα γάμου; Ναί γιατί όχι; Ο πληθωρικός Βενιζέλος θέλει να κρυφτεί πίσω από τον Κουβέλη βλέποντας και αυτός με τρόμο το ΠΑΣΟΚ ως ένα ωραίο εξωκοινοβουλευτικό γκρουπούσκουλο παρέα με τον Γιώργο Καρατζαφέρη. Ο Σαμαράς εκβιάζει τον εαυτό του μέσω των άλλων δύο και θα συνεχίζει να το κάνει μέχρι να τον βαρεθούν στις Βρυξέλλες και να βρουν κάποια αφορμή να τον αποπέμψουν, όπως με τον προκατοχό του Γιωργάκη Παπανδρέου που τώρα παριστάνει τον επισκέπτη προφέσορα στο Χάρβαρντ.

«Τίποτα δεν θα μείνει το ίδιο», λέει ο Μαέστρος

σία και τον υπερτροφικό εγωισμό της), άρχισε να βάλει κατά πάντων μηδέ των γονέων ατόμων με αναπηρία εξαιρουμένων(!) -σε κάποια στροφή της συζήτησης μπήκε το θέμα της καταργούμενης πρόνοιας για τα «ΑΜΕΑ»-. «*Ναι, αλλά τί ψήφισαν όλα αυτά τα χρόνια αυτοί οι γονείς;*» τους κατακεραύνωσε η μαχήτρια της Αντιμνημονιακής Αντίστασης. Καλά να πάθουν, λοιπόν, αφού δεν ψήφισαν ΚΚΕ. Σε γενικές γραμμές στο πρώτο ημίχρονο ήταν μια Λιάνα κα-τα-πλη-κτι-κή που τα κατάφερε μια χαρά να τερματίσει πρώτη χωρίς αντίπαλο. (Ο Κασιδιάρης όπως είπαμε ήταν δεμένος σε μια γωνιά με χοντρή αλυσίδα).

Στο διάλειμμα όμως (αχ, αυτά τα ύπουλα διαλείμματα...) η Λιάνα έγινε στόχος βίας, όχι σωματικής αλλά ψυχολογικής που είναι χειρότερη και φυσικά λόγω των πεποιθήσεών και της δράσης της κατά του νέου Οικονομικού Άξονος. Όσοι παρακολουθούν την σειρά για την δεκαετία του '40 στο κρατικό κανάλι μπορούν να έχουν μια γεύση των γερμανικών βασανιστηρίων στους αγωνιστές της εποχής...

«*Σε έναν πάρα πολύ στενό χώρο βρέθηκα πάνω σε....* (ακολουθεί μια παρατεταμένη παύση για να προετοιμαστεί το κοινό για τη αποκάλυψη του Δραματικού σύμφωνα με τους κανόνες της επικοινωνίας), *δύο ζευγάρια μαύρα γάντια, ένας σωματώδης τύπος με ελληνική σημαία και ένας άλλος κατέγραφε με την κάμερα*», διηγήθηκε κλαίγοντας η Λιάνα Κανέλλη στο δεύτερο «ημίχρονο» της εκπομπής. Μια γυναίκα που κλαίει είναι οπωσδήποτε ένα σπαραξικάρδιο θέαμα που πολλές πονηρές το εκμεταλλεύονται κατάλληλα ή ένα άκρως αφροδισιακό ερέθισμα για πολλούς φαλλοκράτες (το υπονοεί και το τραγούδι εξ άλλου). Υπάρχουν βέβαια και εξαιρέσεις στον κανόνα. Τα μουγκανητά της Λιάνας Κανέλλη εκείνη την ημέρα ακούγονταν ως την πολύβουη λεωφόρο Ποσειδώνος, φανερώνοντας ότι δεν υπάρχει ανθρώπινο πλάσμα που να έχει τόσο πολύ πληγωθεί λόγω των οικονομικών μέτρων και της διάχυτης ακροδεξιάς βίας, όσο εκείνη. Πρώτη εκείνη βίωσε την πείνα, το κρύο, τους εξευτελισμούς και τα χαστούκια των χρυσαυγιτών.

Όταν επιτέλους αφέθηκε ελεύθερη, το πρώτο πράγμα που έκανε η Λιάνα είναι να παραιτηθεί από την ...Παναθηναϊκή Συμμαχία. Την ανακοίνωση της η Λιάνα, που θα πρέπει να καταγραφεί στο «*Μέγα Αρχείον των ντοκουμέντων της αντίστασης*», την υπογράφει ως:
Βουλευτής ΚΚΕ Α΄ Αθήνας (κατά τη βούληση των ψηφοφόρων).
Παναθηναϊκός. Πάντα. Κατά τη δική μου βούληση και ψυχή

Καταθέτουμε την ταπεινή μας πρόταση και ελπίζουμε να τύχει ευμενούς μεταχείρισης, όταν λάμψει ο ήλιος της νέας Μεταπολίτευσης, να αγοράσει το ΚΚΕ το κολαστήριο του ΣΚΑΙ, όπως έκανε με το κτίριο της οδού Μπουμπουλίνας για λόγους συμβολικούς αλλά και οικονομικούς. Ποτέ δεν ξέρεις, όλο και κάποιος Μητσοτάκης θα βρεθεί αργότερα να το αγοράσει σε πολύ συμφέρουσα τιμή...

«Καλώς ήρθατε στην κατεχόμενη Ελλάδα!»

Με αυτό το περήφανο πατριωτικό σάλπισμα ξεκινούσε την νυχτερινή εκπομπή του στο γνωστό αποκαλυπτικό κα-

σμοί» αλά ελληνικά, εξεγέρσεις σε φυλακές το '90, αλλά και εκείνη η αξέχαστη του '91, που έπνεε με ανοικτά πανιά μέχρι τα τέλη της δεκαετίας ζεσταίνοντας τις καρδιές χιλιάδων ανυπότακτων νέων. Ο εκσυγχρονισμός όμως ήταν ήδη εδώ, η φρενήρης κατανάλωση, το απόγειο της αλλοτρίωσης, η χρηματιστηριακή φούσκα και το λάιφ στάιλ να εισβάλλει από κάθε χαραμάδα που άνοιγε η «νέα» παγκοσμιοποίηση. Ναι, οι πολέμιοι της έστησαν οδοφράγματα σε κάθε ευκαιρία, μάτωσαν χωρίς να υποχωρούν, όπως στην Γένοβα όπου χάθηκε ο Τζουλιάνι, αντιστάθηκαν σθεναρά στην κήρυξη του πολέμου ενάντια στην «τρομοκρατία» μετά την 11/9 και στους ανηλεείς βομβαρδισμούς που προηγήθηκαν της κατοχής του Ιράκ. Ο πόλεμος όμως είναι μόνο μια μορφή. Ακολούθησε η χρηματοπιστωτική «κρίση» του 2007, που διαδέχθηκε εκείνη του 1997 που έστρωσε το «χαλί» για την σημερινή. Και η κυριαρχία ισχυροποιείται, για να γονατίσουν περισσότερο οι καταπιεσμένοι, να μείνουν με σκυμμένο το κεφάλι όσο χρόνο επιθυμούν οι δυνάστες τους, που ενώνουν όλο και περισσότερο τις δυνάμεις τους.

Νοέμβρης μήνας, 39 χρόνια μετά. Και όλα μοιάζουν να ξαναρχίζουν από την αρχή.

Η δημοκρατία δοκιμάζεται μας λένε. Η «κρίση» είναι πολιτική, κοινωνική, πολιτισμική, οικονομική και πρέπει να βοηθήσουμε όλοι να ξεπεραστεί. Να κάνουμε υπομονή γιατί απλά χάθηκαν όλα, συντάξεις, κοινωνικά «προνόμια» και προνόμια, μισθοί, δικαιώματα, ελπίδες, καταναλωτικές συνήθειες. Και οι εξουσιαστές ενώνουν και πάλι τις δυνάμεις τους και προχωρούν. Δια πυρός και σιδήρου. Δεν ξεχνούν να ορκίζονται πίστη στην δημοκρατία, και να ξορκίζουν το φασισμό ή τον νεοναζισμό, που οι ίδιοι εξέθρεψαν κατ' εικόνα και ομοίωση τους. Υποκριτές γιατί τα βασανιστήρια της δημοκρατίας δεν ξεχνιούνται, ούτε οι νεκροί της μεταπολίτευσης από κάθε είδους κατασταλτικές δυνάμεις. Κερδίζουν χρόνο και ανασυντάσσονται συνεχίζοντας να «ξεκλέβουν» κάθε απαραίτητο στοιχείο της δήθεν επάρατης δικτατορικής διακυβέρνησης που τους είναι απαραίτητο.

Ναι, γι' αυτό οι αναρχικοί δεν ζητάμε την αποφασιστοποίηση της αστυνομίας, γιατί πρώτα απ' όλα δεν είμαστε δημοκράτες, γιατί κατανοούμε την εξέλιξη της διαδικασίας που ενοποιεί μορφές διαχείρισης, όπως η χούντα και η κοινοβουλευτική δημοκρατία, γιατί έχουμε παρακολουθήσει βήμα-βήμα την σύνθεση στοιχείων που «εννοείται» χαρακτηρίζουν αποκλειστικά την μία ή την άλλη μορφή κρατικής διαχείρισης. Γιατί αντιλαμβανόμαστε επίσης την εξέλιξη, όχι βέβαια του τέλους των ιδεολογιών, αλλά εκείνης της περιβόητης εθνικής συμφιλίωσης που έφερε την «ηττημένη» του εμφυλίου αριστερά στα πράγματα, που ανέβασε γρήγορα στα ψηλά πολιτικά σαλόνια την μεταπολιτευτική αριστερά στεφανωμένη με τις δάφνες της εξέγερσης του Νοέμβρη του 73. Η «κρίση» τούς φέρνει ακόμα πιο κοντά. Αριστερούς, δεξιούς και κεντρώους, νεοναζί και παλαιοναζί, αριστερούς και δεξιούς εθνικιστές. Η ιστορία πράγματι επαναλαμβάνεται μόνο ως φάρσα. Άλλο τόσο όμως δύσκολα μετατρέπεται σε σκόνη.

Νοέμβρης μήνας, 39 χρόνια μετά...

λή έχει ειπωθεί τόσες φορές που δεν αποτελεί πια απειλή. Θα είναι όμως μια πράξη υψηλού συμβολισμού αν η «νέα Ελλάδα» εγκαινιαστεί με λεηλασίες και αιματηρά επεισόδια ανήμερα της επετείου του Πολυτεχνείου...

Άλλωστε όλοι οι εκβιασμοί της τρίτης κατα σειρά «μνημονιακής» κυβέρνησης είναι ίδιοι και απαράλλαχτοι με αυτούς της πρώτης δόσης. Έξι φορές μέχρι τώρα ειπώθηκε ότι «αν δεν καταβληθεί η δόση θα στερέψουν τα ποτάμια, θα πεθάνουν τα ζώα και δεν θα ξαναφυτρώσει χορτάρι». Έξι φορές έχει ειπωθεί –δέσμευση κιόλας– ότι «αυτά τα μέτρα θα είναι τα τελευταία». Ανάμεσα στους γνωστούς εκβιασμούς έχει προκύψει και ένας ακόμα. *«Αν δεν ψηφιστούν τα μέτρα θα έρθουν οι ακραίοι. Προτιμήστε εμάς, τους διεφθαρμένους»*.

Το άθλιο τρίο των χασομέρηδων Σαμαρά-Βενιζέλου-Κουβέλη βρίσκεται πια στην περίφημη «no man's land», στο χώρο ανάμεσα στα δύο εχθρικά χαρακώματα. Οι αντίπαλοί τους έχουν ξεσαλώσει, αλλά και αυτοί που τους εμπιστεύτηκαν και τους έστειλαν στην κυβέρνηση για να κάνουν την «βρώμικη δουλειά» έχουν απελπιστεί με την ανικανότητά τους. Ο κουρασμένος και κουραστικός Κουβέλης, ως βετεράνος της αριστεράς, κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος του Σύ.ρι.ζα ως το 2009 αναζητεί έναν φερετζέ για να ψηφίσει τα μέτρα και να διατηρήσει το μαγαζάκι του. Επίδομα γάμου; Ναί γιατί όχι; Ο πληθωρικός Βενιζέλος θέλει να κρυφτεί πίσω από τον Κουβέλη βλέποντας και αυτός με τρόμο το ΠΑΣΟΚ ως ένα ωραίο εξωκοινοβουλευτικό γκρουπούσκουλο παρέα με τον Γιώργο Καρατζαφέρη. Ο Σαμαράς εκβιάζει τον εαυτό του μέσω των άλλων δύο και θα συνεχίζει να το κάνει μέχρι να τον βαρεθούν στις Βρυξέλλες και να βρουν κάποια αφορμή να τον αποπέμψουν, όπως με τον προκατοχό του Γιωργάκη Παπανδρέου που τώρα παριστάνει τον επισκέπτη προφέσορα στο Χάρβαρντ.

«Τίποτα δεν θα μείνει το ίδιο», λέει ο Μαέστρος...

Το μπλόκο της Εκάλης

Όταν με το καλό λευτερωθεί η πατρίδα μας από τα δεσμά του Μνημονίου και των Δανειστών -θα το καταλάβουμε όταν η Πολιτεία αρχίσει να χορηγεί συντάξεις στους αντιστασιακούς του σήμερα-, παρακαλώ θερμά τους ιστορικούς του μέλλοντος να μην λησμονήσουν μία ημερομηνία: την 25η Οκτωβρίου 2012, μόλις τρεις μέρες από την ιστορική επέτειο. Εκείνη τη συννεφιασμένη και μολυβένια μέρα οι χαροκαμένες χήρες και τα ορφανά της Εκάλης έχουν να διηγούνται πώς μια κομμουνίστρια «χωρίς μέικαπ» βασανίστηκε άγρια στα γραφεία της «Κομαντατούρας» όπου στεγάζονται τα γραφεία του «ΣΚΑΪ». (Ο χαρακτηρισμός «Κομαντατούρα» έχει καθιερωθεί λόγω της έξαλλης «μνημονιακής» προπαγάνδας που ξεπερνά κατά πολύ την γερμανική Bild).

να με τους κανόνες της επικοινωνίας), *δύο ζευγάρια μαύρα γάντια, ένας σωματώδης τύπος με ελληνική σημαία και ένας άλλος κατέγραφε με την κάμερα»*, διηγήθηκε κλαίγοντας η Λιάνα Κανέλλη στο δεύτερο «ημίχρονο» της εκπομπής. Μια γυναίκα που κλαίει είναι οπωσδήποτε ένα σπαραξικάρδιο θέαμα που πολλές πονηρές το εκμεταλλεύονται κατάλληλα ή ένα άκρως αφροδισιακό ερέθισμα για πολλούς φαλλοκράτες (το υπονοεί και το τραγούδι εξ άλλου). Υπάρχουν βέβαια και εξαιρέσεις στον κανόνα. Τα μουγκανητά της Λιάνας Κανέλλη εκείνη την ημέρα ακούγονταν ως την πολύβουη λεωφόρο Ποσειδώνος, φανερώνοντας ότι δεν υπάρχει ανθρώπινο πλάσμα που να έχει τόσο πολύ πληγωθεί λόγω των οικονομικών μέτρων και της διάχυτης ακροδεξιάς βίας, όσο εκείνη. Πρώτη εκείνη βίωσε την πείνα, το κρύο, τους εξευτελισμούς και τα χαστούκια των χρυσαυγιτών.

Όταν επιτέλους αφέθηκε ελεύθερη, το πρώτο πράγμα που έκανε η Λιάνα είναι να παραιτηθεί από την ...Παναθηναϊκή Συμμαχία. Την ανακοίνωση της η Λιάνα, που θα πρέπει να καταγραφεί στο *«Μέγα Αρχείον των ντοκουμέντων της αντίστασης»*, την υπογράφει ως:

Βουλευτής ΚΚΕ Α' Αθήνας (κατά τη βούληση των ψηφοφόρων).

Παναθηναϊκός. Πάντα. Κατά τη δική μου βούληση και ψυχή

Καταθέτουμε την ταπεινή μας πρόταση και ελπίζουμε να τύχει ευμενούς μεταχείρισης, όταν λάμψει ο ήλιος της νέας Μεταπολίτευσης, να αγοράσει το ΚΚΕ το κολαστήριο του ΣΚΑΪ, όπως έκανε με το κτίριο της οδού Μπουμπουλίνας για λόγους συμβολικούς αλλά και οικονομικούς. Ποτέ δεν ξέρεις, όλο και κάποιος Μητσοτάκης θα βρεθεί αργότερα να το αγοράσει σε πολύ συμφέρουσα τιμή...

«Καλώς ήρθατε στην κατεχόμενη Ελλάδα!»

Με αυτό το περήφανο πατριωτικό σάλπισμα ξεκινούσε την νυχτερινή εκπομπή του στο γνωστό αποκαλυπτικό κανάλι ο έτερος αγωνιστής της Νέας Εθνικής Αντίστασης, Γιώργος Τράγκας («Ο Σπίθας»), γνωστός για το υβρεολόγιό του κατά της Μέρκελ με εκφράσεις που δεν μπορούμε να μεταφέρουμε εδώ. Ολόκληρη γενιά αντιστασιακών του καναπέ γαλουχήθηκε και σφυρηλατήθηκε από τις συναφείς «αντιμνημονιακές» τρας εκπομπές που σημειώνουν ακόμα και τώρα αξιοζήλευτα ποσοστά τηλεθέασης. Ωστόσο, απογοήτευση στο προσωπικό του φαν-κλάμπ σκόρπισε η είδηση ότι το όνομά του βρέθηκε στην περίφημη «λίστα Βαξεβάνη», ότι διέθετε καταθέσεις στην Ελβετία. Γούστο του και καπέλο του, αφού παρ' ότι λεφτάς δεν δίστασε ούτε στιγμή: επέλεξε το στρατόπεδο της Αντίστασης. Ποιός είναι πιο αρμόδιος να καταγγέλει τις «καταθέσεις στην Ελβετία»; Αυτός που ξέρει τί γίνεται «από μέσα»! Αυτό τού βγήκε μάλλον σε καλό αφού η Πολιτεία, ανήμερα του ΟΧΙ αποφάσισε να του πει το μεγάλο

Πολυτεχνείο1973-Πολυτεχνείο 2012, Τριάντα εννέα χτυπήματα στην αμνησία

Παρά ένα τεσσαράκοντα». Η γνωστή φράση που παραπέμπει στην τιμωρία με μαστίγωμα που προβλεπόταν από τον Ιουδαϊκό νόμο ταιριάζει κάπως με την τωρινή επέτειο της εξέγερσης του Νοέμβρη του 1973, αφού φέτος συμπληρώνονται τριάντα εννέα κτυπήματα στην αμνησία, την παραπλάνηση, τον εφησυχασμό την πολιτικολογία και την εκμετάλλευση ενός γεγονότος που είναι μία από τις πλέον έντονες «στιγμές» στους αγώνες που πραγματοποίησαν οι εξουσιαζόμενοι του ελλαδικού χώρου.

Τραγική ειρωνεία! Κάποιοι αριστεροί και δημοκρατίζοντες προσπαθούν στη βάση της πολιτικής εκμετάλλευσης, αλλά και της παραπλάνησης, να επικαιροποιήσουν το σύνθημα: «Η χούντα δεν τελείωσε το 1973». Κι όμως, η χούντα τελείωσε, τότε. Μια μορφή διακυβέρνησης των ανθρώπων, που παραμένουν σκλαβωμένοι στα όρια του ελλαδικού χώρου, πήρε τέλος για να αντικατασταθεί με μια άλλη.

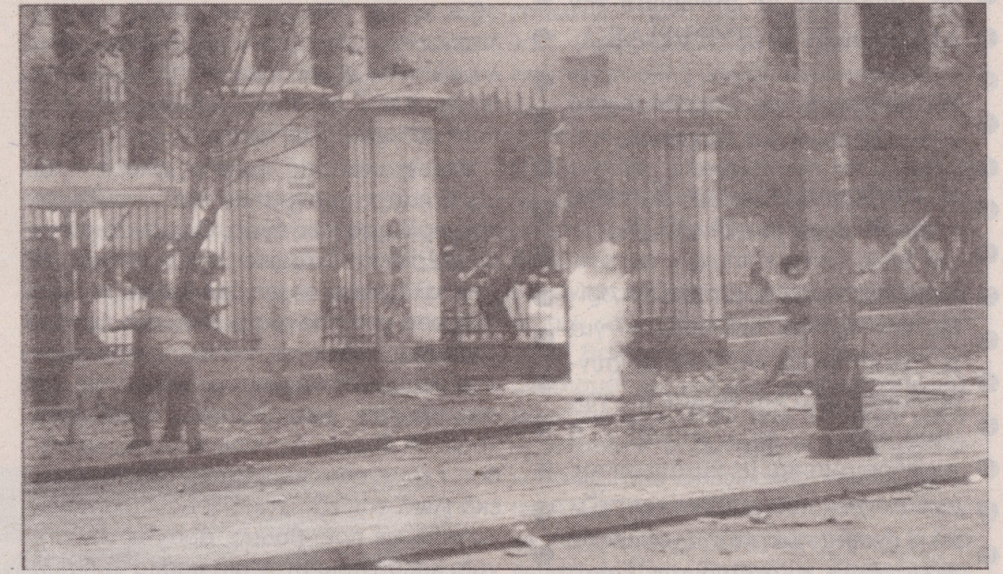
Το ότι η φετινή χρονιά συμπίπτει με τις χειρότερες συνθήκες σκλαβιάς για μεγάλο μέρος του πληθυσμού είναι γεγονός αναμφισβήτητο. Ποιοι από όσους συμμετείχαν τότε σ' αυτό το μεγαλειώδες γεγονός μπορούσαν να διανοηθούν ότι θα έρχονταν μέρες σαν κι αυτές που ζούμε; Αν υπήρχε η δυνατότητα γνώσης της πορείας που διανύθηκε, τότε θα είχαμε, κατά βάση, δύο στρατόπεδα σκέψης και δράσης.

Το ένα θα ακολουθούσε το δρόμο της απόσυρσης, ενώ το άλλο θα συμμετείχε σε κάθε περίπτωση στην εξέγερση. Στο δεύτερο κατατάσσονται τόσο αυτοί που θεωρούσαν πως στην κοινωνική εξέγερση δεν χωράνε απουσίες, όσο και εκείνοι που υστερόβουλα πρόσβλεπαν σε μελλοντικές αναδείξεις τους στο μουντό στερέωμα της πολιτικής και της οικονομίας. Στην τελευταία κατηγορία ανήκουν οι πολλοί, αυτοί που ακόμα και σήμερα ακούν.

Είναι αυτοί που έχουν απλώσει τα δίκτυα τους σαν αράχνες: γιοι εφοπλιστών, τυχοδιώκτες που καλύφθηκαν πίσω από όλα τα αριστερά, κομμουνιστικά και σοσιαλιστικά παραβάν προκειμένου να αναδειχτούν, συνομιλητές της δικτατορίας σε κάθε συγκρουσιακό γεγονός (Νομική 1973, Πολυτεχνείο Ιανουάριος 1973, Νοέμβριος 1973) παρόντες και τώρα στις μέρες της εξαθλίωσης. Άθλιοι μεταξύ αθλίων, υπάλληλοι της ευρωπαϊκής κυριαρχίας. Κάποιοι φανερά και ξεδιάντροπα, κάποιοι άλλοι στα μουλωχτά. Η συντριπτική τους πλειοψηφία είναι μπουκωμένη με χρήμα, προνόμια και την ματαιοδοξία που προσφέρει η εξουσία σ' αυτούς που την υπηρέτησαν για τα καλά.

«Θλιβερό παράδοξο», θα αναλογιζόταν κάποιος, *«να παραχωρηθεί ο τίτλος των «αγωνιστών του Πολυτεχνείου» σε εκείνους που εναντιώθηκαν με ποικίλους τρόπους, σ' αυτούς που σαμποτάρισαν και σ' όσους διαστρέβλωσαν το περιεχόμενο της εξέγερσης του 1973»*. Κι όμως δεν είναι να απορεί κανείς. Οι εξουσιαστές γνωρίζουν πολύ καλά πως ο κρατισμός της αριστεράς είναι το πλέον κατάλληλο στήριγμα του συστήματος καταπίεσης κι εκμετάλλευσης, ειδικά σε περιόδους δύσκολες γι' αυτούς.

Η «αλλαγή», η «μεταπολίτευση» ήταν τα συνηθισμένα δολώματα για να καθο-

τούν με τις διάφορες φανφάρες οι καθοδηγητές και οι στελεχωμένοι στους κομματικούς και υπόλοιπους καθεστωτικούς μηχανισμούς και θεσμούς του κράτους. Ο καθοδηγητές τους ξέρουν την αλήθεια. Όλοι μαζί, όμως έχουν κοινά συμφέροντα.

Και, για να μην ξεχνιόμαστε. Αυτοί που κατέκλυσαν με τα κομματικά τους στελέχη και μέλη τούς θεσμούς και μηχανισμούς του κράτους, το στρατό, την αστυνομία, το δικαστικό σώμα, τη βουλή, τις μυστικές υπηρεσίες, τα υπουργεία και όλες τις κρατικές υπηρεσίες και ορ-

Έχουν γραφτεί τόσα πολλά σε σχέση με αυτό το γεγονός της «μεταπολίτευσης», της «αλλαγής» και με τα όσα διαπλέκεται, που πολλές φορές όταν προσπαθεί κάποιος να αναφερθεί σ' αυτά έχει την αίσθηση ότι δεν έχει να πει σχεδόν τίποτε.

Αλλά αυτό συμβαίνει μόνο στην αρχή. Έπειτα έρχονται διάφορες σκέψεις, εμπειρίες, πρόσωπα και γεγονότα και είναι τότε που δεν ξέρεις από πού να αρχίσεις και ίσως όταν ξεκινήσεις δεν ξέρεις πώς να σταματήσεις.

Αλήθεια, για ποιο από όλα να γίνει α-

την παραπλάνηση, τον εφησυχασμό την πολιτικολογία και την εκμετάλλευση ενός γεγονότος που είναι μία από τις πλέον έντονες «στιγμές» στους αγώνες που πραγματοποίησαν οι εξουσιαζόμενοι του ελλαδικού χώρου.

στην αμνησία

Τραγική ειρωνεία! Κάποιοι αριστεροί και δημοκρατίζοντες προσπαθούν στη βάση της πολιτικής εκμετάλλευσης, αλλά και της παραπλάνησης, να επικαιροποιήσουν το σύνθημα: «Η χούντα δεν τελείωσε το 1973». Κι όμως, η χούντα τελείωσε, τότε. Μια μορφή διακυβέρνησης των ανθρώπων, που παραμένουν σκλαβωμένοι στα όρια του ελλαδικού χώρου, πήρε τέλος για να αντικατασταθεί με μια άλλη.

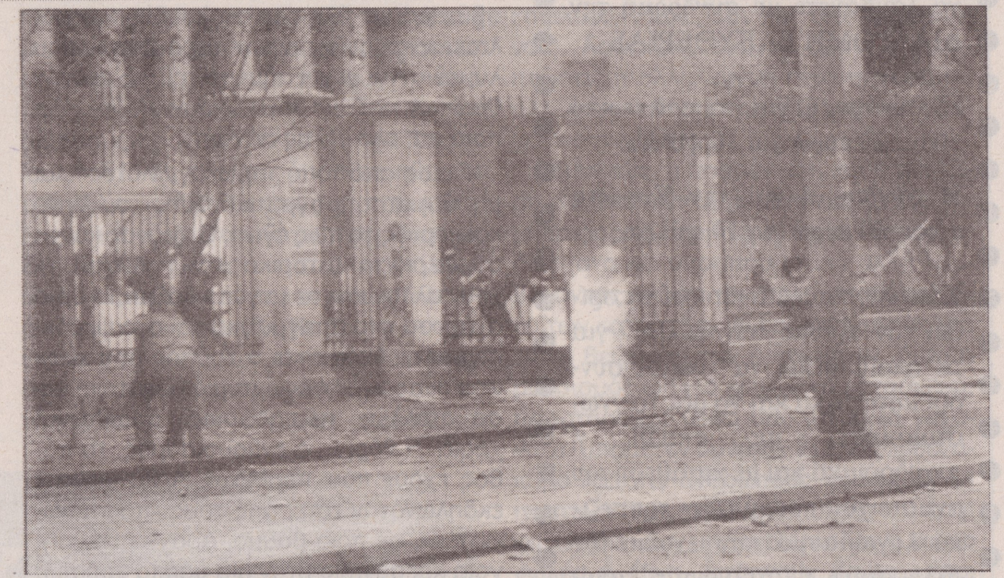
Το ότι η φετινή χρονιά συμπίπτει με τις χειρότερες συνθήκες σκλαβιάς για μεγάλο μέρος του πληθυσμού είναι γεγονός αναμφισβήτητο. Ποιοι από όσους συμμετείχαν τότε σ' αυτό το μεγαλειώδες γεγονός μπορούσαν να διανοηθούν ότι θα έρχονταν μέρες σαν κι αυτές που ζούμε; Αν υπήρχε η δυνατότητα γνώσης της πορείας που διανύθηκε, τότε θα είχαμε, κατά βάση, δύο στρατόπεδα σκέψης και δράσης.

Το ένα θα ακολουθούσε το δρόμο της απόσυρσης, ενώ το άλλο θα συμμετείχε σε κάθε περίπτωση στην εξέγερση. Στο δεύτερο κατατάσσονται τόσο αυτοί που θεωρούσαν πως στην κοινωνική εξέγερση δεν χωράνε απουσίες, όσο και εκείνοι που υστερόβουλα πρόσβλεπαν σε μελλοντικές αναδείξεις τους στο μουντό στερέωμα της πολιτικής και της οικονομίας. Στην τελευταία κατηγορία ανήκουν οι πολλοί, αυτοί που ακόμα και σήμερα με την παρουσία, τα λόγια και τις πράξεις τους συνεχίζουν να προκαλούν μόλυνση στο περιβάλλον, αλλά και στη σκέψη των ανθρώπων που τυχαίνει να τους ακούν.

Είναι αυτοί που έχουν απλώσει τα δίκτυα τους σαν αράχνες: γιοι εφοπλιστών, τυχοδιώκτες που καλύφθηκαν πίσω από όλα τα αριστερά, κομμουνιστικά και σοσιαλιστικά παραβάν προκειμένου να αναδειχτούν, συνομιλητές της δικτατορίας σε κάθε συγκρουσιακό γεγονός (Νομική 1973, Πολυτεχνείο Ιανουάριος 1973, Νοέμβριος 1973) παρόντες και τώρα στις μέρες της εξαθλίωσης. Άθλιοι μεταξύ αθλίων, υπάλληλοι της ευρωπαϊκής κυριαρχίας. Κάποιοι φανερά και ξεδιάντροπα, κάποιοι άλλοι στα μουλωχτά. Η συντριπτική τους πλειοψηφία είναι μπουκωμένη με χρήμα, προνόμια και την ματαιοδοξία που προσφέρει η εξουσία σ' αυτούς που την υπηρέτησαν για τα καλά.

«Θλιβερό παράδοξο», θα αναλογιζόταν κάποιος, *«να παραχωρηθεί ο τίτλος των «αγωνιστών του Πολυτεχνείου» σε εκείνους που εναντιώθηκαν με ποικίλους τρόπους, σ' αυτούς που σαμποτάρισαν και σ' όσους διαστρέβλωσαν το περιεχόμενο της εξέγερσης του 1973»*. Κι όμως δεν είναι να απορεί κανείς. Οι εξουσιαστές γνωρίζουν πολύ καλά πως ο κρατισμός της αριστεράς είναι το πλέον κατάλληλο στήριγμα του συστήματος καταπίεσης κι εκμετάλλευσης, ειδικά σε περιόδους δύσκολες γι' αυτούς.

Η «αλλαγή», η «μεταπολίτευση» ήταν τα συνθιμένα δολώματα για να καθιερωθεί το καθεστώς που συνεχίζει να υπάρχει μέχρι σήμερα. Ας ονειροβατούν όσο θέλουν οι ανειδήμονες αριστεροί και κομμουνιστές, ας συνεχίζουν να εξαπατούν με τις διάφορες φανφάρες οι καθοδηγητές και οι στελεχωμένοι στους κομματικούς και υπόλοιπους καθεστωτικούς μηχανισμούς και θεσμούς του κράτους. Ο καθοδηγητές τους ξέρουν την αλήθεια. Όλοι μαζί, όμως έχουν κοινά συμφέροντα.

Και, για να μην ξεχνιόμαστε. Αυτοί που κατέκλυσαν με τα κομματικά τους στελέχη και μέλη τούς θεσμούς και μηχανισμούς του κράτους, το στρατό, την αστυνομία, το δικαστικό σώμα, τη βουλή, τις μυστικές υπηρεσίες, τα υπουργεία και όλες τις κρατικές υπηρεσίες και οργανισμούς τόλμησαν τότε και τολμούν να μιλούν μέχρι και σήμερα για παρακράτος και προβοκάτορες. Ουαί υμίν, γραμματείς και φαρισαίοι υποκριταί!

Έχουν γραφτεί τόσα πολλά σε σχέση με αυτό το γεγονός της «μεταπολίτευσης», της «αλλαγής» και με τα όσα διαπλέκεται, που πολλές φορές όταν προσπαθεί κάποιος να αναφερθεί σ' αυτά έχει την αίσθηση ότι δεν έχει να πει σχεδόν τίποτε.

Αλλά αυτό συμβαίνει μόνο στην αρχή. Έπειτα έρχονται διάφορες σκέψεις, εμπειρίες, πρόσωπα και γεγονότα και είναι τότε που δεν ξέρεις από πού να αρχίσεις και ίσως όταν ξεκινήσεις δεν ξέρεις πώς να σταματήσεις.

Αλήθεια, για ποιο από όλα να γίνει αναφορά;

Για τους αγωνιστές και τους «αγωνι-

συνέχεια στη σελίδα 4

ΝΑΙ και να τον τιμήσει για την αντιστασιακή του δράση. Ας μην υπάρχουν αυταπάτες. Η φλόγα που έχει ανάψει όλα αυτά τα χρόνια ο Γιώργος Τράγκας στο μαλακό υπογάστριο της Μέρκελ δεν θα σβήσει έτσι εύκολα...

Ο Πορθητής της Θεσσαλονίκης

ρέλαση της 28ης είχε ακόμα περισσότερη πλάκα. Μονάδες του στρατού οπλισμένες με ατομικό οπλισμό παρατεταγμένες κατά μήκος των δρόμων προστάτευαν τους «επισήμους» και τα πεζοπόρα τμήματα που παρέλαυναν (Άρματα δεν υπήρχαν από εποχής Γιωργάκη λόγω κόστους καυσίμων και οι ε-

πόλητης σημαιοφόρου έδωσε όμως στην ηλεκτρισμένη κοινωνική ατμόσφαιρα λαβή για ποικίλες εξηγήσεις. *«Το έκανε για διαμαρτυρία; Για να δείξει σε όλο τον κόσμο ότι οι Έλληνες δεν έχουν ούτε παπούτσια να βάλουν;»*. Προς Θεού! Ποιά διαμαρτυρία, είδατε κανέναν να διαμαρτύρεται; Το Υπουργείο

προς το Ισλάμ αναφέροντας μεταξύ άλλων: *«Στο Ισλάμ, τα θρησκευτικά καθήκοντα του μουσουλμάνου ξεκινούν σχεδόν από τη γέννησή του και καθορίζονται από το νομικό - ρυθμιστικό πλαίσιο, τη σαρία, που περιλαμβάνει εντολές για όλες τις πτυχές του βίου. Γι' αυτό τον λόγο, ο μουσουλμάνος διδάσκε-*

της πορείας που διανύθηκε, τότε θα είχαμε, κατά βάση, δύο στρατόπεδα σκέψης και δράσης.

Το ένα θα ακολουθούσε το δρόμο της απόσυρσης, ενώ το άλλο θα συμμετείχε σε κάθε περίπτωση στην εξέγερση. Στο δεύτερο κατατάσσονται τόσο αυτοί που θεωρούσαν πως στην κοινωνική εξέγερση δεν χωράνε απουσίες, όσο και εκείνοι που υστερόβουλα πρόσβλεπαν σε μελλοντικές αναδείξεις τους στο μουντό στερέωμα της πολιτικής και της οικονομίας. Στην τελευταία κατηγορία ανήκουν οι πολλοί, αυτοί που ακόμα και σήμερα με την παρουσία, τα λόγια και τις πράξεις τους συνεχίζουν να προκαλούν μόλυνση στο περιβάλλον, αλλά και στη σκέψη των ανθρώπων που τυχαίνει να τους

ταν κάποιος, *«να παραχωρηθεί ο τίτλος των «αγωνιστών του Πολυτεχνείου» σε εκείνους που εναντιώθηκαν με ποικίλους τρόπους, σ' αυτούς που σαμποτάρισαν και σ' όσους διαστρέβλωσαν το περιεχόμενο της εξέγερσης του 1973»*. Κι όμως δεν είναι να απορεί κανείς. Οι εξουσιαστές γνωρίζουν πολύ καλά πως ο κρατισμός της αριστεράς είναι το πλέον κατάλληλο στήριγμα του συστήματος καταπίεσης κι εκμετάλλευσης, ειδικά σε περιόδους δύσκολες γι' αυτούς.

Η «αλλαγή», η «μεταπολίτευση» ήταν τα συνηθισμένα δολώματα για να καθιερωθεί το καθεστώς που συνεχίζει να υπάρχει μέχρι σήμερα. Ας ονειροβατούν όσο θέλουν οι ανειδήμονες αριστεροί και κομμουνιστές, ας συνεχίζουν να εξαπα-

τουν με τις διάφορες φανφάρες οι καθοδηγητές και οι στελεχωμένοι στους κομματικούς και υπόλοιπους καθεστωτικούς μηχανισμούς και θεσμούς του κράτους. Ο καθοδηγητές τους ξέρουν την αλήθεια. Όλοι μαζί, όμως έχουν κοινά συμφέροντα.

Και, για να μην ξεχνιόμαστε. Αυτοί που κατέκλυσαν με τα κομματικά τους στελέχη και μέλη τούς θεσμούς και μηχανισμούς του κράτους, το στρατό, την αστυνομία, το δικαστικό σώμα, τη βουλή, τις μυστικές υπηρεσίες, τα υπουργεία και όλες τις κρατικές υπηρεσίες και οργανισμούς τόλμησαν τότε και τολμούν να μιλούν μέχρι και σήμερα για παρακράτος και προβοκάτορες. Ουαί υμίν, γραμματείς και φαρισαίοι υποκριταί!

Έχουν γραφτεί τόσα πολλά σε σχέση με αυτό το γεγονός της «μεταπολίτευσης», της «αλλαγής» και με τα όσα διαπλέκεται, που πολλές φορές όταν προσπαθεί κάποιος να αναφερθεί σ' αυτά έχει την αίσθηση ότι δεν έχει να πει σχεδόν τίποτε.

Αλλά αυτό συμβαίνει μόνο στην αρχή. Έπειτα έρχονται διάφορες σκέψεις, εμπειρίες, πρόσωπα και γεγονότα και είναι τότε που δεν ξέρεις από πού να αρχίσεις και ίσως όταν ξεκινήσεις δεν ξέρεις πώς να σταματήσεις.

Αλήθεια, για ποιο από όλα να γίνει αναφορά;

Για τους αγωνιστές και τους «αγωνι-

συνέχεια στη σελίδα 4

ΝΑΙ και να τον τιμήσει για την αντιστασιακή του δράση. Ας μην υπάρχουν αυταπάτες. Η φλόγα που έχει ανάψει όλα αυτά τα χρόνια ο Γιώργος Τράγκας στο μαλακό υπογάστριο της Μέρκελ δεν θα σβήσει έτσι εύκολα...

Ο Πορθητής της Θεσσαλονίκης

Το 'πε και το 'κανε ο μακεδονομάχος Αντώνης ο Σαμαράς, γηέτης της χρεωκοπημένης Ελλάδας και δισέγγονος της Πηνελόπης Δέλτα. Με την βοήθεια της Παναγίας, ανακαταλαμβάνει μία-μία τις πόλεις με πρώτη την Θεσσαλονίκη (στο τέλος σειρά έχει η Βασιλεύουσα αν πιστέψουμε το προεκλογικό σποτ της ΝΔ που δείχνει την Αγιασοφιά όπως ήταν στις ένδοξες στιγμές της, με τον σταυρό και χωρίς μιναρέδες).

Με το έτσι θέλω ο στρατηγός Τρελαντώνης παράταξε τα φουσάτα του γύρω από την εκκλησία του Αή Δημήτρη του Πολιορκητή ανήμερα της λειτουργίας, απαγορεύοντας σε όλο τον κόσμο να πλησιάσει σε ακτίνα 500 και βάλε μέτρων. Δικιά του η Θεσσαλονίκη, δικιά του η εκκλησία! Οι μόνοι που επιτρεπόταν να ζυγώσουν και να εκκλησιαστούν ήταν όσοι διέθεταν ειδική διαπίστευση από την Περιφέρεια, δηλαδή οι βουλευτές, ο Δήμαρχος και οι γορίλλες τους. Η στρατιωτική παρέλαση της 28ης είχε ακόμα περισσότερη πλάκα. Μονάδες του στρατού οπλισμένες με ατομικό οπλισμό παρατεταγμένες κατά μήκος των δρόμων προστάτευαν τους «επισήμους» και τα πεζοπόρα τμήματα που παρέλαυναν (Άρματα δεν υπήρχαν από εποχής Γιωργάκη λόγω κόστους καυσίμων και οι επιτελείς του στρατού δεν σκέφτηκαν να διοργανώνουν την παρέλαση σε κατηφορικό δρόμο). Οι είσοδοι στους μεγάλους δρόμους σε ακτίνα 300 μέτρων ήταν αποκλεισμένοι από πολυάριθμες κατασταλτικές δυνάμεις που προστάτευαν τους οπλίτες που προστάτευαν τους επισήμους. Και σε ακτίνα 500-600 μέτρων κάγκελα προστάτευαν όλους τους προαναφερθέντες. Η παρέλαση του νικητή Αντώνη Σαμαρά διέθετε και ένα μοναδικο πολεμικό αεροπλάνο που έκανε «ελιγμούς υψηλής ακριβείας». Δεύτερο αεροσκάφος δεν διέθεσε η ηγεσία του στρατού του Αντώνη Σαμαρά για μια πιο φαντεζί επίδειξη, *«αν θέλετε δεύτερο, να βάλετε τα έξοδα ρεφενέ»*, διαμήνυσε στους πωρωμένους με τις παρελάσεις Θεσσαλονικείς.

Στην Αθήνα η μαθητική παρέλαση κύλησε το ίδιο ευχάριστα με συστηματικό αποκλεισμό του κέντρου από πολυάριθμες αστυνομικές δυνάμεις. Ένα νόστιμο συμβάν, αυτό της ευπόλητης σημαιοφόρου έδωσε όμως στην ηλεκτρισμένη κοινωνική ατμόσφαιρα λαβή για ποικίλες εξηγήσεις. *«Το έκανε για διαμαρτυρία; Για να δείξει σε όλο τον κόσμο ότι οι Έλληνες δεν έχουν ούτε παπούτσια να βάλουν;»*. Προς Θεού! Ποιά διαμαρτυρία, είδατε κανέναν να διαμαρτύρεται; Το Υπουργείο Παιδείας με την δέουσα σοβαρότητα εξέδωσε επείγουσα ανακοίνωση με την οποία διαψεύδει τους μεμψίμοιρους και συνομωσιολόγους που βλέπουν παντού ρακένδυτους και πεινασμένους. Απλώς έσπασε το τακούνι της μαθήτριας, η οποία πολύ έξυπνα έβγαλε και το δεύτερο για να μην διαταράξει την παρέλαση.

Και το βασικότερο: *«Δεν υπολόγισε την ενδεχόμενη απώλεια των παπουτσιών της, θεωρώντας ότι η εθνική παρέλαση μια τέτοια ημέρα υπερτερεί κάθε άλλης κίνησης»*. Ορίστε λοιπόν!

Ένας κρυφός θαυμαστής του Ισλάμ

Ευτυχώς, σε αυτές τις μαύρες μέρες που υπάρχει και ένας Βύρωνας Πολύδωρας να μας διασκεδάζει! Σε επερώτηση του προς τη Βουλή για το μάθημα των θρησκευτικών, ο συγγραφέας του Κώδικα Μπουσίντο των Σαμουράι, ξεδιπλώνει την κρυφή του ζήλεια προς το Ισλάμ αναφέροντας μεταξύ άλλων: *«Στο Ισλάμ, τα θρησκευτικά καθήκοντα του μουσουλμάνου ξεκινούν σχεδόν από τη γέννησή του και καθορίζονται από το νομικό - ρυθμιστικό πλαίσιο, τη σαρία, που περιλαμβάνει εντολές για όλες τις πτυχές του βίου. Γι' αυτό τον λόγο, ο μουσουλμάνος διδάσκεται από μικρή ηλικία το Κοράνι και οφείλει τυφλή και πλήρη υποταγή στις επιταγές του»*[1]. Αυτό είναι το ακροτελεύτιο επιχείρημα του Βύρωνα με την Περικεφαλαία, για την αναγκαιότητα των θρησκευτικών στα σχολεία. Μπορούμε και καλύτερα από το Ισλάμ!

QUIZ: Ποιός είπε το ακόλουθο;

«Αν φύγει η Ελλάδα από το ευρώ θα καταστραφεί. Δεν είναι δυνατόν να φύγει η Ελλάδα από το ευρώ».

1. Χοσε Μανουέλ Μπαρόζο 2. Κριστιν Λανγκάρντ 3. Γιάννης Στουρνάρας 4. Αλέξης Τσίπρας [2]

Λεόν

1. http://www.vyron-polydoras.gr/erotisis.php
2. Σωστή απάντηση: Αλέξης Τσίπρας 15/10/2012 συνέντευξη στον ΑΝΤ1

Σύντροφοι/ισσες

και φίλες/φίλοι,

Επειδή, σε πολλές περιπτώσεις τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους καλοθελητές και με δεδομένη την παρότρυνση που υπήρχε εδώ και πολύ καιρό, έχουμε ενεργοποιήσει τη δυνατότητα να λαμβάνετε με **συνδρομή** την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Η συνδρομή για το **εσωτερικό** είναι: **20 ευρώ για 10 φύλλα.**

Η συνδρομή για την **Ευρώπη** είναι: **30 ευρώ για 10 φύλλα.**

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία θέλει να γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει με e-mail ή ταχυδρομικά και με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον **τραπεζικό λογαριασμό** που έχουμε σε άλλη στήλη ή στέλνοντας **ταχυδρομική επιταγή αντικαταβολής** στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και ακριβή στοιχεία, δηλαδή: **Όνομα, επώ-**

συνέχεια από τη σελίδα 3

στές», για τους εξουσιαστές, για τους κρατούντες, για επαναστάτες και αντεπαναστάτες, για κομμουνιστές και αριστερούς, για δημοκράτες και χουντικούς, για πατριώτες και απάτριδες, για αναρχικούς και αναρχούμενους, για το ελλαδικό και το κυπριακό πρόβλημα, για την διπλή επιδρομή του τουρκικού κράτους στην Κύπρο που είχε σαν αποτέλεσμα την κατάληψη του ενός τρίτου του νησιού, που ήταν το αντίτιμο για την επαναφορά στην διαχείριση του ελλαδικού κράτους από τον Καραμανλή τον πρεσβύτερο και όλη την ακολουθία των πολιτικών και οικονομικών παραγόντων που λυμαίνονται μέχρι σήμερα τη ζωή των ανθρώπων μαζί με τους «χουντικούς»; Για ποιο απ' όλα τέλος πάντων;

Ποιος από τους «πρωταγωνιστές» και μη, θυμάται πραγματικά αυτό που έγινε και κυρίως το πώς έγινε; Ο χρόνος και τα συμφέροντα (ατομικά και πολιτικά) έχουν αλλοιώσει σε μεγάλο βαθμό τα όρια ανάμεσα στο πραγματικό και στο ψευδεπίγραφο. Ακόμα και ο τρόπος που γίνονται οι περιγραφές έχει μια μονότονη και σε πολλές περιπτώσεις απωθητική χροιά. Η θέρμη, ο ενθουσιασμός, το πάθος έχουν πάει περίπατο. Αλλά κι όταν εκδηλωνόταν τότε, από τους «πρωταγωνιστές», σε ποιο βαθμό, άραγε ήταν πηγαία και σε ποιο ήταν μια μάσκα χρήσιμη για να παιχτεί το πολιτικό θέατρο;

Δεν έχει και τόση σημασία, πλέον.

Αυτό, πάντως, που διακρίνεται στα όσα λέγονται για το Νοέμβρη του 1973 είναι πως η σημασία της εξέγερσης είναι πολύπλευρη παρά το ότι της δόθηκε μια μονοδιάστατη εκδοχή κυρίως από τους αριστερούς. Από αυτούς δηλαδή που καρπώθηκαν οφέλη χάρη στην «μεγαλοψυχία» του κράτους. Κι όπως είπαμε, δεν υπήρξαν από την πλευρά τους αχάριστοι. Στήριξαν τον κρατισμό σ' όλες τις δεκαετίες που προηγήθηκαν και συνεχίζουν να τον στηρίζουν. Πόσο τυχαίο ήταν η της διαχείρισης του κράτους από τον Καραμανλή τον νεότερο το 2009. Και οι χειραγωγούμενοι, οι ψηφοφόροι, έσπευσαν να αναδείξουν εκλογικά και πάλι το ΠΑΣΟΚ. Για να καταποντίσει ένα μέρος από αυτούς (μαζί με πολλά άλλα κομμάτια του πληθυσμού) στην εξαθλίωση, στην απόγνωση και τις αυτοκτονίες. Θα μπορούσε να γίνει κάτι διαφορετικό αν δεν ψήφιζαν; Η απάντηση γίνεται θετική από τη στιγμή που η απομάκρυνση από τα κόμματα και τους ψηφοσυλλέκτες θα ήταν ένα βήμα για αλλαγή πορείας και μια στάση ζωής διαφορετική από αυτή που ορίζει το κάθε κομμάτι της εξουσίας (αριστερό, κομμουνιστικό, σοσιαλιστικό ή δεξιό).

Αρκεί απλά να αναρωτηθεί ο καθένας:

Θα μπορούσε να «προκύψει» η σημερινή κατάσταση αν δεν είχε παραχωρηθεί η εξέγερση του Πολυτεχνείου στην αριστερά; Θα γινόντουσαν όλες αυτές οι πολύχρονες διαδικασίες ενοποίησης των πολιτικών κατευθύνσεων ανάμεσα στις αριστερές, κομμουνιστικές, δεξιές, σοσιαλιστικές τάσεις της εξουσίας του ελλαδικού χώρου αν δεν είχαν δοθεί από όλες τις πλευρές οι έμπρακτες διαβεβαιώσεις με διάρκεια και επιμονή για την υπεράσπιση του καθεστώτος και για τους κοινούς προσανατολισμούς σ' ό,τι αφορά την ενοποίηση της κυριαρχίας; Θα μπορούσαν να μαντρωθούν τόσα εκατομμύρια άνθρωποι του μόχθου –αλλά και πολλοί άλλοι εκτός από αυτούς– στους διάφορους συνδικαλιστικούς και πολιτικούς μηχανισμούς χωρίς να έχει λόγο η αριστερά; Εννοείται πως όχι.

Τα γεγονότα και οι παράγοντες που συντέλεσαν στην λεγόμενη μεταπολίτευση είναι, λίγο ως πολύ, γνωστά, όπως και το πώς πραγματοποιήθηκε αυτή. Παραμένουν στο σκοτάδι τα όσα προηγήθηκαν. Αυτός είναι ο λόγος που μυθοποιήθηκαν πρόσωπα (εθνάρχης, «αγωνιστές») ενώ αποσιωπήθηκαν γεγονότα και καταστάσεις προκειμένου να παραμείνει αφανής η αλήθεια πάνω σε ζητήματα ό- εξεγερτικά γεγονότα που έγιναν το Νοέμβριο του 1973. Ο Καραμανλής ο πρεσβύτερος, ως γνωστόν, σχεδόν γονατιστός παρακαλούσε με διάφορα μνημόνια τους δικτάτορες να του δοθεί η εξουσία ώστε να γίνει το πέρασμα στη μεταπολίτευση, υποσχόμενος να παραμερίσει τους «παρηκμασμένους» πολιτικούς του παρελθόντος, αναγνωρίζοντας το «εθνοσωτήριο έργο της επανάστασης».

Οι «παρηκμασμένοι» είναι αυτοί με τους οποίους στη συνέχεια σχημάτισε κυβέρνηση εθνικής ενότητας, όταν το δικτατορικό καθεστώς κατέρρευσε κάτω από το κτύπημα της κοινωνικής εξέγερσης αλλά και από τη συνωμοσία ανάμεσα στους «παρηκμασμένους» πολιτικούς και τους επικεφαλής του στρατού, με τις ευλογίες των ΗΠΑ.

Τριάντα εννέα κτυπήματα στη λήθη. Χρόνο το χρόνο, παρά την διαρκώς αυξανόμενη καταστολή αντιμετωπίσαμε το κύμα της λήθης και της διαστρέβλωσης κόντρα στο κράτος, κόντρα στις λογικές της υπεκφυγής. Επειδή αυτές υπήρχαν όλο αυτό το διάστημα. Εκφράστηκαν μέσα από μια αναρχιστική, αναρχούμενη και αριστεροαυτόνομη θέση και πρακτική, παραδίδοντας την εξέγερση –και τις δυνατότητες που παρουσιάζονταν σε κάθε επέτειο– βορά στους αριστερούς και δεξιούς εξουσιαστές με διάφορα ιδεολογήματα του τύπου «*Το πολυτεχνείο ανήκει στη Δημοκρατία, στους αστούς, στην εξουσία κ.λπ.*». Αυτοί που πολεμούσαν κάθε προσπάθεια απεμπλοκής του αναρχισμού από τις εξουσιαστικές λογικές, τις απόψεις και πρακτικές, κάθε προσπάθεια να γίνει ξεκάθαρη και να αναδειχθεί η αναρχική στάση και πρακτική, ξαφνικά έβαζαν ζήτημα «καθαρότητας». Μοιάζει με την στάση του ΚΚΕ που μετά από ένα σωρό ελιγμούς, όταν ξεμπροστιάζεται η πολιτική του, τότε κάνει αναφορά σε «θέσεις» και αρχές, όπως η περίφημη αξίωση του για συμφωνία με τα υπόλοιπα αριστερά κόμματα στο ζήτημα της αποχώρησης από την Ευρωπαϊκή Ένωση, για να

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Η συνδρομή για το **εσωτερικό** είναι: **20 ευρώ για 10 φύλλα.**

Η συνδρομή για την **Ευρώπη** είναι: **30 ευρώ για 10 φύλλα.**

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία θέλει να γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει με e-mail ή ταχυδρομικά και με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον **τραπεζικό λογαριασμό** που έχουμε σε άλλη στήλη ή στέλνοντας **ταχυδρομική επιταγή αντικαταβολής** στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και ακριβή στοιχεία, δηλαδή: **Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.**

λιτικών και οικονομικών παραγόντων που λυμαίνονται μέχρι σήμερα τη ζωή των ανθρώπων μαζί με τους «χουντικούς»; Για ποιο απ' όλα τέλος πάντων;

Ποιος από τους «πρωταγωνιστές» και μη, θυμάται πραγματικά αυτό που έγινε και κυρίως το πώς έγινε; Ο χρόνος και τα συμφέροντα (ατομικά και πολιτικά) έχουν αλλοιώσει σε μεγάλο βαθμό τα όρια ανάμεσα στο πραγματικό και στο ψευδεπίγραφο. Ακόμα και ο τρόπος που γίνονται οι περιγραφές έχει μια μονότονη και σε πολλές περιπτώσεις απωθητική χροιά. Η θέρμη, ο ενθουσιασμός, το πάθος έχουν πάει περίπατο. Αλλά κι όταν εκδηλωνόταν τότε, από τους «πρωταγωνιστές», σε ποιο βαθμό, άραγε ήταν πηγαία και σε ποιο ήταν μια μάσκα χρήσιμη για να παιχτεί το πολιτικό θέατρο;

Δεν έχει και τόση σημασία, πλέον.

Αυτό, πάντως, που διακρίνεται στα όσα λέγονται για το Νοέμβρη του 1973 είναι πως η σημασία της εξέγερσης είναι πολύπλευρη παρά το ότι της δόθηκε μια μονοδιάστατη εκδοχή κυρίως από τους αριστερούς. Από αυτούς δηλαδή που καρπώθηκαν οφέλη χάρη στην «μεγαλοψυχία» του κράτους. Κι όπως είπαμε, δεν υπήρξαν από την πλευρά τους αχάριστοι. Στήριξαν τον κρατισμό σ' όλες τις δεκαετίες που προηγήθηκαν και συνεχίζουν να τον στηρίζουν. Πόσο τυχαίο ήταν το γεγονός ότι σε πολύ σύντομο διάστημα παραδόθηκαν τα ηνία της διαχείρισης του κράτους στην αριστερά (ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ και λοιπές αριστερές δυνάμεις); Όσο «τυχαία» ήταν και η βιαστική παράδο-

(αριστερό, κομμουνιστικό, σοσιαλιστικό ή δεξιό).

Αρκεί απλά να αναρωτηθεί ο καθένας:

Θα μπορούσε να «προκύψει» η σημερινή κατάσταση αν δεν είχε παραχωρηθεί η εξέγερση του Πολυτεχνείου στην αριστερά; Θα γινόντουσαν όλες αυτές οι πολύχρονες διαδικασίες ενοποίησης των πολιτικών κατευθύνσεων ανάμεσα στις αριστερές, κομμουνιστικές, δεξιές, σοσιαλιστικές τάσεις της εξουσίας του ελλαδικού χώρου αν δεν είχαν δοθεί από όλες τις πλευρές οι έμπρακτες διαβεβαιώσεις με διάρκεια και επιμονή για την υπεράσπιση του καθεστώτος και για τους κοινούς προσανατολισμούς σ' ό,τι αφορά την ενοποίησης της κυριαρχίας; Θα μπορούσαν να μαντρωθούν τόσα εκατομμύρια άνθρωποι του μόχθου –αλλά και πολλοί άλλοι εκτός από αυτούς– στους διάφορους συνδικαλιστικούς και πολιτικούς μηχανισμούς χωρίς να έχει λόγο η αριστερά; Εννοείται πως όχι.

Τα γεγονότα και οι παράγοντες που συντέλεσαν στην λεγόμενη μεταπολίτευση είναι, λίγο ως πολύ, γνωστά, όπως και το πώς πραγματοποιήθηκε αυτή. Παραμένουν στο σκοτάδι τα όσα προηγήθηκαν. Αυτός είναι ο λόγος που μυθοποιήθηκαν πρόσωπα (εθνάρχης, «αγωνιστές») ενώ αποσιωπήθηκαν γεγονότα και καταστάσεις προκειμένου να παραμείνει αφανής η αλήθεια πάνω σε ζητήματα όπως η κατάληψη του 1/3 της Κύπρου από το τουρκικό κράτος. Όσο κι αν φανεί παράξενο σε αρκετούς, τα γεγονότα αποδεικνύουν πως και οι εξουσιαστές αξιοποίησαν με τους δικούς τους τρόπους τα

σης αλλά και από τη συνωμοσία ανάμεσα στους «παρκημασμένους» πολιτικούς και τους επικεφαλής του στρατού, με τις ευλογίες των ΗΠΑ.

Τριάντα εννέα κτυπήματα στη λήθη. Χρόνο το χρόνο, παρά την διαρκώς αυξανόμενη καταστολή αντιμετωπίσαμε το κύμα της λήθης και της διαστρέβλωσης κόντρα στο κράτος, κόντρα στις λογικές της υπεκφυγής. Επειδή αυτές υπήρχαν όλο αυτό το διάστημα. Εκφράστηκαν μέσα από μια αναρχιστική, αναρχούμενη και αριστεροαυτόνομη θέση και πρακτική, παραδίδοντας την εξέγερση –και τις δυνατότητες που παρουσιάζονταν σε κάθε επέτειο– βορά στους αριστερούς και δεξιούς εξουσιαστές με διάφορα ιδεολογήματα του τύπου «*Το πολυτεχνείο ανήκει στη Δημοκρατία, στους αστούς, στην εξουσία κ.λπ.*». Αυτοί που πολεμούσαν κάθε προσπάθεια απεμπλοκής του αναρχισμού από τις εξουσιαστικές λογικές, τις απόψεις και πρακτικές, κάθε προσπάθεια να γίνει ξεκάθαρη και να αναδειχθεί η αναρχική στάση και πρακτική, ξαφνικά έβαζαν ζήτημα «καθαρότητας». Μοιάζει με την στάση του ΚΚΕ που μετά από ένα σωρό ελιγμούς, όταν ξεμπροστιάζεται η πολιτική του, τότε κάνει αναφορά σε «θέσεις» και αρχές, όπως η περίφημη αξίωση του για συμφωνία με τα υπόλοιπα αριστερά κόμματα στο ζήτημα της αποχώρησης από την Ευρωπαϊκή Ένωση, για να σχηματίσει μαζί τους κυβέρνηση.

Παρ' όλα αυτά, μια χούφτα αμετανόητοι συνέχισαν και εξακολουθούν να δίνουν κτυπήματα ενάντια στη λήθη και την διαστρέβλωση, αναδεικνύοντας την κοινωνική-ανατρεπτική τάση που υπήρχε στην εξέγερση του 1973. Διατηρώντας άσβεστη τη φλόγα.

Αυτά τα κτυπήματα ανέδειξαν δύο κορυφαίες στιγμές σ' αυτή την μακρόχρονη πορεία: τα συγκρουσιακά γεγονότα του 1985 με αφορμή την δολοφονία του Μιχάλη Καλτεζά και **την εξέγερση του 1995, με την κατάληψη του Πολυτεχνείου από χιλιάδες ανθρώπους, ανήμερα της 22ης επετείου.**

Φέτος συμπληρώνουμε 39 κτυπήματα.

Και συνεχίζουμε...

Υπενθυμίζουμε ότι Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ δεν διεκδικεί κανενός είδους ...copyright. Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται δεν αποτελούν πνευματική ή άλλου είδους ιδιοκτησία του Κύκλου Σύνταξης και μπορούν να χρησιμοποιούνται, απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης και διακίνησης των απόψεων.

Ο χώρος της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ Αθήνας
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΟΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ

* * * * * * * * * * * * * * * * * *

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Θεσσαλονίκης
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη θάβεται η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και στις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε, ακόμη, την πάγια πρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), σύμφωνα με την οποία, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την α-

Θέλω να προσευχηθώ...

δρομική επιταγή αντικαταβολής στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και ακριβή στοιχεία, δηλαδή: **Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.**

Υπενθυμίζουμε ότι Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ δεν διεκδικεί κανενός είδους ...copyright. Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται δεν αποτελούν πνευματική ή άλλου είδους ιδιοκτησία του Κύκλου Σύνταξης και μπορούν να χρησιμοποιούνται, απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης και διακίνησης των απόψεων.

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΧΡΟΝΟΣ 11ος, Φύλλο 121
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2012

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Αιόλιος

για να παίχτει το πολιτικό θέατρο;

Δεν έχει και τόση σημασία, πλέον.

Αυτό, πάντως, που διακρίνεται στα όσα λέγονται για το Νοέμβρη του 1973 είναι πως η σημασία της εξέγερσης είναι πολύπλευρη παρά το ότι της δόθηκε μια μονοδιάστατη εκδοχή κυρίως από τους αριστερούς. Από αυτούς δηλαδή που καρπώθηκαν οφέλη χάρη στην «μεγαλοψυχία» του κράτους. Κι όπως είπαμε, δεν υπήρξαν από την πλευρά τους αχάριστοι. Στήριξαν τον κρατισμό σ' όλες τις δεκαετίες που προηγήθηκαν και συνεχίζουν να τον στηρίζουν. Πόσο τυχαίο ήταν το γεγονός ότι σε πολύ σύντομο διάστημα παραδόθηκαν τα ηνία της διαχείρισης του κράτους στην αριστερά (ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ και λοιπές αριστερές δυνάμεις); Όσο «τυχαία» ήταν και η βιαστική παράδοση και πολλοί άλλοι εκτός από αυτούς– στους διάφορους συνδικαλιστικούς και πολιτικούς μηχανισμούς χωρίς να έχει λόγο η αριστερά; Εννοείται πως όχι.

Τα γεγονότα και οι παράγοντες που συντέλεσαν στην λεγόμενη μεταπολίτευση είναι, λίγο ως πολύ, γνωστά, όπως και το πώς πραγματοποιήθηκε αυτή. Παραμένουν στο σκοτάδι τα όσα προηγήθηκαν. Αυτός είναι ο λόγος που μυθοποιήθηκαν πρόσωπα (εθνάρχης, «αγωνιστές») ενώ αποσιωπήθηκαν γεγονότα και καταστάσεις προκειμένου να παραμείνει αφανής η αλήθεια πάνω σε ζητήματα όπως η κατάληψη του 1/3 της Κύπρου από το τουρκικό κράτος. Όσο κι αν φανεί παράξενο σε αρκετούς, τα γεγονότα αποδεικνύουν πως και οι εξουσιαστές αξιοποίησαν με τους δικούς τους τρόπους τα εξουσία κ.λπ.». Αυτοί που πολεμούσαν κάθε προσπάθεια απεμπλοκής του αναρχισμού από τις εξουσιαστικές λογικές, τις απόψεις και πρακτικές, κάθε προσπάθεια να γίνει ξεκάθαρη και να αναδειχθεί η αναρχική στάση και πρακτική, ξαφνικά έβαζαν ζήτημα «καθαρότητας». Μοιάζει με την στάση του ΚΚΕ που μετά από ένα σωρό ελιγμούς, όταν ξεμπροστιάζεται η πολιτική του, τότε κάνει αναφορά σε «θέσεις» και αρχές, όπως η περίφημη αξίωση του για συμφωνία με τα υπόλοιπα αριστερά κόμματα στο ζήτημα της αποχώρησης από την Ευρωπαϊκή Ένωση, για να σχηματίσει μαζί τους κυβέρνηση.

Παρ' όλα αυτά, μια χούφτα αμετανόητοι συνέχισαν και εξακολουθούν να δίνουν κτυπήματα ενάντια στη λήθη και την διαστρέβλωση, αναδεικνύοντας την κοινωνική-ανατρεπτική τάση που υπήρχε στην εξέγερση του 1973. Διατηρώντας άσβεστη τη φλόγα.

Αυτά τα κτυπήματα ανέδειξαν δύο κορυφαίες στιγμές σ' αυτή την μακρόχρονη πορεία: τα συγκρουσιακά γεγονότα του 1985 με αφορμή την δολοφονία του Μιχάλη Καλτεζά και **την εξέγερση του 1995, με την κατάληψη του Πολυτεχνείου από χιλιάδες ανθρώπους, ανήμερα της 22ης επετείου.**

Φέτος συμπληρώνουμε 39 κτυπήματα.
Και συνεχίζουμε...

Θέλω να προσευχηθώ
με την ίδια δύναμη
που θέλω να βλαστημήσω

Θέλω να τιμωρήσω
με την ίδια δύναμη
που θέλω να συγχωρήσω

Θέλω να προσφέρω
με την ίδια δύναμη
που ήθελα στο ξεκίνημα

Θέλω να νικήσω
αφού δεν μπορώ να νικηθώ

Αλέκος Παναγούλης

Ο χώρος της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ Αθήνας
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΟΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ

* * * * * * * * * * * * * * * * *

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Θεσσαλονίκης
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΗ
κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ 5.30 - 8 μμ
και το ΣΑΒΒΑΤΟ από 10^{30} πμ-12^{30} μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας: 69 92 23 12 86

* * * * * * * * * * * * * * * * *

Σας υπενθυμίζουμε πως όταν στέλνετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα, θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Αιόλιο, ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη θάβεται η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και στις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε, ακόμη, την πάγια πρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), σύμφωνα με την οποία, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους λόγους δεν μπορούν να την προμηθευτούν με αντίτιμο (που είναι μια συμβολή για την συνέχιση έκδοσης της εφημερίδας).

Επίσης, όσοι/ες έχουν κάποια σκέψη ή πρόταση που μπορεί να συμβάλλει θετικά στη μορφή και την ύλη της εφημερίδας, μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας, προσωπικά, τηλεφωνικά ή με email.

Προς όσους/ες επιθυμούν να ενισχύσουν οικονομικά την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ υπάρχει ο παρακάτω αριθμός λογαριασμού:

(Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA

ΤΑ ΝΕΑ 12 ΣΕΛΙΔΕΣ

Ἐξεκενώθη τό Πολυτεχνεῖο

ΕΠΕΝΕΒΗΣΑΝ ΑΡΜΑΤΑ ΜΑΧΗΣ

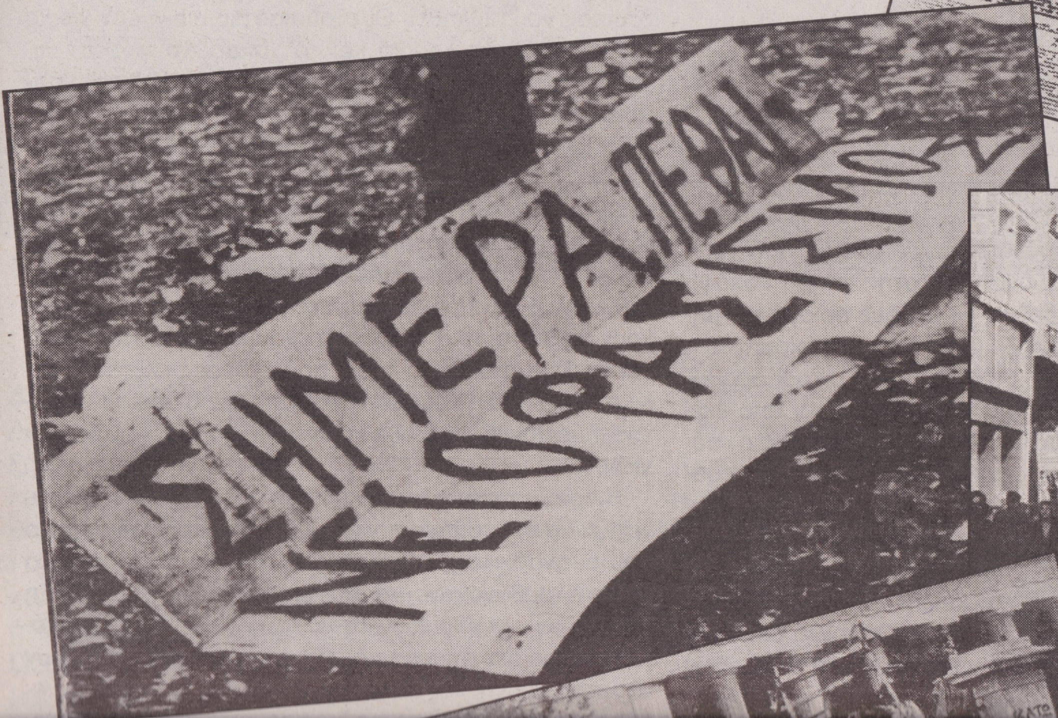
Θεωρεῖται πολύ πιθανή

ΑΙΦΝΙΔΙΑ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ

Πιέζεται ἀπό φίλους του

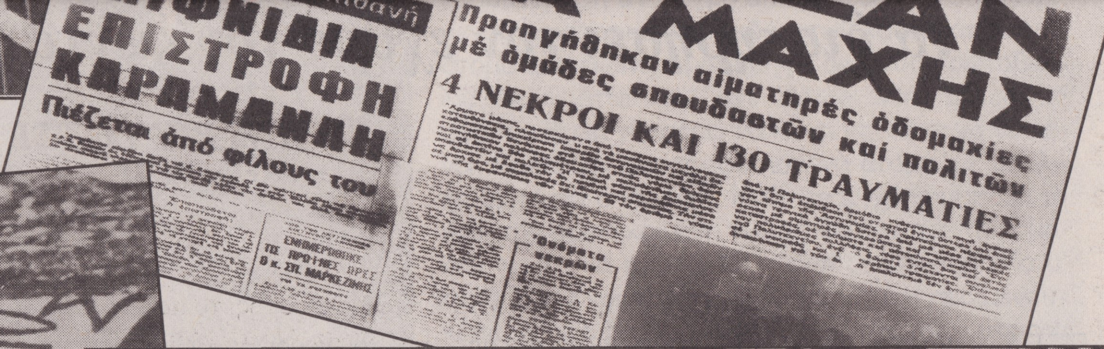
Προηγήθηκαν αἱματηρές ὁδομαχίες μέ ὁμάδες σπουδαστῶν καί πολιτῶν

4 ΝΕΚΡΟΙ ΚΑΙ 130 ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ
ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ

Πιέζεται από φίλους του

ΜΑΧΗΣ

Προηγήθηκαν αιματηρές οδομαχίες μέ ομάδες σπουδαστών καί πολιτών

4 ΝΕΚΡΟΙ ΚΑΙ 130 ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ

ΕΞΟΥΣΙΑ

ΕΞΩ

Όταν πέφτουν οι μάσκες φοριούνται τα προσωπεία...

«Αυτός που ζει από την μάχη με έναν εχθρό, έχει προσωπικό συμφέρον να διατηρήσει τον εχθρό του ζωντανό».

ΦΡΗΝΤΡΙΧ ΝΙΤΣΕ

Αν πάρουμε στα σοβαρά την πληθώρα των άρθρων που συνεχίζουν να πραγματεύονται την περιλάλητη «σύγκρουση των άκρων», που μαίνεται κατά τους υποστηρικτές της, θα πρέπει ήδη να έχουμε σχηματοποιήσει μια εικόνα ενός εμφυλίου που έχει ξεσπάσει με συνταρακτικό τρόπο... Αυτός ο τάχα εμφύλιος πόλεμος «αποδεικνύεται» από τα χιλιοπαιγμένα χαστούκια, που έριξε το στέλεχος της Χρυσής Αυγής ονόματι Κασιδιάρης προεκλογικά στην βουλευτή του ΚΚΕ Κανέλλη κατά την διάρκεια τηλεοπτικής συζήτησης, από την καταστροφή πάγκων και εμπορευμάτων αλλοδαπών μικροπωλητών σε πανηγύρια, από την ματαίωση θεατρικής παράστασης, τους λεκτικούς προπηλακισμούς σε συντελεστές και θεατές της από μέλη της Χρυσής Αυγής και χριστιανικών οργανώσεων και τις ψευτοσυμπλοκές με τις αστυνομικές δυνάμεις που συγής του νόμου σε κάθε περίπτωση, στην γενικότερη ανικανότητα του κράτους και των θεσμών να λειτουργήσουν, στην ανοχή της εκκλησίας και άλλοτε το ίδιο συνηθισμένα στην παρότρυνση και στην πλήρη κάλυψη της λεγόμενης άκρας δεξιάς εκ μέρους ορισμένων μητροπολιτών. Προσθέτουν δε με έμφαση ότι ακόμη και η ελάχιστη ανοχή έστω και στην λεγόμενη μικροπαραβατικότητα οδηγεί στην ακόμα μεγαλύτερη και από εκεί σε οποιουδήποτε είδους πογκρόμ. Αυτή ακριβώς η «σύγκρουση» των άκρων εντάσσεται από τους κατασκευαστές της όχι μόνο στα πλαίσια της λεγόμενης οικονομικής κρίσης, αλλά σε μια γενικότερη πολιτική, κοινωνική, θεσμική (βλ. αποχή των δικαστών από το «κοινωνικό» τους έργο) και κοινωνική «παρακμή».

Οι θιασώτες, λοιπόν, αυτής της θεωρίας δεν κρύβουν τις προθέσεις τους. Η ανασυγκρότηση των δομών και μηχανισμών της εξουσίας θα στηριχθεί και θα ξεκιπαραλύσει λόγω της ανομίας, εάν η οικονομική επιβολή απλά αποτελούσε μια κοινωνική φαντασίωση, εάν η κρατική καταστολή ήταν ανύπαρκτη, τότε πράγματι ζούσαμε και ζούμε όλοι μέσα σε μια γενικευμένη παραίσθηση!!!

Οι κάθε λογής μπουρδολογούντες περί της «σύγκρουσης των άκρων» σκόπιμα συγχέουν την κρατική βία, την πολιτική βία που αποτελεί παράγωγό της, την κοινωνική βία που φυσικά, οι αναρχικοί, δεν εκθειάζουν με όποιον τρόπο και αν αυτή εκφέρεται τις μορφές βίας που ασκούν οι αναρχικοί, οι φασίστες ή οι νεοναζί. Δεν υπάρχει κράτος, δεν υπάρχει κανενός είδους εξουσία, δεν υπάρχει κομμουνιστικό καθεστώς που να κατόρθωσε να καταπνίξει κάθε διάθεση εναντίωσής τους. Ακόμα και στις περιπτώσεις των ολοκληρωτικών καθεστώτων, που επιδίωξη των κρατούντων ήταν να πληγεί με κάθε τρόπο το φρόνημα, ακόμα και να ελεγχθεί η σκέψη των καταπιεσμένων ανθρώπων, αυτό δεν έγινε ποτέ κατορθωτό σε απόλυτο βαθμό. Επομένως, η επίκληση για την «αναγκαιότητα» σκληρής εφαρμογής του νόμου δεν οφείλεται βέβαια στην ανυπαρξία, προηγουμένως, είτε της βούλησης είτε της δυνατότητας εκ μέρους της εξουσίας να επιβληθεί. Οι εξουσιαστές σφίγγουν χωρίς ενδοιασμούς τα λουριά και τα χαλαρώνουν, όταν πιστεύουν ότι με τον έναν ή τον άλλον τρόπο διαφυλάσσουν τα συμφέροντά τους. Κατασκευάζουν επίπλαστες διαφορές μεταξύ τους για να μας πείσουν να διαλέξουμε ανάμεσα τους ή ανάμεσα στο λιγότερο «κακό». Δεν έχουμε κανένα λόγο να το κάνουμε. Μπορούμε να διακρίνουμε τις προθέσεις τους, μπορούμε να επαναφέρουμε μνήμες και εμπειρίες που θα μας βοηθήσουν να μην εγκλωβιστούμε σε σχήματα και καταστάσεις που έχουν δείξει τα όρια τους, που έχουμε πειστεί για την αναποτελεσματικότητά τους, που έχουμε μελετήσει, τελικά, την ένταξη τους στις γενικότερες διαδικασίες μετασχηματισμού των εξουσιαστικών δομών και ιδεολογιών.

Η πραγματικότητα του κοινωνικού ανταγωνισμού συνεχίζει να εμπεριέχει συγκρούσεις στο κοινωνικό πεδίο που οι αναρχικοί μπορούν και έχουν κάθε δυνατότητα να αντιλαμβάνονται, να παρακολουθούν την εξέλιξή τους ή να επεμβαίνουν όταν το κρίνουν λειτουργικό. Κάτι τέτοιο δεν σημαίνει, όμως, ότι πρέπει να επιλέγουν στρατόπεδο, ή να συμμαχούν ενάντια σε κάποιον ε-

να διατηρήσει τον εχθρό του ζωντανό».

ΦΡΗΝΤΡΙΧ ΝΙΤΣΕ

Αν πάρουμε στα σοβαρά την πληθώρα των άρθρων που συνεχίζουν να πραγματεύονται την περιλάλητη «σύγκρουση των άκρων», που μαίνεται κατά τους υποστηρικτές της, θα πρέπει ήδη να έχουμε σχηματοποιήσει μια εικόνα ενός εμφυλίου που έχει ξεσπάσει με συνταρακτικό τρόπο... Αυτός ο τάχα εμφύλιος πόλεμος «αποδεικνύεται» από τα χιλιοπαιγμένα χαστούκια, που έριξε το στέλεχος της Χρυσής Αυγής ονόματι Κασιδιάρης προεκλογικά στην βουλευτή του ΚΚΕ Κανέλλη κατά την διάρκεια τηλεοπτικής συζήτησης, από την καταστροφή πάγκων και εμπορευμάτων αλλοδαπών μικροπωλητών σε πανηγύρια, από την ματαίωση θεατρικής παράστασης, τους λεκτικούς προπηλακισμούς σε συντελεστές και θεατές της από μέλη της Χρυσής Αυγής και χριστιανικών οργανώσεων και τις ψευτοσυμπλοκές με τις αστυνομικές δυνάμεις που συμπλήρωσαν το εν λόγω σκηνικό, αλλά και από τις αιματηρές ρατσιστικές επιθέσεις σε μετανάστες. Οι υποστηρικτές αυτής της θεωρίας, δηλαδή της «σύγκρουσης των άκρων», θυμίζουν ότι αυτή ακριβώς η ανομία παρουσιάστηκε και παρουσιάζεται στις περιπτώσεις που «κουκουλοφόροι» επιτίθενται σε τράπεζες, σε αστυνομικές δυνάμεις ή γενικώς «καίνε όλη την Αθήνα», στις περιπτώσεις που φοιτητικές παρατάξεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς εμποδίζουν την εκλογή πρυτανικών συμβουλίων ή χτίζουν τα γραφεία των καθηγητών κοκ.

Και τί είναι αυτό που ευθύνεται; Όπως μας διαβεβαιώνουν, όλα αυτά οφείλονται στην αδυναμία εφαρμογής του νόμου σε κάθε περίπτωση, στην γενικότερη ανικανότητα του κράτους και των θεσμών να λειτουργήσουν, στην ανοχή της εκκλησίας και άλλοτε το ίδιο συνηθισμένα στην παρότρυνση και στην πλήρη κάλυψη της λεγόμενης άκρας δεξιάς εκ μέρους ορισμένων μητροπολιτών. Προσθέτουν δε με έμφαση ότι ακόμη και η ελάχιστη ανοχή έστω και στην λεγόμενη μικροπαραβατικότητα οδηγεί στην ακόμα μεγαλύτερη και από εκεί σε οποιουδήποτε είδους πογκρόμ. Αυτή ακριβώς η «σύγκρουση» των άκρων εντάσσεται από τους κατασκευαστές της όχι μόνο στα πλαίσια της λεγόμενης οικονομικής κρίσης, αλλά σε μια γενικότερη πολιτική, κοινωνική, θεσμική (βλ. αποχή των δικαστών από το «κοινωνικό» τους έργο) και κοινωνική «παρακμή».

Οι θιασώτες, λοιπόν, αυτής της θεωρίας δεν κρύβουν τις προθέσεις τους. Η ανασυγκρότηση των δομών και μηχανισμών της εξουσίας θα στηριχθεί και θα ξεκινήσει από την σκληρή εφαρμογή του νόμου. Έτσι, εφ' όσον, όπως θυμίζουν, κάθε οργανωμένη κοινωνία στηρίζεται σε μία βασική αρχή, δηλαδή το κράτος να προστατεύει τις ζωές και τις περιουσίες των πολιτών του, αυτό και μόνο αυτό έχει τη δυνατότητα να ασκεί βία και επομένως το κρατικό μονοπώλιο στη βία αποτελεί ένα από τα βασικά θεμέλια κάθε ευνομούμενης πολιτείας. Η υποκρισία για μιαν ακόμη φορά βασιλεύει. Για να μην μιλήσουμε και για την ολοφάνερη ενθάρρυνση να βαδίσουμε συλλογικά σε έναν άνευ προηγουμένου παραλογισμό, αν τα δεχθούμε όλα αυτά ή ένα μέρος τους. Γιατί αν δεν λειτουργούσε κανένας νόμος εδώ και δεκαετίες, εάν οι θεσμοί και οι μηχανισμοί του κράτους είχαν

καταπιεσμένων ανθρώπων, αυτό δεν έγινε ποτέ κατορθωτό σε απόλυτο βαθμό. Επομένως, η επίκληση για την «αναγκαιότητα» σκληρής εφαρμογής του νόμου δεν οφείλεται βέβαια στην ανυπαρξία, προηγουμένως, είτε της βούλησης είτε της δυνατότητας εκ μέρους της εξουσίας να επιβληθεί. Οι εξουσιαστές σφίγγουν χωρίς ενδοιασμούς τα λουριά και τα χαλαρώνουν, όταν πιστεύουν ότι με τον έναν ή τον άλλον τρόπο διαφυλάσσουν τα συμφέροντά τους. Κατασκευάζουν επίπλαστες διαφορές μεταξύ τους για να μας πείσουν να διαλέξουμε ανάμεσα τους ή ανάμεσα στο λιγότερο «κακό». Δεν έχουμε κανένα λόγο να το κάνουμε. Μπορούμε να διακρίνουμε τις προθέσεις τους, μπορούμε να επαναφέρουμε μνήμες και εμπειρίες που θα μας βοηθήσουν να μην εγκλωβιστούμε σε σχήματα και καταστάσεις που έχουν δείξει τα όρια τους, που έχουμε πειστεί για την αναποτελεσματικότητά τους, που έχουμε μελετήσει, τελικά, την ένταξη τους στις γενικότερες διαδικασίες μετασχηματισμού των εξουσιαστικών δομών και ιδεολογιών.

Η πραγματικότητα του κοινωνικού ανταγωνισμού συνεχίζει να εμπεριέχει συγκρούσεις στο κοινωνικό πεδίο που οι αναρχικοί μπορούν και έχουν κάθε δυνατότητα να αντιλαμβάνονται, να παρακολουθούν την εξέλιξή τους ή να επεμβαίνουν όταν το κρίνουν λειτουργικό. Κάτι τέτοιο δεν σημαίνει, όμως, ότι πρέπει να επιλέγουν στρατόπεδο, ή να συμμαχούν ενάντια σε κάποιον εχθρό, παραμερίζοντας τις διαφορές τους και συνάπτοντας συμμαχίες λόγου χάρη σε μια αντιφασιστική βάση. Όσοι προτείνουν κάτι τέτοιο -όπως έχει διαφανεί σε κάθε χρόνο και χώρο- δεν έχουν κατά νου ούτε καν μια «πρόσκαιρη» συμμαχία, αλλά επιθυμούν να εντάξουν καθολικά τις απόψεις και τις πρακτικές των αναρχικών υπό την σκέπη της αριστεράς ή του ευρύτερου επαναστατικού κινήματος, όπως αυτό ορίζεται.

Την περίοδο που διανύουμε, οι μπαρουφολογίες περί «σύγκρουσης των άκρων» εκτοξεύονται εκτός των άλλων για να λειτουργήσουν ως ένα απαλό τράβηγμα στο αυτί των Συριζαίικων και των λοιπών δημοκρατικών «αντιμνημονιακών» δυνάμεων από την μια και από την άλλη της Χρυσής Αυγής, ώστε να ρυθμιστεί από κοινού το αποδεκτό ποσοστό πολιτικής βίας, που θα ασκηθεί ένθεν και ένθεν στο εξής. Σε ποια κατεύθυνση, όμως, θα ρωτήσει κάποιος; Μα στο να συμφωνηθούν από κοινού οι νέοι κανόνες του πολιτικού παιχνιδιού και να αποσυμπιεσθεί η κοινωνική οργή.

Έχουμε υποστηρίξει επανειλημμένα, ότι κατά την γνώμη μας δεν υφίσταται σε καμία περίπτωση κανενός είδους κατάρρευση του πολιτικού σκηνικού. Έχουμε εξηγήσει ότι είναι πολύ διαφορετικό να μιλάμε για ανασυγκρότηση της πολιτικής ή οικονομικής ελίτ, να συζη-

ενός εμφυλίου που έχει ξεσπάσει με συνταρακτικό τρόπο… Αυτός ο τάχα εμφύλιος πόλεμος «αποδεικνύεται» από τα χιλιοπαιγμένα χαστούκια, που έριξε το στέλεχος της Χρυσής Αυγής ονόματι Κασιδιάρης προεκλογικά στην βουλευτή του ΚΚΕ Κανέλλη κατά την διάρκεια τηλεοπτικής συζήτησης, από την καταστροφή πάγκων και εμπορευμάτων αλλοδαπών μικροπωλητών σε πανηγύρια, από την ματαίωση θεατρικής παράστασης, τους λεκτικούς προπηλακισμούς σε συντελεστές και θεατές της από μέλη της Χρυσής Αυγής και χριστιανικών οργανώσεων και τις ψευτοσυμπλοκές με τις αστυνομικές δυνάμεις που συμπλήρωσαν το εν λόγω σκηνικό, αλλά και από τις αιματηρές ρατσιστικές επιθέσεις σε μετανάστες. Οι υποστηρικτές αυτής της θεωρίας, δηλαδή της «σύγκρουσης των άκρων», θυμίζουν ότι αυτή ακριβώς η ανομία παρουσιάστηκε και παρουσιάζεται στις περιπτώσεις που «κουκουλοφόροι» επιτίθενται σε τράπεζες, σε αστυνομικές δυνάμεις ή γενικώς «καίνε όλη την Αθήνα», στις περιπτώσεις που φοιτητικές παρατάξεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς εμποδίζουν την εκλογή πρυτανικών συμβουλίων ή χτίζουν τα γραφεία των καθηγητών κοκ.

Και τί είναι αυτό που ευθύνεται; Όπως μας διαβεβαιώνουν, όλα αυτά οφείλονται στην αδυναμία εφαρμοτροπολιτών. Προσθέτουν δε με έμφαση ότι ακόμη και η ελάχιστη ανοχή έστω και στην λεγόμενη μικροπαραβατικότητα οδηγεί στην ακόμα μεγαλύτερη και από εκεί σε οποιουδήποτε είδους πογκρόμ. Αυτή ακριβώς η «σύγκρουση» των άκρων εντάσσεται από τους κατασκευαστές της όχι μόνο στα πλαίσια της λεγόμενης οικονομικής κρίσης, αλλά σε μια γενικότερη πολιτική, κοινωνική, θεσμική (βλ. αποχή των δικαστών από το «κοινωνικό» τους έργο) και κοινωνική «παρακμή».

Οι θιασώτες, λοιπόν, αυτής της θεωρίας δεν κρύβουν τις προθέσεις τους. Η ανασυγκρότηση των δομών και μηχανισμών της εξουσίας θα στηριχθεί και θα ξεκινήσει από την σκληρή εφαρμογή του νόμου. Έτσι, εφ' όσον, όπως θυμίζουν, κάθε οργανωμένη κοινωνία στηρίζεται σε μία βασική αρχή, δηλαδή το κράτος να προστατεύει τις ζωές και τις περιουσίες των πολιτών του, αυτό και μόνο αυτό έχει τη δυνατότητα να ασκεί βία και επομένως το κρατικό μονοπώλιο στη βία αποτελεί ένα από τα βασικά θεμέλια κάθε ευνομούμενης πολιτείας. Η υποκρισία για μιαν ακόμη φορά βασιλεύει. Για να μην μιλήσουμε και για την ολοφάνερη ενθάρρυνση να βαδίσουμε συλλογικά σε έναν άνευ προηγουμένου παραλογισμό, αν τα δεχθούμε όλα αυτά ή ένα μέρος τους. Γιατί αν δεν λειτουργούσε κανένας νόμος εδώ και δεκαετίες, εάν οι θεσμοί και οι μηχανισμοί του κράτους είχαν χουν δείξει τα όρια τους, που έχουμε πειστεί για την αναποτελεσματικότητά τους, που έχουμε μελετήσει, τελικά, την ένταξη τους στις γενικότερες διαδικασίες μετασχηματισμού των εξουσιαστικών δομών και ιδεολογιών.

Η πραγματικότητα του κοινωνικού ανταγωνισμού συνεχίζει να εμπεριέχει συγκρούσεις στο κοινωνικό πεδίο που οι αναρχικοί μπορούν και έχουν κάθε δυνατότητα να αντιλαμβάνονται, να παρακολουθούν την εξέλιξή τους ή να επεμβαίνουν όταν το κρίνουν λειτουργικό. Κάτι τέτοιο δεν σημαίνει, όμως, ότι πρέπει να επιλέγουν στρατόπεδο, ή να συμμαχούν ενάντια σε κάποιον εχθρό, παραμερίζοντας τις διαφορές τους και συνάπτοντας συμμαχίες λόγου χάρη σε μια αντιφασιστική βάση. Όσοι προτείνουν κάτι τέτοιο -όπως έχει διαφανεί σε κάθε χρόνο και χώρο- δεν έχουν κατά νου ούτε καν μια «πρόσκαιρη» συμμαχία, αλλά επιθυμούν να εντάξουν καθολικά τις απόψεις και τις πρακτικές των αναρχικών υπό την σκέπη της αριστεράς ή του ευρύτερου επαναστατικού κινήματος, όπως αυτό ορίζεται.

Την περίοδο που διανύουμε, οι μπαρουφολογίες περί «σύγκρουσης των άκρων» εκτοξεύονται εκτός των άλλων για να λειτουργήσουν ως ένα απαλό τράβηγμα στο αυτί των Συριζαίικων και των λοιπών δημοκρατικών «αντιμνημονιακών» δυνάμεων από την μια και από την άλλη της Χρυσής Αυγής, ώστε να ρυθμιστεί από κοινού το αποδεκτό ποσοστό πολιτικής βίας, που θα ασκηθεί ένθεν και ένθεν στο εξής. Σε ποια κατεύθυνση, όμως, θα ρωτήσει κάποιος; Μα στο να συμφωνηθούν από κοινού οι νέοι κανόνες του πολιτικού παιχνιδιού και να αποσυμπιεσθεί η κοινωνική οργή.

Έχουμε υποστηρίξει επανειλημμένα, ότι κατά την γνώμη μας δεν υφίσταται σε καμία περίπτωση κανενός είδους κατάρρευση του πολιτικού σκηνικού. Έχουμε εξηγήσει ότι είναι πολύ διαφορετικό να μιλάμε για ανασυγκρότηση της πολιτικής ή οικονομικής ελίτ, να συζητάμε για την έκταση ή τα χαρακτηριστικά της απόσυρσης ελέω «κρίσης», διακριτικά, με μικρό κόστος ή κακήν κακώς, ενός σημαντικού τμήματός τους και πολύ διαφορετικό να τοποθετούμαστε έχοντας ως βεβαιότητα μια «κατάρρευση».

Τα «ίχνη» αυτής της πολυεπίπεδης ρύθμισης ήδη πληθαίνουν και είναι εύκολο να τα διακρίνουμε. Ο Συ.ριζ.α. λόγου χάριν τοποθετείται σύμφωνα και με το πρόγραμμα του στην ευρωπαϊκή Αριστερά, δηλαδή στις μεταρρυθμιστικές πολιτικές δυνάμεις. Ο ριζοσπαστισμός που περιφέρει σαν σημαία, παρ' όλο που αποτελεί «παράδοξο» ταίρι στις μεταρρυθμιστικές του κα-

τευθύνσεις, έρχεται τελευταία να συνοδευτεί με έναν παλαιάς κοπής λαϊκισμό. Ο λαϊκισμός, ως γνωστόν δεν είναι, ούτε δεξιός ούτε αριστερός. Ο λαϊκισμός πρώτα και κύρια θέτει τα συρματοπλέγματα, που χωρίζουν «εχθρούς» και «φίλους». Ο λαϊκισμός ήταν και παραμένει δίδυμο αδελφάκι του φανατισμού. Έτσι οι φορείς του φανατισμού και του λαϊκισμού φέρονται πολλές φορές να συγκρούονται στα ελάχιστα, ενώ πορεύονται μαζί στα μείζονα. Στο μονοπάτι του λαϊκισμού περιδιαβαίνει με την ίδια άνεση και αποτελεσματικότητα τόσο ο Συ.ριζ.α. όσο και η Χρυσή Αυγή, η πολιτική βία της οποίας μπορεί να έχει ευδιάκριτα ρατσιστικά χαρακτηριστικά, αλλά δεν έχει μόνο αυτά.

Οι «εχθροί», λοιπόν, του λαού προσδιορίζονται κατά βούληση, αλλά χωρίζονται σε δύο βασικές μερίδες. Την μια μερίδα την αποτελούν οι διεφθαρμένοι πολιτικοί και την άλλη όσοι, λόγου χάριν, συγκαταλέγονται στους φασίστες ή στους αντιφασίστες. Φυσικά το ίδιο αστειότητες αποτελούν διάφορες περισπούδαστες ρήσεις του τύπου «ο λαϊκισμός είναι μια επικίνδυνη απειλή για την δημοκρατία», αφού περίτρανα έχει αποδειχθεί εδώ και δεκαετίες η αταλάντευτη λειτουργία της δημοκρατικής διαχείρισης των κρατικών υποθέσεων με τον λαϊκισμό να δίνει τα απαράμιλλα διαπιστευτήρια του (βλ. κυβερνήσεις Α. Παπανδρέου). Ο λαϊκισμός και ο φανατισμός δύσκολα εκφέρονται χωρίς έντονες εκδηλώσεις βίας. Όμως δεν πρέπει κανείς να μένει μόνο σ' αυτές, αλλά και στις δομές που τις έχουν υποστηρίξει διαχρονικά όπως οι πολιτοφυλακές κάθε χρώματος, όταν κατασκευάζονται κρίσεις, όταν εξελίσσονται σημαντικές μεταβολές στις πολιτικές, οικονομικές και κοινωνικές δομές, που ήταν ανέκαθεν ο προπομπός αυτών των μεταβολών.

Είναι χαρακτηριστικό ότι τα SS (Sch?tz Staffeln, ή Αποσπάσματα Άμυνας με μαύρες στολές, μαύρα καπέλα με το έμβλημα του θανάτου ένα κρανίο με χιαστί κόκκαλα, ενώ οι ζώνες τους έφεραν την επιγραφή «Meine Ehre Heißt Treue», η Τιμή μου είναι πίστη), η πιο σημαντική ναζιστική οργάνωση, μπορεί να μην συγκρίνονταν εύκολα με αντίστοιχα σώματα που είχαν συγκροτηθεί σε άλλες δικτατορίες, αλλά το πιο κοντινό σ' αυτές τις μονάδες ισοδύναμο σώμα αναμφίβολα ήταν η Σοβιετική Τσεκά (OGPU-NKVD). Τα μέλη των SS, που γρήγορα αποτέλεσε μια κάστα που δεν ήταν υπόλογη στα δικαστήρια, επιλέγονταν με συγκεκριμένα φυλετικά κριτικούς σχηματισμούς παρόμοιους ή διαφορετικούς με την Χρυσή Αυγή ήταν προβλεπόμενη από τα κυριαρχικά κέντρα, που προχωρούν σταθερά σε μια ευρύτερη ενοποιητική διαδικασία, όπως έχει διαφανεί από δεκάδες ανάλογες περιπτώσεις που αφορούν ιδίως τα βορειοευρωπαϊκά κράτη αλλά και το γαλλικό ή το ιταλικό (όπου είναι γνωστή η συμμετοχή ακροδεξιών κομμάτων σε κυβερνητικά σχήματα). Δεν πρόκειται, λοιπόν, για κανενός είδους «κρίση ταυτότητας» της ελληνικής κοινωνίας, εμπρός απλά στον φόβο βίαιου μετασχηματισμού της, λόγω των «ασύνηθων» μεταναστευτικών «ροών». Το «παρηκμασμένο» ελληνικό κράτος, παρ' ότι όπως προτάσσουν οι κάθε λογής θεραπαινίδες του έχει άμεση ανάγκη από νέους ηγέτες, από μεταρρυθμίσεις, από την σκληρή εφαρμογή των νόμων, από άτεγκτους δικαστές, αστυνόμους, συνεχίζει να διατηρεί και να συντηρεί δεκάδες χιλιάδες αστυνομικούς για να επιβάλλει την τάξη και να μαζεύει φόρους. Όσο για τον «μπαμπούλα» της Χ.Α., έρχεται να καλύψει το αναμφίβολο γεγονός ότι οι θέσεις της, όχι απλά υιοθετούνται από το κράτος, αλλά διαχέονται ολοένα και περισσότερο σε μεγαλύτερα κοινωνικά κομμάτια. Εκτός και αν η Χρυσή Αυγή είναι αυτή που οργάνωσε και εκτέλεσε τους προηγούμενους μήνες μια άνευ προηγουμένου εκστρατεία σύλληψης 33.000 μεταναστών από τους οποίους μόλις οι 3.000 δεν είχαν χαρτιά, εκτός και αν πρέπει να ξεχάσουμε τους βασανισμούς και τις κακοποιήσεις χιλιάδων μεταναστών στα αστυνομικά τμήματα εδώ και δεκαετίες, τις δολοφονίες στα σύνορα ή τους πνιγμούς τους από λιμενικούς.

Την ίδια στιγμή που καλούμαστε να φάμε το κουτόχορτο περί σύγκρουσης των «άκρων», δημοσιεύεται (περιοδικό Επίκαιρα) μέρος του νόμου που έχει καταθέσει ήδη στην βουλή για συζήτηση ο Δένδιας και στο οποίο, μεταξύ των άλλων, προβλέπεται η υποχρεωτική παρουσία στα Αστυνομικά τμήματα την ώρα των διαδηλώσεων όσων έχουν καταδικαστεί για συμμετοχή σε συγκρούσεις, η φυλάκιση όσων καλύπτουν το πρόσωπό τους, η απαγόρευση να φέρουν οι διαδηλωτές αντιασφυξιογόνες μάσκες και η σύλληψη τους για τον λόγο αυτό, η απαγόρευση διαδηλώσεων σύμφωνα με κριτήρια «ανοικτά», όσο πρέπει στην κρίση του αρμόδιου κατά περίπτωση αστυνομικού διευθυντή, η απάλειψη της δυνατότητας υφ' όρων απόλυσης στα 3/5 της ποινής που έχει επιβληθεί στους καταδικασμένους

νά δεδομένα ευλογώντας, φυσικά, όλες τις συνέπειες των δανειακών συμβάσεων και των μνημονίων που δήθεν αντιστρατεύεται το κόμμα του. Και μην μας πουν οι διάφοροι καλοθελητές ότι οι θέσεις του Σταθάκη αποτελούν κάποιου είδους «δεξιά παρέκκλιση» στο συριζαϊκο επαναστατικό ρεύμα. Ο Σταθάκης απλά επιβεβαιώνει με τις δηλώσεις του την ρότα, για το που, δηλαδή, πλέει η βάρκα της αξιωματικής αντιπολίτευσης καθησυχάζοντας τρόικες, ΔΝΤ, ΕΕ και λοιπούς συγγενείς, στέλνοντας τους το μήνυμα που χρειάζονται για να προχωρήσουν χωρίς επιφυλάξεις σε μιαν ακόμα επέλαση σκληρότατων οικονομικών και όχι μόνο μέτρων. Και σε απλή μετάφραση: «εμείς είμαστε εδώ, αν χρειαστεί, αν υπάρξει στραβοπάτημα, εμείς θα βάλουμε πλάτη, και ως τότε προχωρήστε εσείς και μη σας μέλει, κατά τα άλλα θα πουλάμε ανέξοδα αντίσταση, άντε και να καλύπτουμε πολιτικά τα δικαιώματα των αντιφασιστών». Και ναι, μπορεί η Χ.Α. να μετατρέπεται, εκτός των άλλων, στο μακρύ χέρι του ελληνικού μικροαστισμού που βολεύεται μέσα από τη δράση της νεοναζιστικής ακροδεξιάς, στην αναζήτηση λύσης για τα οικονομικά αδιέξοδα, αλλά μήπως όλοι αυτοί οι ψηφοφόροι προηγουμένως δεν ζεσταίνονταν στις κομματικές αγκάλες δεξιών και αριστερών, δεν γαλουχήθηκαν στα εθνικά ιδεώδη αριστερών και δεξιών πατριωτών; Το κρατικό παραμύθι λοιπόν δεν μας κάνει, όπως και κανένα παραμύθι.

Το δημοκρατικό καθήκον να αντιμετωπιστεί η νεοναζιστική απειλή, έτσι ώστε να παραμένουν ανέγγιχτες οι εξουσιαστικές συνθήκες που την κατασκευάζουν, δεν αποτελεί δικό μας καθήκον. Ο εμφύλιος πόλεμος και η αριστερά που συμμετείχε σ' αυτόν δεν είναι οι καταβολές μας. Αυτός που συνεχίζει να επελαύνει και να ισοπεδώνει τις ζωές των πιο αδύνατων παραμένει το κράτος και οι μηχανισμοί του.

Οι εξουσιαστές εξακολουθούν να πασχίζουν να κερδίσουν χρόνο. Δεν σκοπεύουν να ανακτήσουν τις δυνατότητες που «έχασαν», αλλά να ισχυροποιηθούν ρυθμίζοντας τους νέους όρους επιβολής. Είναι εύκολο να διακρίνουμε την παγίδα που στήνουν, για μιαν ακόμη φορά, με τις ρητορείες περί ανεπάρκειας «αυτών» των πολιτικών, με την ανεπάρκεια «αυτών» των δικαστών, με την διαφθορά «αυτών» των δημόσιων υπαλλήλων. Παρ' όλα αυτά η παγίδα λειτουργεί, γεγονός που οφεί-

στικά, αλλά δεν έχει μόνο αυτά.

Οι «εχθροί», λοιπόν, του λαού προσδιορίζονται κατά βούληση, αλλά χωρίζονται σε δύο βασικές μερίδες. Την μια μερίδα την αποτελούν οι διεφθαρμένοι πολιτικοί και την άλλη όσοι, λόγου χάριν, συγκαταλέγονται στους φασίστες ή στους αντιφασίστες. Φυσικά το ίδιο αστειότητες αποτελούν διάφορες περισπούδαστες ρήσεις του τύπου «ο λαϊκισμός είναι μια επικίνδυνη απειλή για την δημοκρατία», αφού περίτρανα έχει αποδειχθεί εδώ και δεκαετίες η αταλάντευτη λειτουργία της δημοκρατικής διαχείρισης των κρατικών υποθέσεων με τον λαϊκισμό να δίνει τα απαράμιλλα διαπιστευτήρια του (βλ. κυβερνήσεις Α. Παπανδρέου). Ο λαϊκισμός και ο φανατισμός δύσκολα εκφέρονται χωρίς έντονες εκδηλώσεις βίας. Όμως δεν πρέπει κανείς να μένει μόνο σ' αυτές, αλλά και στις δομές που τις έχουν υποστηρίξει διαχρονικά όπως οι πολιτοφυλακές κάθε χρώματος, όταν κατασκευάζονται κρίσεις, όταν εξελίσσονται σημαντικές μεταβολές στις πολιτικές, οικονομικές και κοινωνικές δομές, που ήταν ανέκαθεν ο προπομπός αυτών των μεταβολών.

Είναι χαρακτηριστικό ότι τα SS (Sch?tz Staffeln, ή Αποσπάσματα Άμυνας με μαύρες στολές, μαύρα καπέλα με το έμβλημα του θανάτου ένα κρανίο με χιαστί κόκκαλα, ενώ οι ζώνες τους έφεραν την επιγραφή «Meine Ehre Heißt Treue», η Τιμή μου είναι πίστη), η πιο σημαντική ναζιστική οργάνωση, μπορεί να μην συγκρίνονταν εύκολα με αντίστοιχα σώματα που είχαν συγκροτηθεί σε άλλες δικτατορίες, αλλά το πιο κοντινό σ' αυτές τις μονάδες ισοδύναμο σώμα αναμφίβολα ήταν η Σοβιετική Τσεκά (OGPU-NKVD). Τα μέλη των SS, που γρήγορα αποτέλεσε μια κάστα που δεν ήταν υπόλογη στα δικαστήρια, επιλέγονταν με συγκεκριμένα φυλετικά κριτήρια, δηλαδή έπρεπε να είναι ψηλότεροι και πιο ξανθοί από τα απλά μέλη των ναζί, ενώ μετά την κατάληψη της εξουσίας το ποσοστό που προερχόταν από εργατικά στρώματα ανήλθε στο 55%, σε μια προσπάθεια αντιστοίχισης με τα ευρύτερα κοινωνικά δεδομένα. Η ίδια αντιστοιχία δεν αφορούσε και την στελέχωση των ηγετικών κλιμακίων των SS, αλλά παρ' όλα αυτά το 1/5 της ηγεσίας τους είχε εργατικό υπόβαθρο. Ο μαρξιστής σοσιαλδημοκράτης Rudolf Hilferding έβλεπε μικρές διαφορές ανάμεσα στο ρωσικό ολοκληρωτικό κράτος και τον εθνικοσοσιαλιστικό αυστηρό περιορισμό και έλεγχο του κράτους: «Η διαμάχη εάν το οικονομικό σύστημα της Σοβιετικής Ένωσης είναι «καπιταλιστικό» ή «σοσιαλιστικό»' μού φαίνεται άστοχη. Δεν είναι τίποτε από τα δύο. Αντιπροσωπεύει μια ολοκληρωτική κρατική οικονομία, πράγμα που σημαίνει ένα σύστημα στο οποίο οι οικονομίες της Γερμανίας και της Ιταλίας πλησίαζαν όλο και πιο πολύ» (Hilferding, «State Capitalism or Totalitarian State Economy», Modern Review, 19:2, Ιού-

πως προτάσσουν οι κάθε λογής θεραπαινίδες του έχει άμεση ανάγκη από νέους ηγέτες, από μεταρρυθμίσεις, από την σκληρή εφαρμογή των νόμων, από άτεγκτους δικαστές, αστυνόμους, συνεχίζει να διατηρεί και να συντηρεί δεκάδες χιλιάδες αστυνομικούς για να επιβάλλει την τάξη και να μαζεύει φόρους. Όσο για τον «μπαμπούλα» της Χ.Α., έρχεται να καλύψει το αναμφίβολο γεγονός ότι οι θέσεις της, όχι απλά υιοθετούνται από το κράτος, αλλά διαχέονται ολοένα και περισσότερο σε μεγαλύτερα κοινωνικά κομμάτια. Εκτός και αν η Χρυσή Αυγή είναι αυτή που οργάνωσε και εκτέλεσε τους προηγούμενους μήνες μια άνευ προηγουμένου εκστρατεία σύλληψης 33.000 μεταναστών από τους οποίους μόλις οι 3.000 δεν είχαν χαρτιά, εκτός και αν πρέπει να ξεχάσουμε τους βασανισμούς και τις κακοποιήσεις χιλιάδων μεταναστών στα αστυνομικά τμήματα εδώ και δεκαετίες, τις δολοφονίες στα σύνορα ή τους πνιγμούς τους από λιμενικούς.

Την ίδια στιγμή που καλούμαστε να φάμε το κουτόχορτο περί σύγκρουσης των «άκρων», δημοσιεύεται (περιοδικό Επίκαιρα) μέρος του νόμου που έχει καταθέσει ήδη στην βουλή για συζήτηση ο Δένδιας και στο οποίο, μεταξύ των άλλων, προβλέπεται η υποχρεωτική παρουσία στα Αστυνομικά τμήματα την ώρα των διαδηλώσεων όσων έχουν καταδικαστεί για συμμετοχή σε συγκρούσεις, η φυλάκιση όσων καλύπτουν το πρόσωπό τους, η απαγόρευση να φέρουν οι διαδηλωτές αντιασφυξιογόνες μάσκες και η σύλληψη τους για τον λόγο αυτό, η απαγόρευση διαδηλώσεων σύμφωνα με κριτήρια «ανοικτά», όσο πρέπει στην κρίση του αρμόδιου κατά περίπτωση αστυνομικού διευθυντή, η απάλειψη της δυνατότητας υφ' όρων απόλυσης στα 3/5 της ποινής που έχει επιβληθεί στους καταδικασμένους ως «τρομοκράτες» κλπ. Κατά τα άλλα, η συναίνεση της αριστεράς που δήθεν μάχεται τον νεοναζιστικό κίνδυνο δύσκολα πλέον κρύβεται και στον πλέον ανίδεο. Ας αναζητήσει για του λόγου το αληθές ο καθένας και ας συγκρίνει τις κοινές δηλώσεις τόσο της Παπαρήγα όσο και του Τσίπρα για την αναγκαιότητα παραμονής στο ευρώ παρ' ότι σε αντίθετη περίπτωση το «παγκόσμιο οικονομικό σύστημα θα ταρακουνηθεί συθέμελα».

Ας ρίξει μια ματιά ο καθένας στις δηλώσεις του ειδήμονα περί τα οικονομικά βουλευτή του Συ.ριζ.α. Γ. Σταθάκη που πρόσφατα στο Βήμα μίλησε για την ανάγκη σταθεροποίησης της ελληνικής οικονομίας στα σημερι-

τρων. Και σε απλή μετάφραση: «εμείς είμαστε εδώ, αν χρειαστεί, αν υπάρξει στραβοπάτημα, εμείς θα βάλουμε πλάτη, και ως τότε προχωρήστε εσείς και μη σας μέλει, κατά τα άλλα θα πουλάμε ανέξοδα αντίσταση, άντε και να καλύπτουμε πολιτικά τα δικαιώματα των αντιφασιστών». Και ναι, μπορεί η Χ.Α. να μετατρέπεται, εκτός των άλλων, στο μακρύ χέρι του ελληνικού μικροαστισμού που βολεύεται μέσα από τη δράση της νεοναζιστικής ακροδεξιάς, στην αναζήτηση λύσης για τα οικονομικά αδιέξοδα, αλλά μήπως όλοι αυτοί οι ψηφοφόροι προηγουμένως δεν ζεσταίνονταν στις κομματικές αγκάλες δεξιών και αριστερών, δεν γαλουχήθηκαν στα εθνικά ιδεώδη αριστερών και δεξιών πατριωτών; Το κρατικό παραμύθι λοιπόν δεν μας κάνει, όπως και κανένα παραμύθι.

Το δημοκρατικό καθήκον να αντιμετωπιστεί η νεοναζιστική απειλή, έτσι ώστε να παραμένουν ανέγγιχτες οι εξουσιαστικές συνθήκες που την κατασκευάζουν, δεν αποτελεί δικό μας καθήκον. Ο εμφύλιος πόλεμος και η αριστερά που συμμετείχε σ' αυτόν δεν είναι οι καταβολές μας. Αυτός που συνεχίζει να επελαύνει και να ισοπεδώνει τις ζωές των πιο αδύνατων παραμένει το κράτος και οι μηχανισμοί του.

Οι εξουσιαστές εξακολουθούν να πασχίζουν να κερδίσουν χρόνο. Δεν σκοπεύουν να ανακτήσουν τις δυνατότητες που «έχασαν», αλλά να ισχυροποιηθούν ρυθμίζοντας τους νέους όρους επιβολής. Είναι εύκολο να διακρίνουμε την παγίδα που στήνουν, για μιαν ακόμη φορά, με τις ρητορείες περί ανεπάρκειας «αυτών» των πολιτικών, με την ανεπάρκεια «αυτών» των δικαστών, με την διαφθορά «αυτών» των δημόσιων υπαλλήλων. Παρ' όλα αυτά η παγίδα λειτουργεί, γεγονός που οφείλουμε να λαμβάνουμε υπ' όψιν μας.

Δυστυχώς η κοινωνική οργή σε ένα μεγάλο μέρος της έχει εκτονωθεί μετά την τελευταία εκλογική διαδικασία, τόσο με την εκλογική ενδυνάμωση του Συ.ρι.ζα όσο και με εκείνην της Χρυσής Αυγής και άλλο τόσο με την δυνατότητα σύμπτυξης ΝΔ, Πασοκ, Δημαρ. Με την ψήφιση του νέου μνημονίου θα κλείσει ένας μεγάλος κύκλος, είτε με ελάχιστο κόστος για την εξουσία είτε με τα σημάδια μιας απρόοπτης εξέλιξης. Και ας μην ξεχνούμε, «τότε είναι που αναδύεται ένας τύραννος, όταν εμφανίζεται αρχικά σαν προστάτης».

Συσπείρωση Αναρχικών

Είναι χαρακτηριστικό ότι τα SS (Sch?tz Staffeln, ή Αποσπάσματα Άμυνας με μαύρες στολές, μαύρα καπέλα με το έμβλημα του θανάτου ένα κρανίο με χιαστί κόκκαλα, ενώ οι ζώνες τους έφεραν την επιγραφή «Meine Ehre Heißt Treue», η Τιμή μου είναι πίστη), η πιο σημαντική ναζιστική οργάνωση, μπορεί να μην συγκρίνονταν εύκολα με αντίστοιχα σώματα που είχαν συγκροτηθεί σε άλλες δικτατορίες, αλλά το πιο κοντινό σ' αυτές τις μονάδες ισοδύναμο σώμα αναμφίβολα ήταν η Σοβιετική Τσεκά (OGPU-NKVD). Τα μέλη των SS, που γρήγορα αποτέλεσε μια κάστα που δεν ήταν υπόλογη στα δικαστήρια, επιλέγονταν με συγκεκριμένα φυλετικά κριτήρια, δηλαδή έπρεπε να είναι ψηλότεροι και πιο ξανθοί από τα απλά μέλη των ναζί, ενώ μετά την κατάληψη της εξουσίας το ποσοστό που προερχόταν από εργατικά στρώματα ανήλθε στο 55%, σε μια προσπάθεια αντιστοίχισης με τα ευρύτερα κοινωνικά δεδομένα. Η ίδια αντιστοιχία δεν αφορούσε και την στελέχωση των ηγετικών κλιμακίων των SS, αλλά παρ' όλα αυτά το 1/5 της ηγεσίας τους είχε εργατικό υπόβαθρο. Ο μαρξιστής σοσιαλδημοκράτης Rudolf Hilferding έβλεπε μικρές διαφορές ανάμεσα στο ρωσικό ολοκληρωτικό κράτος και τον εθνικοσοσιαλιστικό αυστηρό περιορισμό και έλεγχο του κράτους: «Η διαμάχη εάν το οικονομικό σύστημα της Σοβιετικής Ένωσης είναι «καπιταλιστικό» ή «σοσιαλιστικό»' μού φαίνεται άστοχη. Δεν είναι τίποτε από τα δύο. Αντιπροσωπεύει μια ολοκληρωτική κρατική οικονομία, πράγμα που σημαίνει ένα σύστημα στο οποίο οι οικονομίες της Γερμανίας και της Ιταλίας πλησίαζαν όλο και πιο πολύ» (Hilferding, «State Capitalism or Totalitarian State Economy», Modern Review, 19:2, Ιούνιος 1947). Επί πλέον ο Άλαν Μίλγουορντ, που θεωρείται από τους πιο συστηματικούς μελετητές της συγκριτικής φασιστικής οικονομίας, έκρινε ότι η νέα φασιστική κυβέρνηση δεν διατήρησε το καπιταλιστικό σύστημα, αλλά «άλλαξαν τους όρους του παιχνιδιού, και το αποτέλεσμα ήταν η ανάδυση ενός καινούργιου συστήματος» (A. Milward, «Fascism and the Economy, στο Fascism: A Reader's Guide, Μπέρκλεϊ, 1976).

Το ζήτημα, λοιπόν, για τους αναρχικούς δεν είναι βέβαια να σπεύσουν να ενταχθούν σε κανενός είδους αντιφασιστικό στρατόπεδο, ούτε να αποτελέσουν σε καμία περίπτωση κάποιου είδους ομάδα κρούσης ενάντια στην νεοναζιστική απειλή, που θα εισπράττει τα μπράβο και τα παράσημα του τμήματος προστασίας των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων του Σύριζα. Η προσχώρηση σημαντικών κοινωνικών στρωμάτων σε πολι-

(περιοδικό Επίκαιρα) μέρος του νόμου που έχει καταθέσει ήδη στην βουλή για συζήτηση ο Δένδιας και στο οποίο, μεταξύ των άλλων, προβλέπεται η υποχρεωτική παρουσία στα Αστυνομικά τμήματα την ώρα των διαδηλώσεων όσων έχουν καταδικαστεί για συμμετοχή σε συγκρούσεις, η φυλάκιση όσων καλύπτουν το πρόσωπό τους, η απαγόρευση να φέρουν οι διαδηλωτές αντιασφυξιογόνες μάσκες και η σύλληψη τους για τον λόγο αυτό, η απαγόρευση διαδηλώσεων σύμφωνα με κριτήρια «ανοικτά», όσο πρέπει στην κρίση του αρμόδιου κατά περίπτωση αστυνομικού διευθυντή, η απάλειψη της δυνατότητας υφ' όρων απόλυσης στα 3/5 της ποινής που έχει επιβληθεί στους καταδικασμένους ως «τρομοκράτες» κλπ. Κατά τα άλλα, η συναίνεση της αριστεράς που δήθεν μάχεται τον νεοναζιστικό κίνδυνο δύσκολα πλέον κρύβεται και στον πλέον ανίδεο. Ας αναζητήσει για του λόγου το αληθές ο καθένας και ας συγκρίνει τις κοινές δηλώσεις τόσο της Παπαρήγα όσο και του Τσίπρα για την αναγκαιότητα παραμονής στο ευρώ παρ' ότι σε αντίθετη περίπτωση το «παγκόσμιο οικονομικό σύστημα θα ταρακουνηθεί συθέμελα».

Ας ρίξει μια ματιά ο καθένας στις δηλώσεις του ειδήμονα περί τα οικονομικά βουλευτή του Συ.ριζ.α. Γ. Σταθάκη που πρόσφατα στο Βήμα μίλησε για την ανάγκη σταθεροποίησης της ελληνικής οικονομίας στα σημερι-

λές μας. Αυτός που συνεχίζει να επελαύνει και να ισοπεδώνει τις ζωές των πιο αδύνατων παραμένει το κράτος και οι μηχανισμοί του.

Οι εξουσιαστές εξακολουθούν να πασχίζουν να κερδίσουν χρόνο. Δεν σκοπεύουν να ανακτήσουν τις δυνατότητες που «έχασαν», αλλά να ισχυροποιηθούν ρυθμίζοντας τους νέους όρους επιβολής. Είναι εύκολο να διακρίνουμε την παγίδα που στήνουν, για μιαν ακόμη φορά, με τις ρητορείες περί ανεπάρκειας «αυτών» των πολιτικών, με την ανεπάρκεια «αυτών» των δικαστών, με την διαφθορά «αυτών» των δημόσιων υπαλλήλων. Παρ' όλα αυτά η παγίδα λειτουργεί, γεγονός που οφείλουμε να λαμβάνουμε υπ' όψιν μας.

Δυστυχώς η κοινωνική οργή σε ένα μεγάλο μέρος της έχει εκτονωθεί μετά την τελευταία εκλογική διαδικασία, τόσο με την εκλογική ενδυνάμωση του Συ.ρι.ζα όσο και με εκείνην της Χρυσής Αυγής και άλλο τόσο με την δυνατότητα σύμπτυξης ΝΔ, Πασοκ, Δημαρ. Με την ψήφιση του νέου μνημονίου θα κλείσει ένας μεγάλος κύκλος, είτε με ελάχιστο κόστος για την εξουσία είτε με τα σημάδια μιας απρόοπτης εξέλιξης. Και ας μην ξεχνούμε, «τότε είναι που αναδύεται ένας τύραννος, όταν εμφανίζεται αρχικά σαν προστάτης».

Συσπείρωση Αναρχικών

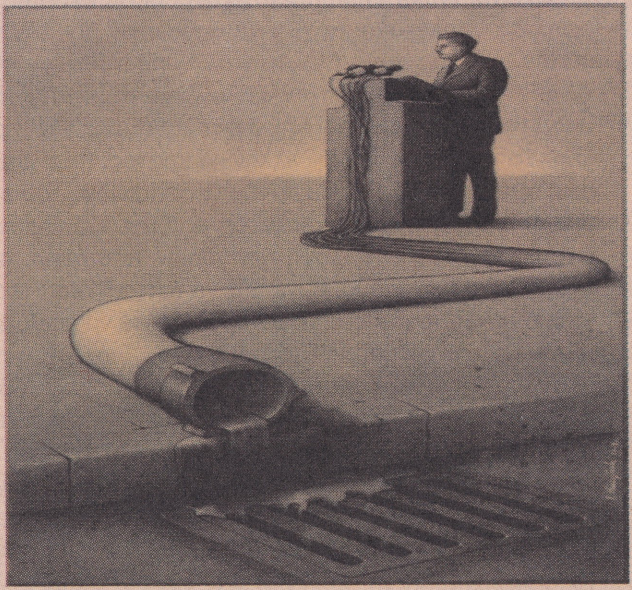
Πίσω απ' το ...κίνημα έρχεται ο Αλέξης...

«Οι μαρξιστές δεν αναγνωρίζουν καμιά άλλη απελευθέρωση παρά μόνο εκείνη που περιμένουν απ' το αποκαλούμενο Λαϊκό Κράτος τους. Ανάμεσα στους μαρξιστές και σε μας υπάρχει μια άβυσσος. Αυτοί είναι κρατιστές, ενώ εμείς είμαστε αναρχικοί»

ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ,
«Η παρισινή κομμούνα του 1871 και η ιδέα του κράτους»

Αν ξυπνούσαμε ως αναρχικοί στο Παρίσι του 1871, θα είχαμε να αντιμετωπίσουμε αδιέξοδα και επιλογές, που για αιώνες μετά, χωρίς εμείς να το ξέρουμε, θα ταλαιπωρούσαν ή και θα βασάνιζαν ακόμη, αυτούς που επέλεξαν να είναι αναρχικοί. Εκείνο το μικρό διάστημα μεταξύ 18 Μαρτίου και 28 Μαΐου, που πολλοί άνθρωποι θυσιάστηκαν, προκειμένου να απαλλαγούν από τους ντόπιους (Βερσαλλίες) δυνάστες, αλλά και τους «ξένους» εξουσιαστές (Βίσμαρκ και Β΄ Ράιχ) όλα ήταν σε αναβρασμό και όλα παίζονταν. Οι εξεγερμένοι άνθρωποι θέλησαν να απαλλαγούν από κάθε τυραννία, χωρίς να έχουν σχέδια εξουσίας για μετά. Όχι όλοι βέβαια. Όσο οι άνθρωποι αγωνίζονταν να αποτινάξουν από πάνω τους κάθε λογής εξουσίες, κάποιοι έκαναν τα σχέδιά τους για τα επόμενα βήματα διακυβέρνησης. Ένας πολύ γνωστός σε όλους μουσάτος οικονομολόγος, ο Μαρξ, ήταν αντίθετος με τη σοσιαλιστική επανάσταση, που στρεφόταν ενάντια στο βασιλιά και τους πρώσους. Χαρακτήριζε μάλιστα την επανάσταση αυτή ως «απελπισμένη βλακεία», καλούσε τους γάλλους «να κάνουν το καθήκον τους σαν πολίτες» και να απορρίψουν τις ιδέες της Κομμούνας ως «ηλιθιότητες»[1].

Και ενώ στην παρισινή κομμούνα συμμετείχαν και πολλοί αναρχικοί (επαναστάτες σοσιαλιστές, όπως λέγονταν εκείνη την εποχή), οι Ιακωβίνοι υπερτερούσαν κατά πολύ αριθμητικά. Κι όσο η «επαναστατημένη μάζα»[2], βασιζόμενη κυρίως στο ένστικτο της ελευθερίας παρά σε κάποια συγκεκριμένη πεποίθηση και ιδεολογία, δε σταμάτησε στιγμή να πολεμά τους δυνάστες της, πολλοί Ιακωβίνοι, τάζοντας μια καλύτερη εξουσία, συγκέντρωναν όλο και περισσότερους οπαδούς. Εκμεταλλευόμενοι το φόβο των ανθρώπων ότι θα νικήσουν, ο πρωσικός στρατός ή οι βασιλιάδες, υπόσχονταν ένα καλύτερο κράτος. Τότε πολλοί

χους. Εκμεταλλεύεται αρχικά μία κρίση (οικονομική, κοινωνική κλπ.) ή τη δημιουργεί αν χρειαστεί. Έπειτα οι επίδοξοι κυβερνήτες παρουσιάζουν τους πολιτικούς αντιπάλους ως τέρατα και επιλέγουν ένα πρόσωπο από τη δική τους πλευρά που θα εκθειάσουν ως σωτήρα στα μάτια του λαού τους. Ο σωτήρας συγκεντρώνει όλες τις ελπίδες, μετά τη βαθειά απελπισία και απόγνωση, τη φτώχεια και την εξαθλίωση. Υπόσχεται ότι ο μόνος ωφελημένος θα είναι όλος ο λαός. Φυσικά στην πράξη ο σωτήρας το μόνο που κάνει είναι να ασκήσει την εξουσία προς όφελος της δικής του πλευράς και να διαιωνίσει το κράτος με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Τα σύγχρονα κράτη εδώ και μερικούς αιώνες εκθειάζουν τη δημοκρατία και παρουσιάζουν ως την κορυφαία έκφραση ριζοσπαστισμού και σεβασμού στην ελευθερία την αριστερή εκδοχή της. Στον ελλαδικό χώρο με τη μορφή του σύγχρονου κράτους αυτό το σχήμα λειτούργησε αρκετά συχνά και πέτυχε σε κάποιο βαθμό να στερεώσει στη συνείδηση των ανθρώπων -όπως συνέβη και σε πολλά άλλα κράτη, για να είμαστε δίκαιοι- ότι το κράτος είναι δεδομένο. Οπότε κάθε συζήτηση αναπτύσσεται από 'κει και πέρα για την άσκηση της εξουσίας.

Μέσα από τα συντρίμμια μιας διακυβέρνησης, που οδήγησε στη λεγόμενη κρίση, παλεύουν να αναδειχτούν νέοι επίδοξοι εξουσιαστές, που πλασάρονται ως κάτι τελείως διαφορετικό, σα να εμφανίστηκαν για να εκπληρώσουν την προφητεία του Μαρξ και των πιστών του. Ο εχθρός δεν είναι μόνο οι διεφθαρμένοι παλιοί κυβερνήτες, αλλά και οι ακροδεξιοί μπράβοι, ενώ δε λείπουν και οι εχθροί του εξωτερικού (το Δ.Ν.Τ., η Ευρώπη, η Μέρκελ κλπ.). Το Κ.Κ.Ε. είναι πιο μουχλιασμένο και από τυρί ροκφόρ, οπότε δεν έμεινε και κανένας άλλος· η αριστερά και το κίνημα ήρθαν για να μείνουν. Ο δούρειος ίππος, λοιπόν, του κινήματος είναι ο κίνδυνος και η απειλή του φασισμού, που καλλιεργεί ένα «δικαιολογημένο» μίσος, μία ανάγκη για εγρήγορση, αλλά προς μία ασφαλή για το κράτος κατεύθυνση, που εξυπηρετεί όπως ο προβολέας. Εκεί που οι θεατές παρακολουθούν την καλοφωτισμένη παράσταση, στα παρασκήνια οι σκηνοθέτες ετοιμάζουν την επόμενη παράσταση που θα παίζουν οι ίδιοι οι θεατές. Και θα κάνουν τους ευεργετημένους της αριστεράς, που σώθηκαν την τελευταία στιγμή κι ας πεινάνε χειρότερα κι ας φοβούνται περισσότερο. Χρησιμοποιώντας ως κοινό εχθρό το φασισμό και με τη λογική του *«ο εχθρός του εχθρού μας είναι φίλος μας»* ενώθηκαν σε κοινές δράσεις τελείως αντικρουόμενες λογικές, που εξέτρεψαν και δυνάμωσαν το κίνημα.

...Και σε πιάνει μια μελαγχολία

«[...]όλα τα κινήματα τα οποία είναι θεμελιωμένα επί των υλικών και άμεσων συμφερόντων (και ένα μαζικό εργατικό κίνημα δεν μπορεί να είναι θεμελιωμένο σε τίποτε άλλο) -εάν απουσιάζουν από αυτά η φλόγα, η ορμή και οι αδιάλειπτες προσπάθειες ανθρώπων με ιδέες, οι οποίοι αγωνίζονται και κάνουν θυσίες χάριν ενός ιδανικού μέλλοντος- τείνουν να προσαρμόζονται στις περιστάσεις, καλλιεργώντας ένα συντηρητικό πνεύμα και το φόβο της αλλαγής σε όσους κατορθώνουν να βελτιώσουν τις συνθήκες τους, καταλήγοντας συχνά να δημιουργούν νέες προνομιούχες τάξεις και να χρησιμεύουν στη στήριξη και την εδραίωση του συστήματος που θα ήθελαν να καταστρέψουν»

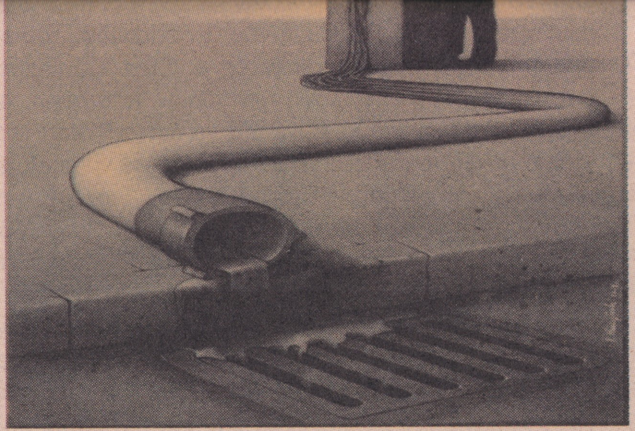
ΕΡΡΙΚΟ ΜΑΛΑΤΕΣΤΑ,

Μιχαήλ Μπακούνιν,
«Η παρισινή κομμούνα του 1871 και η ιδέα του κράτους»

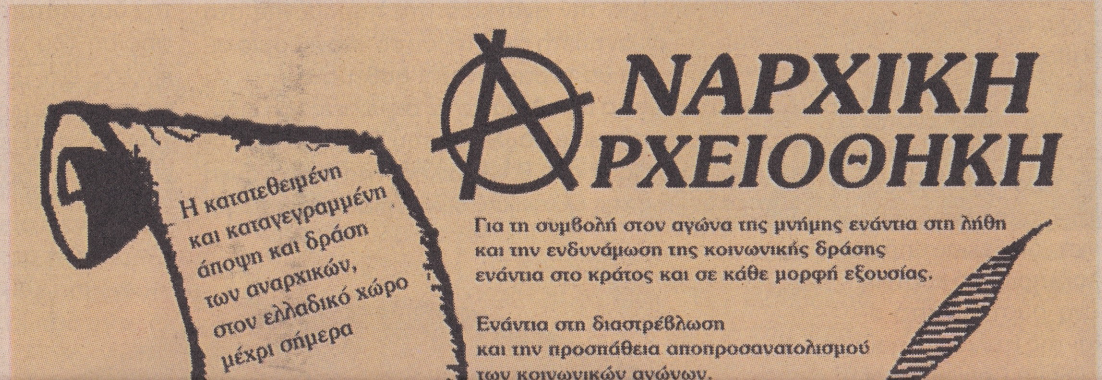
Αν ξυπνούσαμε ως αναρχικοί στο Παρίσι του 1871, θα είχαμε να αντιμετωπίσουμε αδιέξοδα και επιλογές, που για αιώνες μετά, χωρίς εμείς να το ξέρουμε, θα ταλαιπωρούσαν ή και θα βασάνιζαν ακόμη, αυτούς που επέλεξαν να είναι αναρχικοί. Εκείνο το μικρό διάστημα μεταξύ 18 Μαρτίου και 28 Μαΐου, που πολλοί άνθρωποι θυσιάστηκαν, προκειμένου να απαλλαγούν από τους ντόπιους (Βερσαλλίες) δυνάστες, αλλά και τους «ξένους» εξουσιαστές (Βίσμαρκ και Β΄ Ράιχ) όλα ήταν σε αναβρασμό και όλα παίζονταν. Οι εξεγερμένοι άνθρωποι θέλησαν να απαλλαγούν από κάθε τυραννία, χωρίς να έχουν σχέδια εξουσίας για μετά. Όχι όλοι βέβαια. Όσο οι άνθρωποι αγωνίζονταν να αποτινάξουν από πάνω τους κάθε λογής εξουσίες, κάποιοι έκαναν τα σχέδιά τους για τα επόμενα βήματα διακυβέρνησης. Ένας πολύ γνωστός σε όλους μουσάτος οικονομολόγος, ο Μαρξ, ήταν αντίθετος με τη σοσιαλιστική επανάσταση, που στρεφόταν ενάντια στο βασιλιά και τους πρώσους. Χαρακτήριζε μάλιστα την επανάσταση αυτή ως «απελπισμένη βλακεία», καλούσε τους γάλλους «να κάνουν το καθήκον τους σαν πολίτες» και να απορρίψουν τις ιδέες της Κομμούνας ως «ηλιθιότητες»[1].

Και ενώ στην παρισινή κομμούνα συμμετείχαν και πολλοί αναρχικοί (επαναστάτες σοσιαλιστές, όπως λέγονταν εκείνη την εποχή), οι Ιακωβίνοι υπερτερούσαν κατά πολύ αριθμητικά. Κι όσο η «επαναστατημένη μάζα»[2], βασιζόμενη κυρίως στο ένστικτο της ελευθερίας παρά σε κάποια συγκεκριμένη πεποίθηση και ιδεολογία, δε σταμάτησε στιγμή να πολεμά τους δυνάστες της, πολλοί Ιακωβίνοι, τάζοντας μια καλύτερη εξουσία, συγκέντρωναν όλο και περισσότερους οπαδούς. Εκμεταλλευόμενοι το φόβο των ανθρώπων ότι θα νικήσουν, ο πρωσικός στρατός ή οι βασιλιάδες, υπόσχονταν ένα καλύτερο κράτος. Τότε πολλοί αναρχικοί, αναγκασμένοι να υποκύψουν στην πλειοψηφία, άρχισαν να χρησιμοποιούν τα ίδια μέσα με τους Ιακωβίνους.

Ήταν στη συντριπτική τους πλειοψηφία καλόπιστοι και δεν ήθελαν να προδώσουν τις ιδέες τους ούτε στιγμή. Πίστευαν στην αξία της αυθόρμητης επανάστασης. Αντίθετα, οι εξουσιαστικοί κομμουνιστές, που επεδίωκαν μία κατευθυνόμενη, πολιτική επανάσταση για την κατάληψη της εξουσίας, σχεδίαζαν μία οργάνωση με τη μορφή συντακτικών συνελεύσεων ή μιας δικτατορίας του προλεταριάτου. Δε θα μπορούσαμε να περιγράψουμε καλύτερα από τον Μπακούνιν τις προθέσεις τους: *«Αυτή η οργάνωση δε θα είναι τίποτε άλλο παρά ένα κρεβάτι Προκρούστη, στο οποίο η περισσότερο ή λιγότερο φανερή βία του κρά-*

χους. Εκμεταλλεύεται αρχικά μία κρίση (οικονομική, κοινωνική κλπ.) ή τη δημιουργεί αν χρειαστεί. Έπειτα οι επίδοξοι κυβερνήτες παρουσιάζουν τους πολιτικούς αντιπάλους ως τέρατα και επιλέγουν ένα πρόσωπο από τη δική τους πλευρά που θα εκθειάσουν ως σωτήρα στα μάτια του λαού τους. Ο σωτήρας συγκεντρώνει όλες τις ελπίδες, μετά τη βαθειά απελπισία και απόγνωση, τη φτώχεια και την εξαθλίωση. Υπόσχεται ότι ο μόνος ωφελημένος θα είναι όλος ο λαός. Φυσικά στην πράξη ο σωτήρας το μόνο που κάνει είναι να ασκήσει την εξουσία προς όφελος της δικής του πλευράς και να διαιωνίσει το κράτος με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Τα σύγχρονα κράτη εδώ και μερικούς αιώνες εκθειάζουν τη δημοκρατία και παρουσιάζουν ως την κορυφαία έκφραση ριζοσπαστισμού και σεβασμού στην ελευθερία την αριστερή εκδοχή της. Στον ελλαδικό χώρο με τη μορφή του σύγχρονου κράτους αυτό το σχήμα λειτούργησε αρκετά συχνά και πέτυχε σε κάποιο βαθμό να στερεώσει στη συνείδηση των ανθρώπων -όπως συνέβη και σε πολλά άλλα κράτη, για να είμαστε δίκαιοι- ότι το κράτος είναι δεδομένο. Οπότε κάθε συζήτηση αναπτύσσεται από 'κει και πέρα για την άσκηση της εξουσίας. Οι οικονομολόγοι, οι κοινωνιολόγοι, οι φιλόσοφοι μιλούν για το ευτυχισμένο κράτος, για τον καλύτερο, με σεβασμό στα ανθρώπινα δικαιώματα κυβερνήτη, που θα φροντίζει για όλους, χωρίς αυτοί να είναι παρόντες. Και αν δεν είναι καλός ο κυβερνήτης θα πρέπει να τον αλλάξουμε και πάει λέγοντας.

χθρός δεν είναι μόνο οι διεφθαρμένοι παλιοί κυβερνήτες, αλλά και οι ακροδεξιοί μπράβοι, ενώ δε λείπουν και οι εχθροί του εξωτερικού (το Δ.Ν.Τ., η Ευρώπη, η Μέρκελ κλπ.). Το Κ.Κ.Ε. είναι πιο μουχλιασμένο και από τυρί ροκφόρ, οπότε δεν έμεινε και κανένας άλλος· η αριστερά και το κίνημα ήρθαν για να μείνουν. Ο δούρειος ίππος, λοιπόν, του κινήματος είναι ο κίνδυνος και η απειλή του φασισμού, που καλλιεργεί ένα «δικαιολογημένο» μίσος, μία ανάγκη για εγρήγορση, αλλά προς μία ασφαλή για το κράτος κατεύθυνση, που εξυπηρετεί όπως ο προβολέας. Εκεί που οι θεατές παρακολουθούν την καλοφωτισμένη παράσταση, στα παρασκήνια οι σκηνοθέτες ετοιμάζουν την επόμενη παράσταση που θα παίζουν οι ίδιοι οι θεατές. Και θα κάνουν τους ευεργετημένους της αριστεράς, που σώθηκαν την τελευταία στιγμή κι ας πεινάνε χειρότερα κι ας φοβούνται περισσότερο. Χρησιμοποιώντας ως κοινό εχθρό το φασισμό και με τη λογική του *«ο εχθρός του εχθρού μας είναι φίλος μας»* ενώθηκαν σε κοινές δράσεις τελείως αντικρουόμενες λογικές, που εξέθρεψαν και δυνάμωσαν το κίνημα.

...Και σε πιάνει μια μελαγχολία

«[...]όλα τα κινήματα τα οποία είναι θεμελιωμένα επί των υλικών και άμεσων συμφερόντων (και ένα μαζικό εργατικό κίνημα δεν μπορεί να είναι θεμελιωμένο σε τίποτε άλλο) -εάν απουσιάζουν από αυτά η φλόγα, η ορμή και οι αδιάλειπτες προσπάθειες ανθρώπων με ιδέες, οι οποίοι αγωνίζονται και κάνουν θυσίες χάριν ενός ιδανικού μέλλοντος- τείνουν να προσαρμόζονται στις περιστάσεις, καλλιεργώντας ένα συντηρητικό πνεύμα και το φόβο της αλλαγής σε όσους κατορθώνουν να βελτιώσουν τις συνθήκες τους, καταλήγοντας συχνά να δημιουργούν νέες προνομιούχες τάξεις και να χρησιμεύουν στη στήριξη και την εδραίωση του συστήματος που θα ήθελαν να καταστρέψουν»

Ερρίκο Μαλατέστα,
«Ο αναρχισμός και τα εργατικά κινήματα»

Ιδιαίτερα μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, που ξέσπασε από «απροσεξία» του κράτους και ήταν αυθόρμητη, άρχισε να ξεπροβάλλει το «μεγαλείο» του κινήματος. Ο Αλέξης προβλήθηκε ως νέα ηγετική φυσιογνωμία, με νεανικά χαρακτηριστικά και ξεκίνησε η οργάνωση, ώστε να πάρει ανώδυνη κατεύθυνση κάθε εξεγερτική διάθεση. Το κίνημα έθεσε ως στόχο να αφομοιώσει κάθε αντίδραση σε αυτό τον ανελεύθερο κόσμο και τα κάθε λογής παρακλάδια του ΣΥΡΙΖΑ βρίσκουν τρόπο να διαχυθούν από λαϊκές συνελεύσεις μέχρι επιτροπές για τα ανθρώπινα δικαιώματα, τα διόδια και... κινηματογραφικές προβολές. Μοιάζει να εφαρμόζει το σύστημα των τραπεζιτών στα τέλη της δεκαετίας του '90

σε τους γάλλους «να κάνουν το καθήκον τους σαν πολίτες» και να απορρίψουν τις ιδέες της Κομμούνας ως «ηλιθιότητες»[1].

Και ενώ στην παρισινή κομμούνα συμμετείχαν και πολλοί αναρχικοί (επαναστάτες σοσιαλιστές, όπως λέγονταν εκείνη την εποχή), οι Ιακωβίνοι υπερτερούσαν κατά πολύ αριθμητικά. Κι όσο η «επαναστατημένη μάζα»[2], βασιζόμενη κυρίως στο ένστικτο της ελευθερίας παρά σε κάποια συγκεκριμένη πεποίθηση και ιδεολογία, δε σταμάτησε στιγμή να πολεμά τους δυνάστες της, πολλοί Ιακωβίνοι, τάζοντας μια καλύτερη εξουσία, συγκέντρωναν όλο και περισσότερους οπαδούς. Εκμεταλλευόμενοι το φόβο των ανθρώπων ότι θα νικήσουν, ο πρωσικός στρατός ή οι βασιλιάδες, υπόσχονταν ένα καλύτερο κράτος. Τότε πολλοί αναρχικοί, αναγκασμένοι να υποκύψουν στην πλειοψηφία, άρχισαν να χρησιμοποιούν τα ίδια μέσα με τους Ιακωβίνους.

Ήταν στη συντριπτική τους πλειοψηφία καλόπιστοι και δεν ήθελαν να προδώσουν τις ιδέες τους ούτε στιγμή. Πίστευαν στην αξία της αυθόρμητης επανάστασης. Αντίθετα, οι εξουσιαστικοί κομμουνιστές, που επιδίωκαν μία κατευθυνόμενη, πολιτική επανάσταση για την κατάληψη της εξουσίας, σχεδίαζαν μία οργάνωση με τη μορφή συντακτικών συνελεύσεων ή μιας δικτατορίας του προλεταριάτου. Δε θα μπορούσαμε να περιγράψουμε καλύτερα από τον Μπακούνιν τις προθέσεις τους: «*Αυτή η οργάνωση δε θα είναι τίποτε άλλο παρά ένα κρεβάτι Προκρούστη, στο οποίο η περισσότερο ή λιγότερο φανερή βία του κράτους θα μπορεί να εξαναγκάσει τη δύστυχη κοινωνία να ξαπλώσει*». Και τι μας νοιάζουν όλα αυτά; Τι σχέση έχουν με όσα εμείς τώρα περνάμε; θα μπορούσε να αναρωτηθεί κάποιος.

Κάθε εξουσιαστική λογική φτιάχνει γενικά σχήματα, με βάση τα οποία οργανώνει τα σχέδια της για αποτελεσματική κυριαρχία. Ένα αποτελεσματικό εξουσιαστικό σχήμα εφαρμόζεται για αιώνες από κάθε λογής κυριαρ-

και την εξαθλίωση. Υπόσχεται ότι ο μόνος ωφελημένος θα είναι όλος ο λαός. Φυσικά στην πράξη ο σωτήρας το μόνο που κάνει είναι να ασκήσει την εξουσία προς όφελος της δικής του πλευράς και να διαιωνίσει το κράτος με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Τα σύγχρονα κράτη εδώ και μερικούς αιώνες εκθειάζουν τη δημοκρατία και παρουσιάζουν ως την κορυφαία έκφραση ριζοσπαστισμού και σεβασμού στην ελευθερία την αριστερή εκδοχή της. Στον ελλαδικό χώρο με τη μορφή του σύγχρονου κράτους αυτό το σχήμα λειτούργησε αρκετά συχνά και πέτυχε σε κάποιο βαθμό να στερεώσει στη συνείδηση των ανθρώπων -όπως συνέβη και σε πολλά άλλα κράτη, για να είμαστε δίκαιοι- ότι το κράτος είναι δεδομένο. Οπότε κάθε συζήτηση αναπτύσσεται από 'κει και πέρα για την άσκηση της εξουσίας. Οι οικονομολόγοι, οι κοινωνιολόγοι, οι φιλόσοφοι μιλούν για το ευτυχισμένο κράτος, για τον καλύτερο, με σεβασμό στα ανθρώπινα δικαιώματα κυβερνήτη, που θα φροντίζει για όλους, χωρίς αυτοί να είναι παρόντες. Και αν δεν είναι καλός ο κυβερνήτης θα πρέπει να τον αλλάξουμε και πάει λέγοντας.

«[...]όλα τα κινήματα τα οποία είναι θεμελιωμένα επί των υλικών και άμεσων συμφερόντων (και ένα μαζικό εργατικό κίνημα δεν μπορεί να είναι θεμελιωμένο σε τίποτε άλλο) -εάν απουσιάζουν από αυτά η φλόγα, η ορμή και οι αδιάλειπτες προσπάθειες ανθρώπων με ιδέες, οι οποίοι αγωνίζονται και κάνουν θυσίες χάριν ενός ιδανικού μέλλοντος- τείνουν να προσαρμόζονται στις περιστάσεις, καλλιεργώντας ένα συντηρητικό πνεύμα και το φόβο της αλλαγής σε όσους κατορθώνουν να βελτιώσουν τις συνθήκες τους, καταλήγοντας συχνά να δημιουργούν νέες προνομιούχες τάξεις και να χρησιμεύουν στη στήριξη και την εδραίωση του συστήματος που θα ήθελαν να καταστρέψουν»

Ερρικο Μαλατεστα,
«Ο αναρχισμός και τα εργατικά κινήματα»

Ιδιαίτερα μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, που ξέσπασε από «απροσεξία» του κράτους και ήταν αυθόρμητη, άρχισε να ξεπροβάλλει το «μεγαλείο» του κινήματος. Ο Αλέξης προβλήθηκε ως νέα ηγετική φυσιογνωμία, με νεανικά χαρακτηριστικά και ξεκίνησε η οργάνωση, ώστε να πάρει ανώδυνη κατεύθυνση κάθε εξεγερτική διάθεση. Το κίνημα έθεσε ως στόχο να αφομοιώσει κάθε αντίδραση σε αυτό τον ανελεύθερο κόσμο και τα κάθε λογής παρακλάδια του ΣΥΡΙΖΑ βρίσκουν τρόπο να διαχυθούν από λαϊκές συνελεύσεις μέχρι επιτροπές για τα ανθρώπινα δικαιώματα, τα διόδια και... κινηματογραφικές προβολές. Μοιάζει να εφαρμόζει το σύστημα των τραπεζιτών στα τέλη της δεκαετίας του '90 στον ελλαδικό χώρο· προσέλκυσε κάθε κάτοικο, όποιας οικονομικής, μορφωτικής και κοινωνικής κατάστασης κι αν ήταν, ώστε να επενδύσει στο χρηματιστήριο, συγκεντρώνοντας όλα τα υλικά αποθέματα. Έτσι, μέσα από το κίνημα, οι αριστεριστές –σαν άλλοι χρηματιστές και οικονομικοί σύμβουλοι– επιδιώκουν να συγκεντρώσουν κάθε ενεργειακό, εξε-

γερτικό απόθεμα, καλώντας τον καθένα, ανάλογα με την κοινωνική, οικονομική ή μορφωτική του κατάσταση, να αναλωθεί σε ατέρμονες συνελεύσεις, κινητοποιήσεις-θεατρικές παραστάσεις, ανώδυνες για το κράτος και επώδυνες για τους συμμετέχοντες. Επενδύοντας όλοι στο κίνημα, του δίνουν τη δυνατότητα να «μαζέψει» κάθε αληθινή διάθεση για αντικρατική δράση και μέσα από «ρεαλιστικές» λύσεις να οδηγήσει σε μια αριστερή εξουσία.

Εμείς, όμως, θα μιλήσουμε για την αναρχία, για αυτό το ένστικτο της ελευθερίας που είχαν πολλοί αγωνιζόμενοι άνθρωποι στην Παρισινή Κομμούνα, στην ισπανική επανάσταση, που έχουν όσοι εξεγείρονται σήμερα, όχι μόνο στον ελλαδικό χώρο, αλλά σε όλο τον κόσμο, από τη Χιλή και τη βόρεια Αμερική μέχρι τη νότια Αφρική, την Κίνα και την Ινδονησία. Η αναρχία δεν ήταν, δεν είναι και ούτε θα αποτελέσει στο μέλλον κομμάτι της αριστεράς και κανενός κινήματος, όσο φανταχτερό όνομα και αν του χαρίσουν οι οπαδοί των κινημάτων. **Γιατί η αναρχία δεν είναι ούτε θα γίνει ποτέ συστατικό της κυριαρχίας. Ήταν και παραμένει ο άνεμος της απόλυτης ελευθερίας που ωθεί τους αγωνιζόμενους ανθρώπους στην καταστροφή του κράτους, των θεσμών του και κάθε εξουσίας.**

Στο μακρινό ή και εγγύτερο παρελθόν οι μαρξιστικές κουτοπονηριές μπορεί να είχανε δήθεν διαφορετικό περιεχόμενο αλλά είναι γνωστό πως οι μαρξιστές κάθε εξουσιαστικής απόχρωσης λαχταράνε τη δικτατορία του προλεταριάτου, το κομμουνιστικό κράτος και την συγκέντρωση όλης της εξουσίας σε μια οικονομική και κοινωνική ελίτ με την κομψή ονομασία «κεντρική επιτροπή του κομμουνιστικού κόμματος». Τώρα σαν άλλος «θείος Σαμ»[3] λένε στους αγωνιζόμενους ανθρώπους «ο αντιφασισμός είναι χρέος σου». **Οι άνθρωποι όμως δεν αγωνίζονται για να αλλάξουν σχήμα και μέγεθος στα δεσμά που τους σκλαβώνουν, δεν θυσιάζουν την σωματική τους ακεραιότητα ούτε την προσωπική τους ελευθερία για να πριμοδοτήσουν ένα μπλοκ εξουσίας για χάρη άλλου.** Ο αγώνας για την συνολική απελευθέρωση ανθρώπου και φύσης στρέφεται αταλάντευτα απέναντι σε κάθε μορφή κρατισμού. Οι ακηδεμόνευτοι κοινωνικοί αγώνες δεν είναι ούτε αντιφασιστικοί ούτε αντιδημοκρατικοί αλλά συνολικά **αντικρατικοί.** Δεν έχει λοιπόν καμία σημασία για έναν αγωνιζόμενο άνθρωπο που θα σαπίζει στα κρατικά μπουντρούμια αν το δικαστήριο τον καταδίκασε ως «εθνικό προδότη» ή ως «αντεπαναστάτη». Λέτε λοιπόν να νιώθουμε διαφορετικά για τους συντρόφους μας που δολοφονήθηκαν απ' τους πεμπτοφαλαγγίτες του Φράνκο από ό,τι αυτούς που δολοφονήθηκαν απ' την τσε-κα του Λένιν;

Όσοι προωθούν την κινηματική λογική έκαναν ό,τι περνούσε από το χέρι τους, για να διαλύσουν και να σπιλώ-

σπανική επανάσταση, Κρονστάνδη, σφαγές της τσε-κα). Και μάλιστα ως αναγκαία για αυτήν συνθήκη, στα πλαίσια των εκκαθαρίσεων από τους «αντεπαναστάτες».

Οι απόψεις, θεωρήσεις και πρακτικές των αναρχικών είναι έντιμες, αλλιώς δεν είναι και αναρχικές. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο και δεν χωράνε σε κανένα πολιτικό κίνημα, όσο ευάερο, ευήλιο και προσιτό και αν παρουσιάζεται στην αγωνιζόμενη κοινωνία. Την ώρα λοιπόν που χιλιάδες άνθρωποι επιλέγουν τον δρόμο της ακηδεμόνευτης σύγκρουσης ενάντια στο κράτος, κάποιοι προτιμούν να υπερασπίζονται «απελευθερωμένους χώρους» και «αυτόνομες κομητείες». Ας είναι. Τώρα πώς είναι δυνατόν μέσα στην καταπίεση του κράτους ένα κτίριο ή ένα πάρκο να είναι «απελευθερωμένα» αποτελεί μέγα μυστήριο...

Το «εναλλακτικό» κράτος και στο βάθος ΣΥΡΙΖΑ μπορεί για πολλούς να είναι το αγαπημένο τους έργο και είναι λογικό να περιμένουν ανυπόμονα να παιχτεί στις αίθουσες του κινηματογράφου «Κοινωνικό Σφαγείο». Τα αγωνιζόμενα όμως κοινωνικά κομμάτια είναι πλέον αλλεργικά στις αριστερές κρυάδες. Όσα καλέσματα για κατασκευή σπιτικής μπύρας και αδιαμεσολάβητης μαρμελάδας και αν κάνουν, το «εναλλακτικό» κράτος που φαντασιώνονται θα είναι άλλη μία μηχανή καταπίεσης, αφού θα εξακολουθεί να είναι κράτος. Η επιδίωξη ενός καλύτερου δυνάστη δεν είναι ρεαλισμός, είναι απάτη και αυταπάτη. Εμείς θα συνεχίσουμε την αναρχική θεώρηση και δράση μέχρι να φτάσουμε στις ανεξούσιες κοινότητες, όπου κάθε άνθρωπος είναι ελεύθερος, κάθε πλάσμα ζει σε αρμονία με το φυσικό κόσμο, παύοντας να είναι πολίτης και μακριά από απόψεις που θεωρούν την κυριαρχία του ενός από τον άλλο «φυσική επιλογή». Μπορούμε να είμαστε πολλά περισσότερα από πολίτες ενός κράτους, μπορούμε να επιθυμούμε πολύ πιο ουσιαστικούς τρόπους ζωής από καλύτερη διακυβέρνηση.

...Άσε κοριτσάκι τα (πολιτικά) γραφεία

Δε μας ενδιαφέρει αν το οποιοδήποτε «αντιεξουσιαστικό» κίνημα υιοθετεί, απορρίπτει ή και χλευάζει τις απόψεις και πρακτικές μας. Το να πείσουμε δεν θα είναι ποτέ για εμάς αυτοσκοπός. Αυτό που κάνουμε είναι να καταθέτουμε τις ιδέες και εμπειρίες μας από την αναρχική σύνθεση απόψεων και πρακτικών με τους συντρόφους μας. Μας ενδιαφέρει μέσα από το λόγο και τη δράση μας να προωθούμε **μόνο** τη συνολική απελευθέρωση ανθρώπου και φύσης, προσπαθώντας να κρατήσουμε ζωντανή τη μνήμη των ελεύθερων κοινοτήτων. Η μαζικότητα και η αριθμητική υπεροχή μπορεί να γεμίζει κάποιους με την ασφάλεια ότι σε δύσκολους καιρούς έχουν ένα στήριγμα,

θρωπος, που συνθέτει απόψεις και δράσεις με άλλους ανθρώπους. Μέσα σε μια αναρχική ομάδα και τη μεταξύ τους συνεργασία οι αναρχικές απόψεις μπορούν να αναπνέουν ελεύθερα. Όταν οι ανθρώπινες αποφάσεις μαζικοποιούνται, υποτάσσονται στη βούληση του πλήθους, με αντάλλαγμα την ασφάλεια ή την εξασφάλιση του κινήματος θυσιάζεται η αναρχική βούληση, δηλαδή η σκέψη που στοχεύει στην ολική απελευθερωτική δράση και τρόπο ζωής.

Αυτό που μας ενδιαφέρει είναι να μείνουμε σταθεροί στις απόψεις μας, όχι για να γίνουμε αρεστοί σε κάποιο κίνημα, αλλά για να μπορούμε να κοιτάζουμε τους συντρόφους μας –όπως και κάθε αγωνιζόμενο άνθρωπο– στα μάτια. Ο λόγος μας οφείλει να είναι σταράτος και ξεκάθαρος. Όταν υπογράφεις κάποιο κείμενο με το όνομα μιας αναρχικής ομάδας και το μοιράζεις, έχεις την ευθύνη όσων λες. Δεν κρύβεσαι πίσω από γενικές υπογραφές κινηματικού τύπου. Η αναρχία είναι το πέρασμα σε έναν ελεύθερο, ανεξούσιο κόσμο από επιλογή. Δε ζητάμε αναδιανομή του πλούτου και νίκη μιας τάξης απέναντι σε άλλη. Ζητάμε κατάργηση του κράτους και της ιδιοκτησίας, ώστε να μη μιλάμε καν για τάξεις, αλλά για ανθρώπινες ζωές. Αν εμπιστευόμαστε τους ανθρώπους, δε θα χρειάζεται κανείς να κανονίζει την ελευθερία μας και την ισότητά μας αντί για μας. ***Η αναρχική ομάδα και η συνεργασία αναρχικών ομάδων και ατόμων είναι για εμάς το γλυκό πρελούδιο που θα κάνει τη μεγαμηχανή του κράτους και του πολιτισμού να σωπάσει για πάντα.***

«Δεν πρόκειται να φτάσουμε στην αναρχία ούτε σήμερα, ούτε αύριο, ούτε σε δέκα αιώνες· απλώς θα πορευόμαστε προς την αναρχία, σήμερα, αύριο και πάντα» (Ερρίκο Μαλατέστα). Οι απόψεις, οι πρακτικές και οι θεωρήσεις για έναν ελεύθερο και δημιουργικό κόσμο θα μένουν πάντα ζωντανές, ακόμη και αν όλοι οι «αναρχικοί» αρέσκονται σε μαρξιστικές, λενινιστικές, τροτσκιστικές και άλλες εξουσιαστικές αντιλήψεις. Κάθε βήμα προς την ελευθερία είναι ένα βήμα πιο κοντά στην αναρχία.

Το κίνημα μπορεί να στηρίζει και να προωθεί όσες εξουσιαστικές απόψεις νομίζει, δε μας αφορά. Όχι όμως στο όνομα των αναρχικών. Όπως επίσης μπορεί να στηρίζει τα επιχειρήματά του στην αριθμητική του υπεροχή, στη λογική ότι «η πλειοψηφία κερδίζει», στη δημοκρατική του αμπάριζα. Όποιος κάνει κέφι να είναι η «αντιεξουσιαστική» συνιστώσα του ΣΥΡΙΖΑ με γεια του με χαρά του. Το παραμύθι τους όμως ούτε ωραίο είναι και όσο για το δράκο του, οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι γεύτηκαν ήδη μια φορά την ...γλύκα του το 1981. Τώρα αν θα φοράει ζιβάγκο ή τρέντυ κουστουμάκι, λέτε να κάνει τη διαφορά;

σύντροφοι για την Αναρχική απελευθερωτική δράση

να και την Ινδονησία. Η αναρχία δεν ήταν, δεν είναι και ούτε θα αποτελέσει στο μέλλον κομμάτι της αριστεράς και κανενός κινήματος, όσο φανταχτερό όνομα και αν του χαρίσουν οι οπαδοί των κινημάτων. **Γιατί η αναρχία δεν είναι ούτε θα γίνει ποτέ συστατικό της κυριαρχίας. Ήταν και παραμένει ο άνεμος της απόλυτης ελευθερίας που ωθεί τους αγωνιζόμενους ανθρώπους στην καταστροφή του κράτους, των θεσμών του και κάθε εξουσίας.**

Στο μακρινό ή και εγγύτερο παρελθόν οι μαρξιστικές κουτοπονηριές μπορεί να είχανε δήθεν διαφορετικό περιεχόμενο αλλά είναι γνωστό πως οι μαρξιστές κάθε εξουσιαστικής απόχρωσης λαχταράνε τη δικτατορία του προλεταριάτου, το κομμουνιστικό κράτος και την συγκέντρωση όλης της εξουσίας σε μια οικονομική και κοινωνική ελίτ με την κομψή ονομασία «κεντρική επιτροπή του κομμουνιστικού κόμματος». Τώρα σαν άλλος «θείος Σαμ»[3] λένε στους αγωνιζόμενους ανθρώπους «ο αντιφασισμός είναι χρέος σου». **Οι άνθρωποι όμως δεν αγωνίζονται για να αλλάξουν σχήμα και μέγεθος στα δεσμά που τους σκλαβώνουν, δεν θυσιάζουν την σωματική τους ακεραιότητα ούτε την προσωπική τους ελευθερία για να πριμοδοτήσουν ένα μπλοκ εξουσίας για χάρη άλλου.** Ο αγώνας για την συνολική απελευθέρωση ανθρώπου και φύσης στρέφεται αταλάντευτα απέναντι σε κάθε μορφή κρατισμού. Οι ακηδεμόνευτοι κοινωνικοί αγώνες δεν είναι ούτε αντιφασιστικοί ούτε αντιδημοκρατικοί αλλά συνολικά **αντικρατικοί.** Δεν έχει λοιπόν καμία σημασία για έναν αγωνιζόμενο άνθρωπο που θα σαπίζει στα κρατικά μπουντρούμια αν το δικαστήριο τον καταδίκασε ως «εθνικό προδότη» ή ως «αντεπαναστάτη». Λέτε λοιπόν να νιώθουμε διαφορετικά για τους συντρόφους μας που δολοφονήθηκαν απ' τους πεμπτοφαλαγγίτες του Φράνκο από ό,τι αυτούς που δολοφονήθηκαν απ' την τσε-κα του Λένιν;

Όσοι προωθούν την κινηματική λογική έκαναν ό,τι περνούσε από το χέρι τους, για να διαλύσουν και να σπιλώσουν την αναρχική ομάδα- το κύτταρο της αναρχικής κοινότητας, που οι αναρχικοί προωθούν με το λόγο και τη δράση τους. Θέλουν με το στανιό να μας πείσουν ότι η αναρχία είναι κομμάτι της αριστεράς, ότι ο «αντιεξουσιαστικός» αριστερισμός είναι συγγενές στοιχείο της αναρχικής δράσης και ένα σωρό άλλα μαρξιστικά και μαρξίζοντα κουραφέξαλα. Λες και η αριστερά στο σύνολο της -κομμουνιστική και σοσιαλδημοκρατική- δεν είναι κομμάτι του κράτους! Είναι απορίας άξιο πώς γίνεται αυτοί που θέλουν να λέγονται αναρχικοί να ετοιμάζονται να κάνουν λάθη που είχαν καταστροφικές συνέπειες στο παρελθόν. Για κάποιον που ξέρει έστω και τα βασικά είναι αδιανόητο να συμπλέουν και να συμπράττουν οι αναρχικοί με τους αριστερούς. Με το να συζητάμε με μαρξιστικούς όρους αποδεχόμαστε [illegible]

Το «εναλλακτικό» κράτος και στο βάθος ΣΥΡΙΖΑ μπορεί για πολλούς να είναι το αγαπημένο τους έργο και είναι λογικό να περιμένουν ανυπόμονα να παιχτεί στις αίθουσες του κινηματογράφου «Κοινωνικό Σφαγείο». Τα αγωνιζόμενα όμως κοινωνικά κομμάτια είναι πλέον αλλεργικά στις αριστερές κρυάδες. Όσα καλέσματα για κατασκευή σπιτικής μπύρας και αδιαμεσολάβητης μαρμελάδας και αν κάνουν, το «εναλλακτικό» κράτος που φαντασιώνονται θα είναι άλλη μία μηχανή καταπίεσης, αφού θα εξακολουθεί να είναι κράτος. Η επιδίωξη ενός καλύτερου δυνάστη δεν είναι ρεαλισμός, είναι απάτη και αυταπάτη. Εμείς θα συνεχίσουμε την αναρχική θεώρηση και δράση μέχρι να φτάσουμε στις ανεξούσιες κοινότητες, όπου κάθε άνθρωπος είναι ελεύθερος, κάθε πλάσμα ζει σε αρμονία με το φυσικό κόσμο, παύοντας να είναι πολίτης και μακριά από απόψεις που θεωρούν την κυριαρχία του ενός από τον άλλο «φυσική επιλογή». Μπορούμε να είμαστε πολλά περισσότερα από πολίτες ενός κράτους, μπορούμε να επιθυμούμε πολύ πιο ουσιαστικούς τρόπους ζωής από καλύτερη διακυβέρνηση.

...Άσε κοριτσάκι τα (πολιτικά) γραφεία

Δε μας ενδιαφέρει αν το οποιοδήποτε «αντιεξουσιαστικό» κίνημα υιοθετεί, απορρίπτει ή και χλευάζει τις απόψεις και πρακτικές μας. Το να πείσουμε δεν θα είναι ποτέ για εμάς αυτοσκοπός. Αυτό που κάνουμε είναι να καταθέτουμε τις ιδέες και εμπειρίες μας από την αναρχική σύνθεση απόψεων και πρακτικών με τους συντρόφους μας. Μας ενδιαφέρει μέσα από το λόγο και τη δράση μας να προωθούμε **μόνο** τη συνολική απελευθέρωση ανθρώπου και φύσης, προσπαθώντας να κρατήσουμε ζωντανή τη μνήμη των ελεύθερων κοινοτήτων. Η μαζικότητα και η αριθμητική υπεροχή μπορεί να γεμίζει κάποιους με την ασφάλεια ότι σε δύσκολους καιρούς έχουν ένα στήριγμα, μια «οικογένεια» να τους προστατέψει. Αυτή η επιλογή όμως αμέσως αναιρεί οποιαδήποτε αναρχική προοπτική, να είναι κανείς υπεύθυνος του εαυτού του, ελεύθερος άνθρωπος. Όταν υπογράφεις κάποιο κείμενο με το όνομα μιας αναρχικής ομάδας και το μοιράζεις, έχεις την ευθύνη όσων λες. Δεν κρύβεσαι πίσω από γενικές υπογραφές κινηματικού τύπου. Η αναρχία είναι το πέρασμα σε έναν ελεύθερο, ανεξούσιο κόσμο από επιλογή. Δε ζητάμε αναδιανομή του πλούτου και νίκη μιας τάξης απέναντι σε άλλη. Ζητάμε κατάργηση του κράτους και της ιδιοκτησίας, ώστε να μη μιλάμε καν για τάξεις, αλλά για ανθρώπινες ζωές. Αν εμπιστευόμαστε τους ανθρώπους, δε θα χρειάζεται κανείς να κανονίζει την ελευθερία μας και την ισότητά μας αντί για μας. ***Η αναρχική ομάδα και η συνεργασία αναρχικών ομάδων και ατόμων είναι για εμάς το γλυκό πρελούδιο που θα κάνει τη μεγαμηχανή του κράτους και του πολιτισμού να σωπάσει για πάντα.***

«Δεν πρόκειται να φτάσουμε στην αναρχία ούτε σήμερα, ούτε αύριο, ούτε σε δέκα αιώνες· απλώς θα πορευόμαστε προς την αναρχία, σήμερα, αύριο και πάντα» (Ερρίκο Μαλατέστα). Οι απόψεις, οι πρακτικές και οι θεωρήσεις για έναν ελεύθερο και δημιουργικό κόσμο θα μένουν πάντα ζωντανές, ακόμη και αν όλοι οι «αναρχικοί» αρέσκονται σε μαρξιστικές, λενινιστικές, τροτσκιστικές και άλλες εξουσιαστικές αντιλήψεις. Κάθε βήμα προς την ελευθερία είναι ένα βήμα πιο κοντά στην αναρχία.

Το κίνημα μπορεί να στηρίζει και να προωθεί όσες εξουσιαστικές απόψεις νομίζει, δε μας αφορά. Όχι όμως στο όνομα των αναρχικών. Όπως επίσης μπορεί να στηρίζει τα επιχειρήματά του στην αριθμητική του υπεροχή, στη λογική ότι «η πλειοψηφία κερδίζει», στη δημοκρατική του αμπάριζα. Όποιος κάνει κέφι να είναι η «αντιεξουσιαστική» συνιστώσα του ΣΥΡΙΖΑ με γεια του με χαρά του. Το παραμύθι τους όμως ούτε ωραίο είναι και όσο για το δράκο του, οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι γεύτηκαν ήδη μια φορά την ...γλύκα του το 1981. Τώρα αν θα φοράει ζιβάγκο ή τρέντυ κουστουμάκι, λέτε να κάνει τη διαφορά;

σύντροφοι για την Αναρχική απελευθερωτική δράση

---

1. Μιχαήλ Μπακούνιν, Η παρισινή κομμούνα του 1871 και η ιδέα του κράτους», ελεύθερος τύπος, σελ. 33.

2. Για την έννοια την μάζας θα μπορούσε να γίνει μεγάλη συζήτηση. Ο Ευάγγελος Λεμπέσης, στο έργο του «Η επαναστατική μάζα» λέει μεταξύ άλλων τα εξής: «Η μάζα, ως φυσικό δεδομένο, προηγείται οποιασδήποτε κοινωνικής ομάδας και οποιασδήποτε λογικής σκοπιμότητας. [...]Ουδέποτε όμως θα ήταν δυνατή η κοινωνική επανάσταση χωρίς τη μάζα». Και λίγο παρακάτω: «Ουδεμία αμφιβολία ότι η απότομη και τυφλή έκρηξη άλογων δυνάμεων της μάζας είναι αντίδραση μιας πιεζόμενης και ταλαιπωρούμενης ψυχής κατά του καθεστώτος εκείνου, το οποίο απεργάζεται συστηματικά την ψυχική της απογύμνωση και μηχανοποίηση.[...]Η μηχανοποίηση βρίσκεται σε όλες τις εποχές και σε όλα τα άτομα στον υποβιβασμό του ανθρώ- [illegible]

την συνολική απελευθέρωση ανθρώπου και φύσης στρέφεται αταλάντευτα απέναντι σε κάθε μορφή κρατισμού. Οι ακηδεμόνευτοι κοινωνικοί αγώνες δεν είναι ούτε αντιφασιστικοί ούτε αντιδημοκρατικοί αλλά συνολικά **αντικρατικοί**. Δεν έχει λοιπόν καμία σημασία για έναν αγωνιζόμενο άνθρωπο που θα σαπίζει στα κρατικά μπουντρούμια αν το δικαστήριο τον καταδίκασε ως «εθνικό προδότη» ή ως «αντεπαναστάτη». Λέτε λοιπόν να νιώθουμε διαφορετικά για τους συντρόφους μας που δολοφονήθηκαν απ' τους πεμπτοφαλαγγίτες του Φράνκο από ό,τι αυτούς που δολοφονήθηκαν απ' την τσε-κα του Λένιν;

Όσοι προωθούν την κινηματική λογική έκαναν ό,τι περνούσε από το χέρι τους, για να διαλύσουν και να σπιλώσουν την αναρχική ομάδα- το κύτταρο της αναρχικής κοινότητας, που οι αναρχικοί προωθούν με το λόγο και τη δράση τους. Θέλουν με το στανιό να μας πείσουν ότι η αναρχία είναι κομμάτι της αριστεράς, ότι ο «αντιεξουσιαστικός» αριστερισμός είναι συγγενές στοιχείο της αναρχικής δράσης και ένα σωρό άλλα μαρξιστικά και μαρξίζοντα κουραφέξαλα. Λες και η αριστερά στο σύνολο της -κομμουνιστική και σοσιαλδημοκρατική- δεν είναι κομμάτι του κράτους! Είναι απορίας άξιο πώς γίνεται αυτοί που θέλουν να λέγονται αναρχικοί να ετοιμάζονται να κάνουν λάθη που είχαν καταστροφικές συνέπειες στο παρελθόν. Για κάποιον που ξέρει έστω και τα βασικά είναι αδιανόητο να συμπλέουν και να συμπράττουν οι αναρχικοί με τους αριστερούς. Με το να συζητάμε με μαρξιστικούς όρους αποδεχόμαστε πρώτα από όλα το κράτος και διαπραγματευόμαστε απλώς τη διαχείριση της εξουσίας. Πώς θα μπορούσε από την άλλη να είναι δυνατό να ξεχνάμε ότι η αριστερά με την πρώτη ευκαιρία που της δόθηκε σε κάθε χρονική στιγμή απενεργοποίησε ή κατέσφαξε τους αναρχικούς (ι-

...Άσε κοριτσάκι τα (πολιτικά) γραφεία

Δε μας ενδιαφέρει αν το οποιοδήποτε «αντιεξουσιαστικό» κίνημα υιοθετεί, απορρίπτει ή και χλευάζει τις απόψεις και πρακτικές μας. Το να πείσουμε δεν θα είναι ποτέ για εμάς αυτοσκοπός. Αυτό που κάνουμε είναι να καταθέτουμε τις ιδέες και εμπειρίες μας από την αναρχική σύνθεση απόψεων και πρακτικών με τους συντρόφους μας. Μας ενδιαφέρει μέσα από το λόγο και τη δράση μας να προωθούμε **μόνο** τη συνολική απελευθέρωση ανθρώπου και φύσης, προσπαθώντας να κρατήσουμε ζωντανή τη μνήμη των ελεύθερων κοινοτήτων. Η μαζικότητα και η αριθμητική υπεροχή μπορεί να γεμίζει κάποιους με την ασφάλεια ότι σε δύσκολους καιρούς έχουν ένα στήριγμα, μια «οικογένεια» να τους προστατέψει. Αυτή η επιλογή όμως αμέσως αναιρεί οποιαδήποτε αναρχική προοπτική, να είναι κανείς υπεύθυνος του εαυτού του, ελεύθερος άν-

α είναι ένα βήμα πιο κοντά στην αναρχία.

Το κίνημα μπορεί να στηρίζει και να προωθεί όσες εξουσιαστικές απόψεις νομίζει, δε μας αφορά. Όχι όμως στο όνομα των αναρχικών. Όπως επίσης μπορεί να στηρίζει τα επιχειρήματά του στην αριθμητική του υπεροχή, στη λογική ότι «η πλειοψηφία κερδίζει», στη δημοκρατική του αμπάριζα. Όποιος κάνει κέφι να είναι η «αντιεξουσιαστική» συνιστώσα του ΣΥΡΙΖΑ με γεια του με χαρά του. Το παραμύθι τους όμως ούτε ωραίο είναι και όσο για το δράκο του, οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι γεύτηκαν ήδη μια φορά την ...γλύκα του το 1981. Τώρα αν θα φοράει ζιβάγκο ή τρέντυ κουστουμάκι, λέτε να κάνει τη διαφορά;

σύντροφοι για την Αναρχική απελευθερωτική δράση

---

1. Μιχαήλ Μπακούνιν, Η παρισινή κομμούνα του 1871 και η ιδέα του κράτους», ελεύθερος τύπος, σελ. 33.

2. Για την έννοια την μάζας θα μπορούσε να γίνει μεγάλη συζήτηση. Ο Ευάγγελος Λεμπέσης, στο έργο του «Η επαναστατική μάζα» λέει μεταξύ άλλων τα εξής: «Η μάζα, ως φυσικό δεδομένο, προηγείται οποιασδήποτε κοινωνικής ομάδας και οποιασδήποτε λογικής σκοπιμότητας. [...]Ουδέποτε όμως θα ήταν δυνατή η κοινωνική επανάσταση χωρίς τη μάζα». Και λίγο παρακάτω: «Ουδεμία αμφιβολία ότι η απότομη και τυφλή έκρηξη άλογων δυνάμεων της μάζας είναι αντίδραση μιας πιεζόμενης και ταλαιπωρούμενης ψυχής κατά του καθεστώτος εκείνου, το οποίο απεργάζεται συστηματικά την ψυχική της απογύμνωση και μηχανοποίηση.[...]Η μηχανοποίηση βρίσκεται σε όλες τις εποχές και σε όλα τα άτομα στον υποβιβασμό του ανθρώπου σε αντικείμενο, σε υποτίμηση του ανθρώπου σε προλετάριο». Εκείνη την εποχή συνηθιζόταν να αναφέρεται η μάζα, εκφράζοντας ένα πλήθος ανθρώπων, που δεν είχε κοινά χαρακτηριστικά, όπως η ομάδα, αλλά δεν ήταν και όχλος.

3. Αναφορά στη γνωστή αφίσα που καλούσε τους άντρες των Η.Π.Α να καταταγούν στο στρατό.

Dar la vida, por la vida (Δώσε τη ζωή, για τη ζωή)

(Μέρος Α΄)

[ΣτΜ] Η συνέντευξη του αναρχικού αγωνιστή (1908-1981) εκδόθηκε στ' αγγλικά για πρώτη φορά το 1970 από την Simian και επανεκδόθηκε το 2002 από την Kate Sharpley Library με τη μορφή μπροσούρας με τον τίτλο «Looking back after twenty years of jail: Questions & Answers on the Spanish Anarchist Resistance» (**Κοιτώντας πίσω ύστερα από είκοσι χρόνια στη φυλακή: Ερωτήσεις & Απαντήσεις πάνω στην Ισπανική Αναρχική Αντίσταση**). Όπως λέει ο συγγραφέας: «αυτή είναι μια συνέντευξη που έδωσα σε ένα νεαρό φίλο. Αποφάσισα να τα γράψω «άσπρο-μαύρο», καθώς περιμένω ότι πολλοί από εσάς θα έκαναν τις ίδιες ερωτήσεις».

Που ήσουν στο ξέσπασμα του Εμφύλιου Πολέμου;

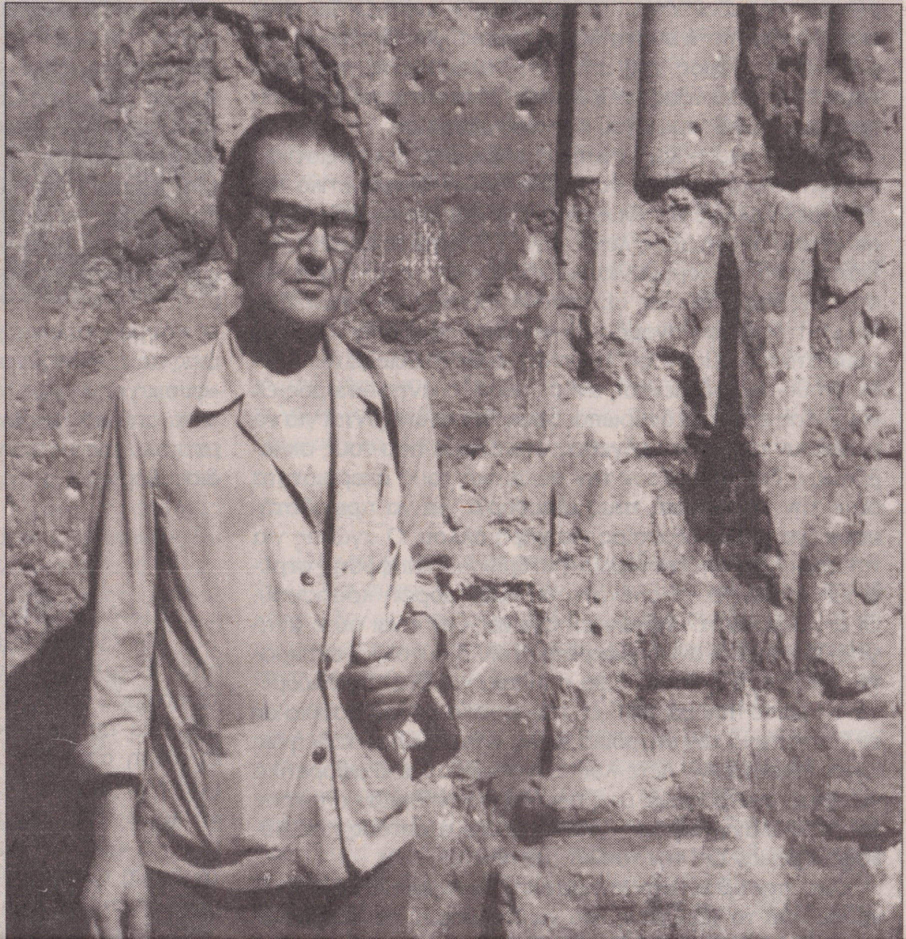
Ζούσα στη Βαρκελώνη, και τα ξημερώματα της 19ης Ιουλίου όσοι από εμάς ξέραμε για το στρατιωτικό πραξικόπημα αρχίσαμε να προετοιμαζόμαστε. Αφού η κυβέρνηση φοβόταν να μας δώσει όπλα, ειδικά η CNT (Εθνική Συνομοσπονδία Εργατών, μια συνδικαλιστική ένωση) λόγω του ότι, αφού αντιτίθετο σε κάθε εξουσία, θα μας έκανε να χρησιμοποιήσουμε τα όπλα για να αρχίσουμε την επανάσταση. Ήταν απαραίτητο να πάρουμε τα όπλα από όπου ήταν δυνατό, από στρατώνες και οπλοστάσια. Οδοφράγματα στήθηκαν και οχήματα μετατράπηκαν σε θωρακισμένα στον αγώνα ενάντια στο στρατό. Στις 21 του μηνός το στρατιωτικό πραξικόπημα είχε παταχθεί.

Τα νέα που ήρθαν από τη Σαραγόσα λέγανε ότι

Πώς ήταν η ατμόσφαιρα όταν βγήκες έξω;

Η ατμόσφαιρα ήταν καλή, αν και ίσως υπερβολικά οπτιμιστική. Αν και οι Γερμανοί είχαν απωθήσει τους σύμμαχους, οι άνθρωποι είχαν τέτοια πεποίθηση στην τελική νίκη που δε δίνανε μεγάλη σημασία σ' αυτή και όλοι προετοιμάζονταν για μια πιθανή επάνοδο της CNT. Ήμασταν ενεργοί σίγουρα, αλλά έπρεπε επίσης να δουλεύουμε προσεκτικά αφού το εκτελεστικό απόσπασμα είχε πολύ δουλειά κατά τη διάρκεια της μέρας. Οι δίκες που καταδίκαζαν 30 με 40 άτομα σε θάνατο ήταν πολύ συχνές. Η Prison Cellular, χτισμένη για 1.100 άτομα, ήταν έτοιμη να εκραγεί με 14.000 άτομα, 14 σε ένα κελί! Ίσα-ίσα στέκονταν στο κελί και κοιμόντουσαν με βάρδιες. 18.000 άτομα εκτελέστηκαν, σύμφωνα με τα αρχεία, και ήταν άσκοπο να περιμένεις για μια απλή άδεια, άτομα κλείνονταν αυτόματα μέσα επειδή κατείχαν απλά μια συνδικαλιστική κάρτα. Ήταν φοβεροί καιροί, ακριβώς μέχρι

ροντας μονάδες ηλεκτρισμού, το βιομηχανικό και τραπεζικό σύστημα, και την ίδια στιγμή περνούσαν

(Μέρος Α΄)

[ΣτΜ] Η συνέντευξη του αναρχικού αγωνιστή (1908-1981) εκδόθηκε στ' αγγλικά για πρώτη φορά το 1970 από την Simian και επανεκδόθηκε το 2002 από την Kate Sharpley Library με τη μορφή μπροσούρας με τον τίτλο «Looking back after twenty years of jail: Questions & Answers on the Spanish Anarchist Resistance» (**Κοιτώντας πίσω ύστερα από είκοσι χρόνια στη φυλακή: Ερωτήσεις & Απαντήσεις πάνω στην Ισπανική Αναρχική Αντίσταση**). Όπως λέει ο συγγραφέας: «αυτή είναι μια συνέντευξη που έδωσα σε ένα νεαρό φίλο. Αποφάσισα να τα γράψω «άσπρο-μαύρο», καθώς περιμένω ότι πολλοί από εσάς θα έκαναν τις ίδιες ερωτήσεις».

Που ήσουν στο ξέσπασμα του Εμφύλιου Πολέμου;

Ζούσα στη Βαρκελώνη, και τα ξημερώματα της 19ης Ιουλίου όσοι από εμάς ξέραμε για το στρατιωτικό πραξικόπημα αρχίσαμε να προετοιμαζόμαστε. Αφού η κυβέρνηση φοβόταν να μας δώσει όπλα, ειδικά η CNT (Εθνική Συνομοσπονδία Εργατών, μια συνδικαλιστική ένωση) λόγω του ότι, αφού αντιτίθετο σε κάθε εξουσία, θα μας έκανε να χρησιμοποιήσουμε τα όπλα για να αρχίσουμε την επανάσταση. Ήταν απαραίτητο να πάρουμε τα όπλα από όπου ήταν δυνατό, από στρατώνες και οπλοστάσια. Οδοφράγματα στήθηκαν και οχήματα μετατράπηκαν σε θωρακισμένα στον αγώνα ενάντια στο στρατό. Στις 21 του μηνός το στρατιωτικό πραξικόπημα είχε παταχθεί.

Τα νέα που ήρθαν από τη Σαραγόσα λέγανε ότι οι σύντροφοί μας δεν ήταν τόσο επιτυχημένοι, και κάναμε αμέσως σχέδια να πάμε να τους βοηθήσουμε στις οδομαχίες ενάντια στο στρατό. Στις 22 ήταν να φύγει μια φάλαγγα με επικεφαλής τον Ντουρούτι, αλλά στις 23 αφού δεν είχε γίνει τίποτα, έξι από μας φύγαμε με ένα αυτοκίνητο. Στο Caspe βρήκαμε αντίσταση και μετά από μια άγρια μάχη με την Πολιτοφυλακή (Guardia Civil) ανακαλύψαμε ότι δεν μπορούσαμε να περάσουμε. Οπισθοχωρήσαμε στη Lerida για ενισχύσεις. Την επόμενη μέρα προσπαθήσαμε πάλι να πάρουμε το Caspe και αυτή τη φορά η αντίσταση ήταν μικρή. Πιέσαμε, αλλά τώρα ήταν αργά για τη Σαραγόσα. Κανείς δεν είχε φτάσει στην ώρα του, και ο στρατός, που ήταν ισχυρός εκεί, είχε πάρει την πόλη. Μια εμπροσθοφυλακή σχηματίστηκε πριν τη Σαραγόσα και κράτησε ακριβώς μέχρι την περίφημη μάχη του Ebro. Από εκεί

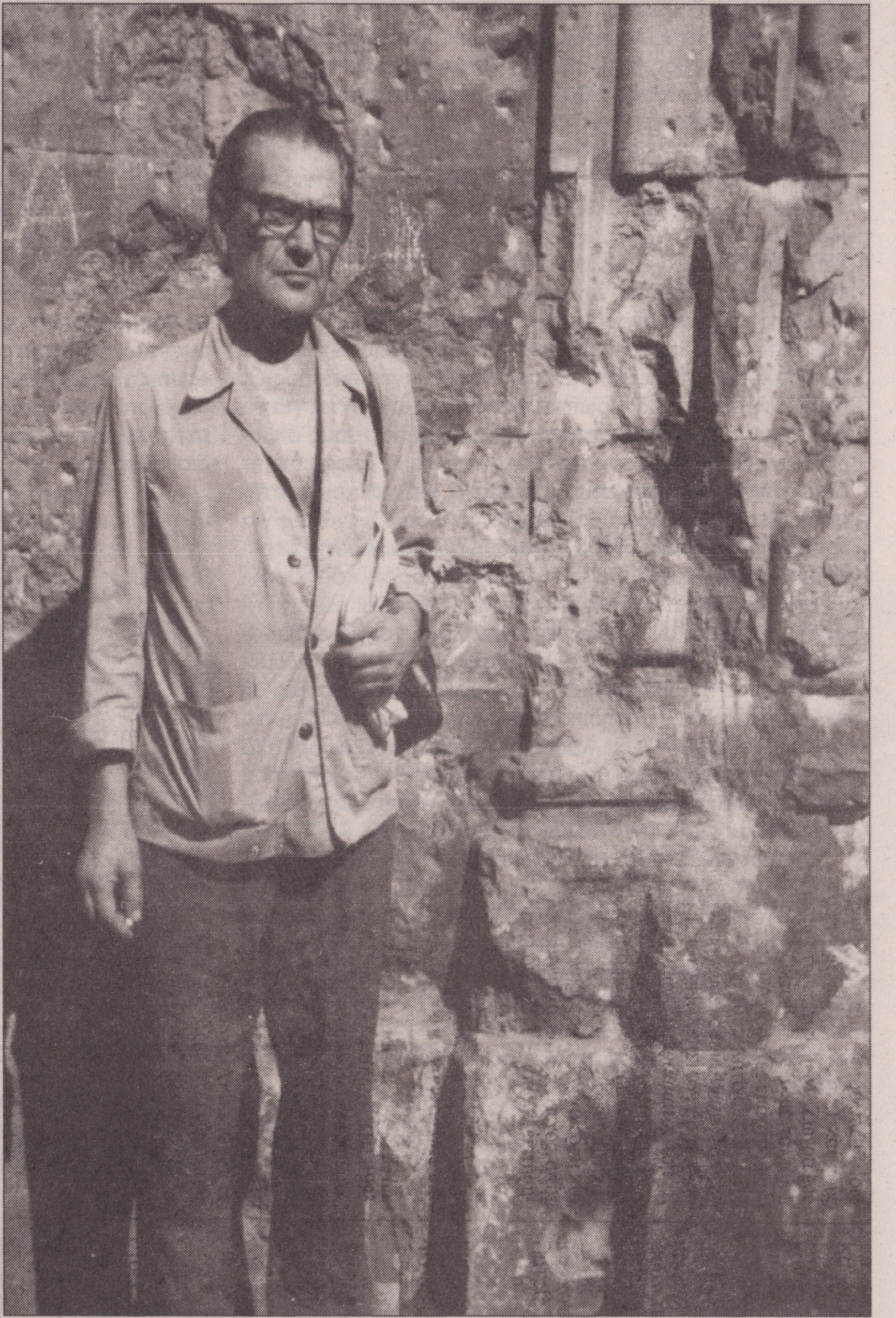
Πώς ήταν η ατμόσφαιρα όταν βγήκες έξω;

Η ατμόσφαιρα ήταν καλή, αν και ίσως υπερβολικά οπτιμιστική. Αν και οι Γερμανοί είχαν απωθήσει τους σύμμαχους, οι άνθρωποι είχαν τέτοια πεποίθηση στην τελική νίκη που δε δίνανε μεγάλη σημασία σ' αυτή και όλοι προετοιμάζονταν για μια πιθανή επάνοδο της CNT. Ήμασταν ενεργοί σίγουρα, αλλά έπρεπε επίσης να δουλεύουμε προσεκτικά αφού το εκτελεστικό απόσπασμα είχε πολύ δουλειά κατά τη διάρκεια της μέρας. Οι δίκες που καταδίκαζαν 30 με 40 άτομα σε θάνατο ήταν πολύ συχνές. Η Prison Cellular, χτισμένη για 1.100 άτομα, ήταν έτοιμη να εκραγεί με 14.000 άτομα, 14 σε ένα κελί! Ίσα-ίσα στέκονταν στο κελί και κοιμόντουσαν με βάρδιες. 18.000 άτομα εκτελέστηκαν, σύμφωνα με τα αρχεία, και ήταν άσκοπο να περιμένεις για μια απλή άδεια, άτομα κλείνονταν αυτόματα μέσα επειδή κατείχαν απλά μια συνδικαλιστική κάρτα. Ήταν φοβεροί καιροί, ακριβώς μέχρι την πτώση της Γερμανίας. Πολλά έχουν λεχθεί για τα στρατόπεδα εξόντωσης της Γερμανίας, αλλά η συστηματική σφαγή των Ισπανών, ειδικά αυτών του ελευθεριακού κινήματος, εκείνο τον καιρό έφθανε σε αναλογίες που δεν είχε υπάρξει προηγούμενο.

Τι έκανες όταν έληξε ο Παγκόσμιος Πόλεμος;

Ήμασταν όλοι σίγουροι ότι οι Ισπανοί εξόριστοι, με τη βοήθεια των Συμμαχικών Δυνάμεων, θα εισέβαλαν στην Ισπανία για να διαλύσουν το οχυρό του Φασισμού στην Ευρώπη. Αλλά αυτό δεν έγινε, όπως έ-

ροντας μονάδες ηλεκτρισμού, το βιομηχανικό και τραπεζικό σύστημα, και την ίδια στιγμή περνούσαν

Ο Miguel Garcia στη Βαρκελώνη, το 1979

και ξαναπερνούσαν μέσα στη Γαλλία ρεζιλεύοντας τους συνοριοφύλακες. Περιστασιακά υπήρχαν αναπόφευκτες συμπλοκές με την αστυνομία και την

Αφού η κυβέρνηση φοβόταν να μας δώσει όπλα, ειδικά η CNT (Εθνική Συνομοσπονδία Εργατών, μια συνδικαλιστική ένωση) λόγω του ότι, αφού αντιτίθετο σε κάθε εξουσία, θα μας έκανε να χρησιμοποιήσουμε τα όπλα για να αρχίσουμε την επανάσταση. Ήταν απαραίτητο να πάρουμε τα όπλα από όπου ήταν δυνατό, από στρατώνες και οπλοστάσια. Οδοφράγματα στήθηκαν και οχήματα μετατράπηκαν σε θωρακισμένα στον αγώνα ενάντια στο στρατό. Στις 21 του μηνός το στρατιωτικό πραξικόπημα είχε παταχθεί.

Τα νέα που ήρθαν από τη Σαραγόσα λέγανε ότι οι σύντροφοί μας δεν ήταν τόσο επιτυχημένοι, και κάναμε αμέσως σχέδια να πάμε να τους βοηθήσουμε στις οδομαχίες ενάντια στο στρατό. Στις 22 ήταν να φύγει μια φάλαγγα με επικεφαλής τον Ντουρούτι, αλλά στις 23 αφού δεν είχε γίνει τίποτα, έξι από μας φύγαμε με ένα αυτοκίνητο. Στο Caspe βρήκαμε αντίσταση και μετά από μια άγρια μάχη με την Πολιτοφυλακή (Guardia Civil) ανακαλύψαμε ότι δεν μπορούσαμε να περάσουμε. Οπισθοχωρήσαμε στη Lerida για ενισχύσεις. Την επόμενη μέρα προσπαθήσαμε πάλι να πάρουμε το Caspe και αυτή τη φορά η αντίσταση ήταν μικρή. Πιέσαμε, αλλά τώρα ήταν αργά για τη Σαραγόσα. Κανείς δεν είχε φτάσει στην ώρα του, και ο στρατός, που ήταν ισχυρός εκεί, είχε πάρει την πόλη. Μια εμπροσθοφυλακή σχηματίστηκε πριν τη Σαραγόσα και κράτησε ακριβώς μέχρι την περίφημη μάχη του Ebro. Από εκεί πήγα στη Μαδρίτη το Νοέμβριο του 1936 με μια Καταλανική δύναμη που θα βοηθούσε την άμυνα της πόλης ενάντια στην τρομακτική πίεση των φασιστικών δυνάμεων. Πέρασα εκεί το υπόλοιπο του πολέμου.

Τι έκανες όταν έληξε ο πόλεμος;

Πήγα πίσω στη Βαρκελώνη όπου στις 9 Μάη του 1939 με συνέλαβαν και με έβαλαν σε μια αποθήκη κανναβουριού που μετατράπηκε σε φυλακή, αφού η Prison Cellular ήταν έτοιμη να ξεχειλίσει. Μετά από 22 μήνες αφέθηκα ελεύθερος.

Πότε έγινε αυτό;

Το Μάρτιο του 1941.

1.100 άτομα, ήταν έτοιμη να εκραγεί με 14.000 άτομα, 14 σε ένα κελί! Ίσα-ίσα στέκονταν στο κελί και κοιμόντουσαν με βάρδιες. 18.000 άτομα εκτελέστηκαν, σύμφωνα με τα αρχεία, και ήταν άσκοπο να περιμένεις για μια απλή άδεια, άτομα κλείνονταν αυτόματα μέσα επειδή κατείχαν απλά μια συνδικαλιστική κάρτα. Ήταν φοβεροί καιροί, ακριβώς μέχρι την πτώση της Γερμανίας. Πολλά έχουν λεχθεί για τα στρατόπεδα εξόντωσης της Γερμανίας, αλλά η συστηματική σφαγή των Ισπανών, ειδικά αυτών του ελευθεριακού κινήματος, εκείνο τον καιρό έφθανε σε αναλογίες που δεν είχε υπάρξει προηγούμενο.

Τι έκανες όταν έληξε ο Παγκόσμιος Πόλεμος;

Ήμασταν όλοι σίγουροι ότι οι Ισπανοί εξόριστοι, με τη βοήθεια των Συμμαχικών Δυνάμεων, θα εισέβαλαν στην Ισπανία για να διαλύσουν το οχυρό του Φασισμού στην Ευρώπη. Αλλά αυτό δεν έγινε, όπως ξέρουν όλοι, τα συμφέροντα των οικονομικών επενδύσεων έρχονταν πρώτα και ο Φράνκο συνέχισε με χαρά την εκστρατεία τρόμου. Πολλοί άνθρωποι δέχθηκαν ότι τίποτα δε μπορούσε να γίνει, αλλά άλλοι δε νοιάζονταν και συνέχισαν τον αγώνα σε μυστικές αντιστασιακές ομάδες.

Πώς αναπτύχθηκαν αυτές οι ομάδες;

Λοιπόν, στην ουσία, όσον αφορά στο ελευθεριακό κίνημα, η παράνομη αντίσταση δεν είχε ποτέ πεθάνει, αλλά στο τέλος του 2ου Παγκόσμιου Πόλεμου ενισχύθηκε από συντρόφους που πολεμούσαν στο πλευρό των Συμμάχων και ήθελαν να παλέψουν σε ανεξάρτητες ομάδες. Πέρασαν τα σύνορα και ήρθαν σε επαφή με συντρόφους στο εσωτερικό, και προκάλεσαν τον όλεθρο στο καθεστώς σαμποτά-

Ο Miguel Garcia στη Βαρκελώνη, το 1979

και ξαναπερνούσαν μέσα στη Γαλλία ρεζιλεύοντας τους συνοριοφύλακες. Περιστασιακά υπήρχαν αναπόφευκτες συμπλοκές με την αστυνομία και την Πολιτοφυλακή, οι οποίες αντιμετώπιζαν με τρόμο τους μαχητές.

Υπήρχαν άτομα που χάθηκαν ανάμεσα στους αντάρτες;

Ναι, πολλοί σύντροφοι άφησαν το αίμα τους σε Καταλανικό έδαφος, αλλά πολλοί, πολλοί υπηρέτες του καθεστώτος επίσης πλήρωσαν με τη ζωή τους.

Υπήρχαν κάποιοι αντάρτες που ξεχώριζαν από τους άλλους;

Πάντα κάποιος θα ξεχωρίζει από τους άλλους πάνω-κάτω σε κάθε κατάσταση της ζωής. Υπήρχαν άνδρες στο κίνημα που, είτε από τύχη είτε από ικανότητα έγιναν διάσημοι και οι εχθροί της ελευθερίας τους φοβόντουσαν πολύ.

νήσεις του;

Δεν έχουμε ηγέτες στο κίνημά μας. Κάθε άνδρας σε μια ομάδα ήταν ο ηγέτης του εαυτού του και κανείς δεν έπαιρνε αποφάσεις χωρίς τη συμφωνία όλων. Αν χρειάζεται να αντιπροσωπεύσεις κάποιον, τότε επιλέγεται κάποιος αντιπρόσωπος και η μόνη του αρμοδιότητα είναι να υλοποιηθούν οι αποφάσεις που συμφωνήθηκαν από τα μέλη της ομάδας.

Αλλά αυτό δεν δημιούργησε ατελείωτες συζητήσεις και δεν καθυστέρησε σημαντικές αποφάσεις;

Κάθε πράξη συζητιέται διεξοδικά πριν υλοποιηθεί, αλλά με ένα τρόπο που ο καθένας καταθέτει την άποψή του και καταλήγουμε στην πιο συνετή και κατάλληλη απόφαση, όπως είναι λογικό. Όσο για την καθυστέρηση στη λήψη αποφάσεων, σε συγκεκριμένα περιστατικά απροσδόκητων καταστάσεων το άτομο δρα εκείνη τη στιγμή με δική του πρωτοβουλία. Δεν πράττει «άλλ' αντ' άλλων». Κάθε μέλος της ομάδας ξέρει τι πρέπει να κάνει και πότε να το κάνει. Πρόκειται για αποφασισμένα άτομα, με μπόλικη εμπειρία στη μάχη. Κάθε ένας χρησιμοποιεί τη δική του συγκεκριμένη γνώση για το καλό της ομάδας χωρίς να προσδίδει περισσότερη σημασία σ' αυτό. Στην κοινωνία μας οι πιο πολλοί περιμένουν κάποιον με ειδικές γνώσεις να το εκμεταλλευτεί για να βγάλει κέρδος και ίσως είναι δύσκολο για σένα να καταλάβεις τον αυθορμητισμό και το πνεύμα ελευθερίας σε ελευθεριακές σχέσεις. Είμαστε όλοι αδέρφια της ίδιας οικογένειας και η πατρίδα μας είναι η ίδια η ανθρωπότητα.

Μετάφραση-Απόδοση: Αναρχικός Πυρήνας
ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Το Β΄ Μέρος της συνέντευξης θα δημοσιευθεί στο επόμενο φύλλο

1981: Η κηδεία του Miguel Garcia

Δε μπορείς να μου πεις κάποια ονόματα;

Δε συνηθίζω να αναφέρω ονόματα ανθρώπων που ξεχώρισαν, αφού είμαστε αντίθετοι σε όλα τα είδωλα, αλλά για να ικανοποιήσω την περιέργειά σου θα σου πω για δύο που έγιναν περιβόητοι για τα γρήγορα αντανακλαστικά τους, το κουράγιο τους και τον όλεθρο που έσπειραν στο καθεστώς. Αυτοί ήταν οι Jose Luis Facerias και Francisco Sabate Llopart. Ο μεγαλύτερος αδερφός του Sabate ήταν μαζί μου σ' εκείνη την αποθήκη κανναβουριού που

χαρτιά σου, pronto (γρήγορα)!». Τσάκωσε με μιας την ταυτότητα από την τσέπη του και βλέποντας ότι ήταν ασφαλίτης, τον άρπαξε από το κολάρο. Τον γύρισε και τον έστειλε πετώντας τον με μια πολύ δυνατή κλωτσιά, βροντοφωνάζοντας σε τραχιά Καταλανικά: «**Φύγε από 'δω και μη με ενοχλήσεις ξανά!**» Ο τύπος έφυγε σαν να τον κυνηγούσε ο διάβολος ο ίδιος και δεν τόλμησε να

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ... ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ

1981: Η κηδεία του Miguel Garcia

Δε μπορείς να μου πεις κάποια ονόματα;
Δε συνηθίζω να αναφέρω ονόματα ανθρώπων που ξεχώρισαν, αφού είμαστε αντίθετοι σε όλα τα είδωλα, αλλά για να ικανοποιήσω την περιέργειά σου θα σου πω για δύο που έγιναν περιβόητοι για τα γρήγορα αντανακλαστικά τους, το κουράγιο τους και τον όλεθρο που έσπειραν στο καθεστώς. Αυτοί ήταν οι Jose Luis Facerias και Francisco Sabate Llopart. Ο μεγαλύτερος αδερφός του Sabate ήταν μαζί μου σ' εκείνη την αποθήκη κανναβουριού που σου είπα, όταν περιέγραψα πώς με συνέλαβαν στο τέλος του πολέμου. Πέθανε σε μια ενέδρα της αστυνομίας, αλλά όχι πριν σιγουρευτεί ότι πήρε μα- Πέθανε σε μια ενέδρα της αστυνομίας, αλλά όχι πριν σιγουρευτεί ότι πήρε μαζί του έναν μπάτσο του καταδιωκτικού αποσπάσματος.

Κάποιος άλλος;
Πολλοί. Στην ουσία εκατοντάδες, αλλά υπήρχε μια ομάδα που ξεχώρισε λόγω της συγγένειας που υπήρχε ανάμεσα σε όλα τα μέλη της. Λεγόταν η ομάδα Los Manos. Ήταν σύντροφοι που γνωρίζονταν μεταξύ τους πολύ καιρό και είχαν ζήσει και καλές και κακές στιγμές μαζί, τις πιο πολλές φορές κακές.

Δε μπορείς να μου αναφέρεις κάτι συγκεκριμένο που έκαναν;

χαρτιά σου, pronto (γρήγορα)!». Τσάκωσε με μιας την ταυτότητα από την τσέπη του και βλέποντας ότι ήταν ασφαλίτης, τον άρπαξε από το κολάρο. Τον γύρισε και τον έστειλε πετώντας τον με μια πολύ δυνατή κλωτσιά, βροντοφωνάζοντας σε τραχιά Καταλανικά: «**Φύγε από 'δω και μη με ενοχλήσεις ξανά**!» Ο τύπος έφυγε σαν να τον κυνηγούσε ο διάβολος ο ίδιος και δεν τόλμησε να κοιτάξει πίσω. Όταν σκέφτεσαι ότι ήταν σαν να γίνεται μέσα στο κέντρο της [πλατείας] Πικαντίλυ θα πάρεις μια ιδέα του νεύρου που πρέπει να είχε αυτός ο άνθρωπος.

Πόσα άτομα ήταν σε μια ομάδα;
Ανάλογα. Συνήθως γύρω στους έξι και ποτέ πάνω από δώδεκα.

Που στρατολογούνταν;
Δε νομίζω ότι η στρατολόγηση είναι η σωστή

Κάθε πράξη συζητιέται διεξοδικά πριν υλοποιηθεί, αλλά με ένα τρόπο που ο καθένας καταθέτει την άποψή του και καταλήγουμε στην πιο συνετή και κατάλληλη απόφαση, όπως είναι λογικό. Όσο για την καθυστέρηση στη λήψη αποφάσεων, σε συγκεκριμένα περιστατικά απροσδόκητων καταστάσεων το άτομο δρα εκείνη τη στιγμή με δική του πρωτοβουλία. Δεν πράττει «άλλ' αντ' άλλων». Κάθε μέλος της ομάδας ξέρει τι πρέπει να κάνει και πότε να το κάνει. Πρόκειται για αποφασισμένα άτομα, με μπόλικη εμπειρία στη μάχη. Κάθε ένας χρησιμοποιεί τη δική του συγκεκριμένη γνώση για το καλό της ομάδας χωρίς να προσδίδει περισσότερη σημασία σ' αυτό. Στην κοινωνία μας οι πιο πολλοί περιμένουν κάποιον με ειδικές γνώσεις να το εκμεταλλευτεί για να βγάλει κέρδος και ίσως είναι δύσκολο για σένα να καταλάβεις τον αυθορμητισμό και το πνεύμα ελευθερίας σε ελευθεριακές σχέσεις. Είμαστε όλοι αδέρφια της ίδιας οικογένειας και η πατρίδα μας είναι η ίδια η ανθρωπότητα.

Μετάφραση-Απόδοση: Αναρχικός Πυρήνας
ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Το Β΄ Μέρος της συνέντευξης θα δημοσιευθεί στο επόμενο φύλλο

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν

Δε μπορείς να μου πεις κάποια ονόματα;
Δε συνηθίζω να αναφέρω ονόματα ανθρώπων που ξεχώρισαν, αφού είμαστε αντίθετοι σε όλα τα είδωλα, αλλά για να ικανοποιήσω την περιέργειά σου θα σου πω για δύο που έγιναν περιβόητοι για τα γρήγορα αντανακλαστικά τους, το κουράγιο τους και τον όλεθρο που έσπειραν στο καθεστώς. Αυτοί ήταν οι Jose Luis Facerias και Francisco Sabate Llopart. Ο μεγαλύτερος αδερφός του Sabate ήταν μαζί μου σ' εκείνη την αποθήκη κανναβουριού που σου είπα, όταν περιέγραψα πώς με συνέλαβαν στο τέλος του πολέμου. Πέθανε σε μια ενέδρα της αστυνομίας, αλλά όχι πριν σιγουρευτεί ότι πήρε μα-
Πέθανε σε μια ενέδρα της αστυνομίας, αλλά όχι πριν σιγουρευτεί ότι πήρε μαζί του έναν μπάτσο του καταδιωκτικού αποσπάσματος.

Κάποιος άλλος;
Πολλοί. Στην ουσία εκατοντάδες, αλλά υπήρχε μια ομάδα που ξεχώρισε λόγω της συγγένειας που υπήρχε ανάμεσα σε όλα τα μέλη της. Λεγόταν η ομάδα Los Manos. Ήταν σύντροφοι που γνωρίζονταν μεταξύ τους πολύ καιρό και είχαν ζήσει και καλές και κακές στιγμές μαζί, τις πιο πολλές φορές κακές.

Δε μπορείς να μου αναφέρεις κάτι συγκεκριμένο που έκαναν;
Αν μπορώ; Θα μπορούσα να γράψω ένα βιβλίο 100.000 σελίδων γι' αυτό. Αλλά θα σου πω κάτι για το Sabate. Είναι ένα καλό παράδειγμα και θα σου δώσει μια ιδέα για τα γρήγορα αντανακλαστικά του. Ήταν στη Βαρκελώνη και ο Sabate βρισκόταν σε μια πλατφόρμα του τραμ. Ήταν ντυμένος σαν πτηνοτρόφος και στον ώμο του κρεμόταν ένα καλάθι αυγών μέσα στο οποίο έκρυβε το αυτόματό του όπλο. Νόμιζε ότι ένας από τους επιβάτες έμοιαζε με ασφαλίτη και κατέβηκε από το τραμ για να δει αν θα τον ακολουθήσει. Λοιπόν, ο άλλος κατέβηκε κι αυτός και άρχισε να ακολουθεί. Μετά από μια μικρή απόσταση, ο Sabate, σε μια από εκείνες τις κεραυνοβόλες αντιδράσεις που μόνο οι σβέλτοι έχουν, γύρισε σα γάτα, άρπαξε τον τύπο από το πέτο και είπε: «Ποιος είσαι; Ας δούμε τα χαρτιά σου, pronto (γρήγορα)!». Τσάκωσε με μιας την ταυτότητα από την τσέπη του και βλέποντας ότι ήταν ασφαλίτης, τον άρπαξε από το κολάρο. Τον γύρισε και τον έστειλε πετώντας τον με μια πολύ δυνατή κλωτσιά, βροντοφωνάζοντας σε τραχιά Καταλανικά: «**Φύγε από 'δω και μη με ενοχλήσεις ξανά**!» Ο τύπος έφυγε σαν να τον κυνηγούσε ο διάβολος ο ίδιος και δεν τόλμησε να κοιτάξει πίσω. Όταν σκέφτεσαι ότι ήταν σαν να γίνεται μέσα στο κέντρο της [πλατείας] Πικαντίλυ θα πάρεις μια ιδέα του νεύρου που πρέπει να είχε αυτός ο άνθρωπος.

Πόσα άτομα ήταν σε μια ομάδα;
Ανάλογα. Συνήθως γύρω στους έξι και ποτέ πάνω από δώδεκα.

Που στρατολογούνταν;
Δε νομίζω ότι η στρατολόγηση είναι η σωστή λέξη όταν υπάρχουν πάντα αρκετοί σύντροφοι που είναι διαθέσιμοι να σχηματίσουν μια ομάδα. Αλλά αφού η δύναμη αυτών των ομάδων βρίσκεται στην αλληλεγγύη και τη συγγένεια, δεν προσέγγιζαν ποτέ κανέναν εκτός αν υπήρχαν βαριές απώλειες.

Ήταν ο Σαμπατέ τόσο καλός σαν ηγέτης όσο και στις γρήγορες κι-

είναι η ίδια η ανθρωπότητα.

Μετάφραση-Απόδοση: Αναρχικός Πυρήνας
ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Το Β΄ Μέρος της συνέντευξης θα δημοσιευθεί στο επόμενο φύλλο

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, τον ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Αναρχική Αρχειοθήκη

Ρατσισμός και Προκαταλήψεις σε πρόσφυγες, μετανάστες και Εβραίους (Μια ιστορική Αναδρομή)

Έχουν λεχθεί και ειπωθεί πολλά το τελευταίο διάστημα για την άνοδο της ακροδεξιάς και τις δράσεις-επιθέσεις διαφόρων συμμοριών απέναντι σε μετανάστες, καταστήματα και σπίτια τους, καθώς και σε ο,τιδήποτε δεν τους είναι αρεστό. Δεν είναι ασφαλώς η πρώτη φορά στη σύγχρονη ιστορία που τέτοια φαινόμενα κανούν αισθητή την εμφάνιση τους, είτε επειδή το σύστημα τα προωθεί είτε επειδή οι συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί ευνοούν την ανάπτυξη τους. Όπως επίσης και η διαπίστωση, ότι η ακροδεξιά και ο ρατσισμός έχουν κοινά στοιχεία δεν σημαίνει ότι ο ρατσιστής είναι κατ' ανάγκη ακροδεξιός (κάλλιστα μπορεί να δηλώνει και σοσιαλιστής αλλά να μην γουστάρει τους α ή τους β), το αντίθετο φυσικά ισχύει, ο ακροδεξιός να είναι και ρατσιστής (στον όρο ακροδεξιό συγκαταλέγουμε άτομα τα οποία αποδέχονται φασιστικές και ναζιστικές απόψεις και όχι άτομα που ναι μεν αποδέχονται έννοιες όπως «έθνος», «πατρίδα» αλλά δεν συνταυτίζονται με λογικές φυλετικής υπεροχής και προκατάληψης). Μετά τα τελευταία πογκρόμ ακροδεξιών σε καταστήματα μεταναστών, μάς ήρθαν στη θύμηση παρόμοια περιστατικά τα οποία έλαβαν χώρα στο Τορόντο του Καναδά το 1918, στην Αθήνα του μεσοπολέμου και στη Θεσσαλονίκη την περίοδο 1912-1943. Γεγονότα που οι εθνικές και θρησκευτικές ταυτότητες των ανθρώπων ε-

σε μια ήδη διαμορφωμένη αντίληψη που είχε κατασκευαστεί επι σειρά ετών για τους έλληνες, τους αποκαλούμενος και «slackers»: Τους «τεμπέληδες» οι οποίοι συνήθως δούλευαν ως μάγειροι και σερβιτόροι, αποφεύγοντας άλλες σκληρότερες εργασίες. Επί πλέον, οι Έλληνες μετανάστες το 1918 κατείχαν το 35% των καφενείων και εστιατορίων του Τορόντο, αν και αντιπροσώπευαν μόλις το 0,5% του πληθυσμού. Την ίδια περίοδο, λοιπόν, που πάνω από 600.000 καναδοί βρί-

που εκατό χρόνια εκεί. Έτσι σήμερα πάνω από ένα εκατομμύριο Τοροντοριανοί επισκέπτονται το περίφημο «Taste of the Danforth», ένα φεστιβάλ ελληνικής κουζίνας, αποδεικνύοντας ότι οι ρατσιστικές συμπεριφορές και στάσεις δεν προέρχονται από μία φυλετική/βιολογική ροπή αλλά ως μια κοινωνική κατασκευή προερχόμενη από κυρίαρχες θεσμικές οντότητες, που, κατά το δοκούν, μεγεθύνουν ή ελαχιστοποιούν καταστάσεις.

Και εάν οι έλληνες του Τορόντο του

που είχαν σημαδευτεί με κόκκινη μπογιά. Το μίσος απέναντι στους πρόσφυγες θα συνεχίστεί και μετά το '22, όπου η ρατσιστική συμπεριφορά κατά των προσφύγων θα αποτελέσει γενικευμένη κοινωνική συμπεριφορά, τόσο των ελλαδιτών ελλήνων, όσο και των εθνικών και θρησκευτικών μειονοτήτων που κατοικούσαν τότε στην Ελλάδα. «Η βρισιά «τουρκόσπορος», «σκατοουγλούδες», «παληοαούτηδες» κ.λπ. ήταν στην ημερήσια διάταξη, από ανώτερα και κατώτερα κυβερνητικά όργανα...» (Δημήτρης Λιβιεράτος, Κοινωνικοί αγώνες στην Ελλάδα (1923-27), τόμ. β΄, εκδ. Κομμούνα, Αθήνα, 1985, σελ. 27-30). Το συναίσθημα αυτό περιγράφεται από τον Π. Κανελλόπουλο: «Μια μεγάλη μερίδα του πληθυσμού, που από το 1915 είχε διχασθεί δεν αντίκρυσε τους πρόσφυγες με συμπάθεια, όταν τα αδυσώπητα κύματα της ιστορίας τούς έριξαν πάνω στους βράχους της Ελλάδας. Δεν υπήρξε συμπάθεια, δεν υπήρξε απάθεια, υπήρξε αντιπάθεια». (Άλκης Ρήγος, Η Β΄ Ελληνική Δημοκρατία 1924-1935: Οι κοινωνικές διαστάσεις της πολιτικής σκηνής, εκδ. Θεμέλιο, Αθήνα, 1999, σελ. 277).

Παράδειγμα της αντιπροσφυγικής υστερίας ήταν τα συνθήματα που ακούστηκαν στις 9 Νοεμβρίου 1923 στο συλλαλητήριο των μοναρχικών στους Στύλους του Ολυμπίου Διός, όπου το χαρακτηριστικότερο ήταν: «Φωτιά στους τουρκόσπορους πρόσφυγες». Στην ύπαιθρο, οι γηγενείς πληθυσμοί επιτίθενται στους πρόσφυγες για διεκδικούμενες περιπτώσεις ανταλλάξιμων κτημάτων. Οι, μεγαλύτερης έκτασης, συγκρούσεις για τη νομή ανταλλάξιμης περιουσίας έγιναν στην Πρώτη Σερρών, το φθινόπωρο του 1924 οπλισμένες ομάδες γηγενών επιτέθηκαν στον οικισμό των προσφύγων, ως μια προσπάθεια εκδίωξης τους ώστε να καρπωθούν οι ίδιοι τα κτήματα.

πέναντι σε μετανάστες, καταστήματα και σπίτια τους, καθώς και σε ο,τιδήποτε δεν τους είναι αρεστό. Δεν είναι ασφαλώς η πρώτη φορά στη σύγχρονη ιστορία που τέτοια φαινόμενα κανούν αισθητή την εμφάνιση τους, είτε επειδή το σύστημα τα προωθεί είτε επειδή οι συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί ευνοούν την ανάπτυξη τους. Όπως επίσης και η διαπίστωση, ότι η ακροδεξιά και ο ρατσισμός έχουν κοινά στοιχεία δεν σημαίνει ότι ο ρατσιστής είναι κατ' ανάγκη ακροδεξιός (κάλλιστα μπορεί να δηλώνει και σοσιαλιστής αλλά να μην γουστάρει τους α ή τους β), το αντίθετο φυσικά ισχύει, ο ακροδεξιός να είναι και ρατσιστής (στον όρο ακροδεξιό συγκαταλέγουμε άτομα τα οποία αποδέχονται φασιστικές και ναζιστικές απόψεις και όχι άτομα που ναι μεν αποδέχονται έννοιες όπως «έθνος», «πατρίδα» αλλά δεν συνταυτίζονται με λογικές φυλετικής υπεροχής και προκατάληψης). Μετά τα τελευταία πογκρόμ ακροδεξιών σε καταστήματα μεταναστών, μάς ήρθαν στη θύμηση παρόμοια περιστατικά τα οποία έλαβαν χώρα στο Τορόντο του Καναδά το 1918, στην Αθήνα του μεσοπολέμου και στη Θεσσαλονίκη την περίοδο 1912-1943. Γεγονότα που οι εθνικές και θρησκευτικές ταυτότητες των ανθρώπων εναλλάσσουν ρόλους και συμπεριφορές, αποδεικνύοντάς μας ότι θύτης και θύμα, αποτελούν πολλές φορές, όψεις του ίδιου νομίσματος όταν θεσμοί και εξουσία καθορίζουν τις ζωές των ανθρώπων.

Τον Αύγουστο του 1918 στο Τορόντο τα θύματα ήταν οι έλληνες και θύτες οι καναδοί. Για τρείς μέρες από τις 2 έως τις 4 Αυγούστου ένα εξαγριωμένο πλήθος 5000 καναδών καταστρέφει και λεηλατεί ο,τιδήποτε ελληνικό συναντά μπροστά του στους πιο πολυσύχναστους εμπορικούς δρόμους της πόλης, όπως είναι οι Yonge και Queens. Δεκαέξι αστυνομικοί τραυματίζονται, εκ των οποίων οι δέκα σοβαρά, 150 καναδοί τραυματίζονται, 25 συλλαμβάνονται και το κόστος ζημιών σε σημερινά χρήματα άγγιζε το 1,25εκατ. δολάρια. Όπως αναφέρουν οι συγγραφείς του βιβλίου «The 1918 Anti-Greek Riot in Toronto», το συγκεκριμένο γεγονός είναι ένα από τα

σε μια ήδη διαμορφωμένη αντίληψη που είχε κατασκευαστεί επι σειρά ετών για τους έλληνες, τους αποκαλούμενος και «slackers»: Τους «τεμπέληδες» οι οποίοι συνήθως δούλευαν ως μάγειροι και σερβιτόροι, αποφεύγοντας άλλες σκληρότερες εργασίες. Επί πλέον, οι Έλληνες μετανάστες το 1918 κατείχαν το 35% των καφενείων και εστιατορίων του Τορόντο, αν και αντιπροσώπευαν μόλις το 0,5% του πληθυσμού. Την ίδια περίοδο, λοιπόν, που πάνω από 600.000 καναδοί βρίσκονταν στην Ευρώπη για τον πόλεμο και 240.000 από αυτούς είτε σκοτώθηκαν είτε τραυματίστηκαν, οι έλληνες μετανάστες αποτελούσαν, για ένα τμήμα της καναδικής κοινωνίας, τους «καταφερτζήδες» και τους «φυγόπονους». Είναι σημαντικό, πάντως, να αναφέρουμε ότι κατά τις επόμενες δεκαετίες και κυρίως κατά το μεταναστευτικό κύμα των δεκαετιών '50 και '60, η καναδική κρατική πολιτική ήταν με τέτοιο τρόπο δομημένη που από τη μία πλευρά δεν ανεχόταν καμία ρατσιστική συμπεριφορά και από την άλλη επέβαλλε συγκεκριμένες συμπεριφορές και κανόνες στους εισερχόμενους μετανάστες. (Εν τούτοις, έχει ενδιαφέρον για το πως ένας άνθρωπος κατά τη διάρκεια της ημέρας διαφοροποιεί ρόλους, ταυτότητες και συμπεριφορές, με την περιγραφή του εξής γεγονότος: Οι έλληνες μετανάστες του Τορόντο σε όλες τις καθημερινές τους συ-

που εκατό χρόνια εκεί. Έτσι σήμερα πάνω από ένα εκατομμύριο Τοροντοριανοί επισκέπτονται το περίφημο «Taste of the Danforth», ένα φεστιβάλ ελληνικής κουζίνας, αποδεικνύοντας ότι οι ρατσιστικές συμπεριφορές και στάσεις δεν προέρχονται από μία φυλετική/βιολογική ροπή αλλά ως μια κοινωνική κατασκευή προερχόμενη από κυρίαρχες θεσμικές οντότητες, που, κατά το δοκούν, μεγεθύνουν ή ελαχιστοποιούν καταστάσεις.

Και εάν οι έλληνες του Τορόντο του 1918 είναι οι Πακιστανοί της Αθήνας του 2012, ας θυμηθούμε την υποδοχή που έλαβαν οι έλληνες πρόσφυγες εκ Μικράς Ασίας από τους γηγενείς έλληνες (το πόσο «γηγενής έλληνας» θεωρείται κάποιος που μιλάει καλύτερα την αρβανίτικη γλώσσα από την ελληνική είναι άλλο θέμα, αλλά συσχετίζεται, σημαντικά και με την σημερινή δράση αλβανικής καταγωγής μεταναστών στις γραμμές ακροδεξιών συμμοριών εναντίον άλλων μεταναστών).

Το πρώτο κύμα προσφύγων ήλθε κατά το διάστημα 1914-18, όταν στην οθωμανική αυτοκρατορία επικρατούσε το κίνημα των Νεότουρκων. Άμεση υπήρξε η αντίδραση από διάφορους ετερόκλητους φορείς της ελλαδικής επικράτειας, όπως το Εργατικό Κέντρο Αθήνας ή φιλομοναρχικές ομάδες. Συγκεκριμένα, το ΕΚΑ με ψήφισμα του στις 21 Αυγούστου 1914 απευθυνόμενο σε όλα τα εργατικά

Αθήνα, 1985, σελ. 27-30). Το συναίσθημα αυτό περιγράφεται από τον Π. Κανελλόπουλο: «Μια μεγάλη μερίδα του πληθυσμού, που από το 1915 είχε διχασθεί δεν αντίκρυσε τους πρόσφυγες με συμπάθεια, όταν τα αδυσώπητα κύματα της ιστορίας τούς έριξαν πάνω στους βράχους της Ελλάδας. Δεν υπήρξε συμπάθεια, δεν υπήρξε απάθεια, υπήρξε αντιπάθεια». (Αλκης Ρήγος, Η Β΄ Ελληνική Δημοκρατία 1924-1935: Οι κοινωνικές διαστάσεις της πολιτικής σκηνής, εκδ. Θεμέλιο, Αθήνα, 1999, σελ. 277).

Παράδειγμα της αντιπροσφυγικής υστερίας ήταν τα συνθήματα που ακούστηκαν στις 9 Νοεμβρίου 1923 στο συλλαλητήριο των μοναρχικών στους Στύλους του Ολυμπίου Διός, όπου το χαρακτηριστικότερο ήταν: «Φωτιά στους τουρκόσπορους πρόσφυγες». Στην ύπαιθρο, οι γηγενείς πληθυσμοί επιτίθενται στους πρόσφυγες για διεκδικούμενες περιπτώσεις ανταλλάξιμων κτημάτων. Οι, μεγαλύτερης έκτασης, συγκρούσεις για τη νομή ανταλλάξιμης περιουσίας έγιναν στην Πρώτη Σερρών, το φθινόπωρο του 1924 οπλισμένες ομάδες γηγενών επιτέθηκαν στον οικισμό των προσφύγων, ως μια προσπάθεια εκδίωξης τους ώστε να καρπωθούν οι ίδιοι τα κτήματα.

Να τονίσουμε σε αυτό το σημείο, το ρόλο και τη στάση των μέσων ενημέρωσης, σε κάθε οργανωμένη εκδήλωση ρατσιστικής συμπεριφοράς, όχι μόνο στον ελλαδικό χώρο αλλά και διεθνώς. Η δημιουργία στερεοτύπων, η όξυνση καταστάσεων, η διαφθορά των πολιτικών και η οικονομική εξαθλίωση αποτελούν συχνά κοινά χαρακτηριστικά περιπτώσεων που είτε αφορούν την υπόθεση Ντρέιφους στη Γαλλία στα τέλη του 19ου αι. είτε αφορούν τη στάση ομάδων πληθυσμού απέναντι στους εβραίους της Θεσσαλονίκης κατά τη διάρκεια του 20ου αιώνα. Έχει ενδιαφέρον να δούμε τα αρχικά γεγονότα της υπόθεσης Ντρέιφους, ενός εβραϊκής καταγωγής λοχαγού του γαλλικού στρατού που κατηγορήθηκε για κατασκοπεία. Το 1889 η εταιρεία που είχε αναλάβει το έργο της διάνοιξης της διώρυγας του Παναμά χρεω-

χι άτομα που ναι μεν αποδέχονται έννοιες όπως «έθνος», «πατρίδα» αλλά δεν συνταυτίζονται με λογικές φυλετικής υπεροχής και προκατάληψης). Μετά τα τελευταία πογκρόμ ακροδεξιών σε καταστήματα μεταναστών, μάς ήρθαν στη θύμηση παρόμοια περιστατικά τα οποία έλαβαν χώρα στο Τορόντο του Καναδά το 1918, στην Αθήνα του μεσοπολέμου και στη Θεσσαλονίκη την περίοδο 1912-1943. Γεγονότα που οι εθνικές και θρησκευτικές ταυτότητες των ανθρώπων εναλλάσσουν ρόλους και συμπεριφορές, αποδεικνύοντάς μας ότι θύτης και θύμα, αποτελούν πολλές φορές, όψεις του ίδιου νομίσματος όταν θεσμοί και εξουσία καθορίζουν τις ζωές των ανθρώπων.

Τον Αύγουστο του 1918 στο Τορόντο τα θύματα ήταν οι έλληνες και θύτες οι καναδοί. Για τρείς μέρες από τις 2 έως τις 4 Αυγούστου ένα εξαγριωμένο πλήθος 5000 καναδών καταστρέφει και λεηλατεί ο,τιδήποτε ελληνικό συναντά μπροστά του στους πιο πολυσύχναστους εμπορικούς δρόμους της πόλης, όπως είναι οι Yonge και Queens. Δεκαέξι αστυνομικοί τραυματίζονται, εκ των οποίων οι δέκα σοβαρά, 150 καναδοί τραυματίζονται, 25 συλλαμβάνονται και το κόστος ζημιών σε σημερινά χρήματα άγγιζε το 1,25εκατ. δολάρια. Όπως αναφέρουν οι συγγραφείς του βιβλίου «The 1918 Anti-Greek Riot in Toronto», το συγκεκριμένο γεγονός είναι ένα από τα σκοτεινότερα και πιο βίαια επεισόδια της ιστορίας του Τορόντο. Ποιά ήταν όμως η αφορμή και ποιά η αιτία για αυτό το πογκρόμ; Σύμφωνα με τους συγγραφείς (Thomas W. Gallant, George Treheles, and Michael Vitopoulos) οι καναδοί που επέστρεφαν από τα χαρακώματα του «πρώτου παγκοσμίου πολέμου» έβλεπαν τους έλληνες μετανάστες ως υπεύθυνους για την δική τους «τύχη», αφού δεν συμμετείχαν και αυτοί στον πόλεμο και συν τοις άλλοις πρόσαπταν στην ελλάδα καθυστέρηση συμμετοχής στην συγκεκριμένη ανθρωποσφαγή. Οι κυριότερες αιτίες, όμως, εντοπίζονται σε μια ήδη διαμορφωμένη αντίληψη που είχε κατασκευαστεί επι σειρά ετών για τους έλληνες, τους αποκαλούμενος και «slackers»: Τους «τεμπέληδες» οι οποίοι συνήθως δούλευαν ως μάγειροι και σερβιτόροι, αποφεύγοντας άλλες σκληρότερες εργασίες. Επί πλέον, οι Έλληνες μετανάστες το 1918 κατείχαν το 35% των καφενείων και εστιατορίων του Τορόντο, αν και αντιπροσώπευαν μόλις το 0,5% του πληθυσμού. Την ίδια περίοδο, λοιπόν, που πάνω από 600.000 καναδοί βρίσκονταν στην Ευρώπη για τον πόλεμο και 240.000 από αυτούς είτε σκοτώθηκαν είτε τραυματίστηκαν, οι έλληνες μετανάστες αποτελούσαν, για ένα τμήμα της καναδικής κοινωνίας, τους «καταφερτζήδες» και τους «φυγόπονους». Είναι σημαντικό, πάντως, να αναφέρουμε ότι κατά τις επόμενες δεκαετίες και κυρίως κατά το μεταναστευτικό κύμα των δεκαετιών '50 και '60, η καναδική κρατική πολιτική ήταν με τέτοιο τρόπο δομημένη που από τη μία πλευρά δεν ανεχόταν καμία ρατσιστική συμπεριφορά και από την άλλη επέβαλλε συγκεκριμένες συμπεριφορές και κανόνες στους εισερχόμενους μετανάστες. (Εν τούτοις, έχει ενδιαφέρον για το πως ένας άνθρωπος κατά τη διάρκεια της ημέρας διαφοροποιεί ρόλους, ταυτότητες και συμπεριφορές, με την περιγραφή του εξής γεγονότος: Οι έλληνες μετανάστες του Τορόντο σε όλες τις καθημερινές τους συναλλαγές με το καναδικό κράτος ή στις στάσεις των μέσων μαζικής μεταφοράς, ακολουθούσαν αυτό που τους είχε διδαχθεί/επιβληθεί, δηλαδή υπομονετική προσμονή στη σειρά. Όταν οι ίδιοι άνθρωποι πήγαιναν το βράδι στον ελληνικό κινηματογράφο ξεχνούσαν τρόπους και ευγένειες και γινόντουσαν ένα μπουλούκι!).

Η ειρωνεία είναι ότι κατά τις τελευταίες δεκαετίες το Τορόντο θεωρείται η καλύτερη πόλη στον κόσμο για μετανάστες. Και τίποτα δεν φανερώνει το πογκρόμ που συντελέστηκε πρίν από περίπου εκατό χρόνια εκεί. Έτσι σήμερα πάνω από ένα εκατομμύριο Τοροντοριανοί επισκέπτονται το περίφημο «Taste of the Danforth», ένα φεστιβάλ ελληνικής κουζίνας, αποδεικνύοντας ότι οι ρατσιστικές συμπεριφορές και στάσεις δεν προέρχονται από μία φυλετική/βιολογική ροπή αλλά ως μια κοινωνική κατασκευή προερχόμενη από κυρίαρχες θεσμικές οντότητες, που, κατά το δοκούν, μεγεθύνουν ή ελαχιστοποιούν καταστάσεις.

Και εάν οι έλληνες του Τορόντο του 1918 είναι οι Πακιστανοί της Αθήνας του 2012, ας θυμηθούμε την υποδοχή που έλαβαν οι έλληνες πρόσφυγες εκ Μικράς Ασίας από τους γηγενείς έλληνες (το πόσο «γηγενής έλληνας» θεωρείται κάποιος που μιλάει καλύτερα την αρβανίτικη γλώσσα από την ελληνική είναι άλλο θέμα, αλλά συσχετίζεται, σημαντικά και με την σημερινή δράση αλβανικής καταγωγής μεταναστών στις γραμμές ακροδεξιών συμμοριών εναντίον άλλων μεταναστών).

Το πρώτο κύμα προσφύγων ήλθε κατά το διάστημα 1914-18, όταν στην οθωμανική αυτοκρατορία επικρατούσε το κίνημα των Νεότουρκων. Άμεση υπήρξε η αντίδραση από διάφορους ετερόκλητους φορείς της ελλαδικής επικράτειας, όπως το Εργατικό Κέντρο Αθήνας ή φιλομοναρχικές ομάδες. Συγκεκριμένα, το ΕΚΑ με ψήφισμα του στις 21 Αυγούστου 1914, απευθυνόμενο σε όλα τα εργατικά σωματεία της ελλάδας, ζητεί *«να μην επιτρέπηται εις τους πρόσφυγας να εργάζωνται εις τας εργασίας εντοπίων εργατών...»*. Από την άλλη, πρωτοφασιστικές παρακρατικές ομάδες, όπως οι «Επίστρατοι» που είχαν σχηματίσει οι Δ. Γούναρης και Ι. Μεταξάς εξαπολύουν πογκρόμ κατά των προσφύγων το Νοέμβριο του 1916, επειδή θεωρούνταν φιλοβενιζελικοί και πράκτορες των αγγλογάλλων. Στο στόχαστρο των ένοπλων παρακρατικών θα βρεθούν, για τον ίδιο λόγο, και οι κρητικοί της Αθήνας, με προγραφή σπιτιών και καταστημάτων

τουρκόσπορους πρόσφυγες». Στην ύπαιθρο, οι γηγενείς πληθυσμοί επιτίθενται στους πρόσφυγες για διεκδικούμενες περιπτώσεις ανταλλάξιμων κτημάτων. Οι, μεγαλύτερης έκτασης, συγκρούσεις για τη νομή ανταλλάξιμης περιουσίας έγιναν στην Πρώτη Σερρών, το φθινόπωρο του 1924 οπλισμένες ομάδες γηγενών επιτέθηκαν στον οικισμό των προσφύγων, ως μια προσπάθεια εκδίωξης τους ώστε να καρπωθούν οι ίδιοι τα κτήματα.

Να τονίσουμε σε αυτό το σημείο, το ρόλο και τη στάση των μέσων ενημέρωσης, σε κάθε οργανωμένη εκδήλωση ρατσιστικής συμπεριφοράς, όχι μόνο στον ελλαδικό χώρο αλλά και διεθνώς. Η δημιουργία στερεοτύπων, η όξυνση καταστάσεων, η διαφθορά των πολιτικών και η οικονομική εξαθλίωση αποτελούν συχνά κοινά χαρακτηριστικά περιπτώσεων που είτε αφορούν την υπόθεση Ντρέιφους στη Γαλλία στα τέλη του 19ου αι. είτε αφορούν τη στάση ομάδων πληθυσμού απέναντι στους εβραίους της Θεσσαλονίκης κατά τη διάρκεια του 20ου αιώνα. Έχει ενδιαφέρον να δούμε τα αρχικά γεγονότα της υπόθεσης Ντρέιφους, ενός εβραϊκής καταγωγής λοχαγού του γαλλικού στρατού που κατηγορήθηκε για κατασκοπεία. Το 1889 εταιρεία που είχε αναλάβει το έργο της διάνοιξης της διώρυγας του Παναμά χρεωκόπησε ενώ είχε προλάβει να πάρει χρήματα από μισό εκατομμύριο μικροεπενδυτές. Στη δίκη που ακολούθησε αποκαλύφθηκε ότι «είχαν δωροδοκηθεί για να συγκαλύψουν την κακοδιαχείρηση δώδεκα βουλευτές και γερουσιαστές, πέντε τέως υπουργοί και αναρίθμητοι δημοσιογράφοι» (John Weiss, Συντηρητισμός και Ριζοσπαστική Δεξιά, εκδ. Θύραθεν). Και αντί αυτή η αποκάλυψη να προκαλέσει μια αποστροφή προς το κράτος και τους θεσμούς του, αναλαμβάνει ο τύπος τη βρώμικη δουλειά της εξαπάτησης ξεκινώντας συντονισμένα δημοσιεύματα που επισήμαιναν ότι οι

δυο οργανωτές της απάτης ήταν εβραίοι. Παράλληλα δικαιολογούσαν την δωροδοκία των πολιτικών, θεωρώντας τη «αναπόσπαστο κομμάτι του αγώνα για εκλογικούς πόρους και ψήφους». Στη συνέχεια μια αντιδραστική ανισημιτική εφημερίδα ανακοίνωσε ότι ένας εβραίος λοχαγός έχει συλληφθεί ως κατάσκοπος των γερμανών. Σύμφωνα με τον J. Weiss, η συγκεκριμένη υπόθεση *«οδήγησε τη δημοκρατία στα πρόθυρα μιας δεξιάς επανάστασης... που σφυρηλάτησε τη συμμαχία μεταξύ των συντηρητικών της παλαιάς σχολής και των επαναστατών συντηρητικών της ριζοσπαστικής δεξιάς, οι οποίοι για πρώτη φορά θα κέρδιζαν μαζικά οπαδούς και δύναμη»*. (Οποιεσδήποτε ομοιότητες με το σήμερα μόνο τυχαίες δεν μπορούν να είναι).

Την ίδια περίπου περίοδο (1873) στη Γερμανία, εν μέσω οικονομικού κραχ και της ανάμειξης εβραίων τραπεζιτών σε αυτό, οι απόψεις του γερμανού ρατσιστή και συγγραφέα τού «Η νίκη του Ε-

πολιτικής, όπως αυτή για παράδειγμα συντελέστηκε με την επαναδιάταξη των εβραϊκών συνοικισμών μετά την πυρκαγιά του 1917, αποκτά χαρακτηριστικά αντισημητικού κινήματος από την αρχή του 1930. Ό,τι είδαμε προηγούμενα ότι

πίο της πόλης. Έχει ενδιαφέρον να δούμε τον ρόλο που είχε η εθνικιστική οργάνωση «3Ε», η οποία διατηρούσε στενές σχέσεις με πολιτευτές και Εκκλησία. Συμμετείχε σε εθνικές επετείους και παρελάσεις και επειδή δεν υπήρχε ανάλογης έκτασης κίνηση στην Αθήνα, συμμετείχε τον Μάιο του 1933 στην Αθήνα με 3000 χαλυβδόκρανους/άλκιμους και πληρωμένα έξοδα από τον Δήμο Αθηναίων σε εκδηλώσεις στον Άγνωστο Στρατιώτη. Χρονολογικά είμαστε στην ίδια περίοδο που και ο ναζισμός στη Γερμανία έχει εκδηλώσει ξεκάθαρα και χωρίς περιστροφές το αντιεβραϊκό του μένος και θα συναντηθούν οι παρόμοιες αυτές συμπεριφορές στη κατεχόμενη από τους ναζί Θεσσαλονίκη, το 1942, στη διαδρομή προς τη «τελική λύση». Στις 11 Ιουλίου 1942, όλοι οι άρρενες εβραίοι της πόλης κλήθηκαν από τις γερμανικές αρχές να συγκεντρωθούν στην Πλατεία Ελευθερίας, ύστερα από διαμαρτυρίες επαγγελματικών ενώσεων για απολαβή άνισων προνομίων(!). Κατά τη συγκέντρωση των εβραίων στην πλατεία ομάδες χριστιανών παρακολουθούσαν τις ταπεινώσεις των εβραίων χαιρέκακα.

Αθήνας και της Χαλκίδας. Οι παράγοντες που σχηματοποίησαν αυτή τη διαφορά είναι η τοπική στάση των αρχών, η στάση του ντόπιου πληθυσμού και ορισμένων ιερέων, καθώς και η δράση του ΕΑΜ. Για παράδειγμα, σε μεγάλο βαθμό οι εβραίοι της Αθήνας σώθηκαν από τις ταυτότητες που τους χορήγησε η Χωροφυλακή, επί αρχηγίας Α. Έβερτ και της δράσης του αρχιεπισκόπου Δαμασκηνού (η συγκεκριμένη δράση πραγματοποιήθηκε, με απόλυτη μυστικότητα, από έξι αστυνομικούς και έναν διοικητικό υπάλληλο του Δήμου Αθηναίων, υπό την επίβλεψη του Έβερτ και του Δαμασκηνού). Ασφαλώς, ενώ σε αρκετές περιπτώσεις η αλληλεγγύη ήταν πηγαία, σε άλλες ήταν δοσμένη με σημαντικό χρηματικό αντάλλαγμα.

Συνεπώς, η προσέγγιση και η ανάλυση ρατσιστικών συμβάντων αλλά και συμπεριφοράς δεν μπορεί να γίνεται μονοδιάστατα και αποσπασματικά αλλά λαμβάνοντας υπόψη την πολυμεταβλητότητα των καταστάσεων και κατέχοντας μια ολική θεώρηση των πραγμάτων. Διότι ο ρατσισμός ως μια κοινωνική κατασκευή, παρατηρούμε μέσα από ιστορικά γεγονότα, μπορεί εν δυνάμει να εκδηλωθεί ακόμα και από ανθρώπους που έχουν υποστεί οι ίδιοι περιθωριοποίηση και προκατάληψη. **Δεν υπάρχουν καλές ή κακές φυλές ή έθνη, υπάρχουν διαβρωμένοι και χειραγωγημένοι άνθρωποι από τις κυρίαρχες εξουσιαστικές δυνάμεις**. Ενώ και ο ρατσισμός αποτελεί, από τη μια, το σύμπτωμα της εξουσιαστικής και κρατικής διαχείρισης των ανθρώπινων σχέσεων και από την άλλη είναι ένα ακόμη όπλο στα χέρια του κράτους για να διαχωρίζει αποτελεσματικά τους καταπιεσμένους. Για να καταλάβουμε το πώς οι εξουσιαστικές και οικονομικές σχέσεις διαμορφώνουν στερεότυπα ή απαλλάσσουν προκαταλήψεις, σκόπιμο είναι να αναφέρουμε το εξής: Όταν ο Κ. Καραμανλής το 1960 υπέγραψε τη σύμβαση ί-

δυο οργανωτές της απάτης ήταν εβραίοι. Παράλληλα δικαιολογούσαν την δωροδοκία των πολιτικών, θεωρώντας τη «αναπόσπαστο κομμάτι του αγώνα για εκλογικούς πόρους και ψήφους». Στη συνέχεια μια αντιδραστική ανισημιτική εφημερίδα ανακοίνωσε ότι ένας εβραίος λοχαγός έχει συλληφθεί ως κατάσκοπος των γερμανών. Σύμφωνα με τον J. Weiss, η συγκεκριμένη υπόθεση *«οδήγησε τη δημοκρατία στα πρόθυρα μιας δεξιάς επανάστασης... που σφυρηλάτησε τη συμμαχία μεταξύ των συντηρητικών της παλαιάς σχολής και των επαναστατών συντηρητικών της ριζοσπαστικής δεξιάς, οι οποίοι για πρώτη φορά θα κέρδιζαν μαζικά οπαδούς και δύναμη».* (Οποιεσδήποτε ομοιότητες με το σήμερα μόνο τυχαίες δεν μπορούν να είναι).

Την ίδια περίπου περίοδο (1873) στη Γερμανία, εν μέσω οικονομικού κραχ και της ανάμειξης εβραίων τραπεζιτών σε αυτό, οι απόψεις του γερμανού ρατσιστή και συγγραφέα τού «Η νίκη του Εβραϊσμού επί του Γερμανισμού» (1879), Βίλχελμ Μαρρ, βρήκαν γόνιμο έδαφος για να αναπτυχθούν. Αντιεβραϊκά μποϋκοτάζ, επιβολή απαγορεύσεων για εγγραφή εβραίων σε πανεπιστήμια, επιθέσεις και ταραχές συνέθεταν το πλαίσιο μιας αντισημιτικής συμπεριφοράς, που απλωνόταν και στα ακαδημαϊκά έδρανα και στη «φιλοσοφία». Και όλα αυτά συμβαίνουν πενήντα περίπου χρόνια πριν τη «νύχτα των κρυστάλλων» και την επιβολή του ναζισμού, που ασφαλώς και δεν προέκυψε με παρθενογένεση. Και όπως θα δούμε και παρακάτω, οι απώλειες στον εβραϊκό πληθυσμό της Θεσσαλονίκης ίσως να μην ήταν τόσο μεγάλες εάν δεν υπήρχε μια πολύχρονη και βιωμένη προκατάληψη εναντίον τους από την το-

πολιτικής, όπως αυτή για παράδειγμα συντελέστηκε με την επαναδιάταξη των εβραϊκών συνοικισμών μετά την πυρκαγιά του 1917, αποκτά χαρακτηριστικά αντισημητικού κινήματος από την αρχή του 1930. Ό,τι είδαμε προηγούμενα ότι

υπέστησαν οι έλληνες πρόσφυγες από τους γηγενείς έλληνες στην Αθήνα και σε άλλες περιοχές, εφάρμοζαν οι πρόσφυγες της Θεσσαλονίκης στους εβραίους της πόλης. Έτσι την ίδια χρονική περίοδο, δεκαετίες '30 και '40, οι πρόσφυγες αλλού είναι θύτες και αλλού θύματα, μια συμπεριφορά που συνταυτίζεται με τις εκάστοτε επιλογές και στόχους της εξουσίας, για να διαχωρίσει, αλλοιώσει, περιχαρακώσει τις σχέσεις των ανθρώπων. Στη Θεσσαλονίκη, λοιπόν, η αντιπαλότητα των δυο κοινοτήτων, εκδηλω-

νία έχει εκδηλώσει ξεκάθαρα και χωρίς περιστροφές το αντιεβραϊκό του μένος και θα συναντηθούν οι παρόμοιες αυτές συμπεριφορές στη κατεχόμενη από τους ναζί Θεσσαλονίκη, το 1942, στη διαδρομή προς τη «τελική λύση». Στις 11 Ιουλίου 1942, όλοι οι άρρενες εβραίοι της πόλης κλήθηκαν από τις γερμανικές αρχές να συγκεντρωθούν στην Πλατεία Ελευθερίας, ύστερα από διαμαρτυρίες επαγγελματικών ενώσεων για απολαβή άνισων προνομίων(!). Κατά τη συγκέντρωση των εβραίων στην πλατεία ομάδες χριστιανών παρακολουθούσαν τις ταπεινώσεις των εβραίων χαιρέκακα.

Τον Φεβρουάριο 1943 όλα τα σπίτια και καταστήματα που ανήκαν σε εβραίους έφεραν το κίτρινο αστέρι και ένα μήνα μετά αρχίζουν οι εκτοπίσεις. Ως γνωστόν το ποσοστό των απωλειών της εβραϊκής κοινότητας της Θεσσαλονίκης είναι ένα από τα υψηλότερα στην Ευρώπη ενώ άλλες κοινότητες είχαν σημαντικά λιγότερες απώλειες, όπως αυτές της

πάλληλο του Δήμου Αθηναίων, υπό την επίβλεψη του Έβερτ και του Δαμασκηνού). Ασφαλώς, ενώ σε αρκετές περιπτώσεις η αλληλεγγύη ήταν πηγαία, σε άλλες ήταν δοσμένη με σημαντικό χρηματικό αντάλλαγμα.

Συνεπώς, η προσέγγιση και η ανάλυση ρατσιστικών συμβάντων αλλά και συμπεριφοράς δεν μπορεί να γίνεται μονοδιάστατα και αποσπασματικά αλλά λαμβάνοντας υπόψη την πολυμεταβλητότητα των καταστάσεων και κατέχοντας μια ολική θεώρηση των πραγμάτων. Διότι ο ρατσισμός ως μια κοινωνική κατασκευή, παρατηρούμε μέσα από ιστορικά γεγονότα, μπορεί εν δυνάμει να εκδηλωθεί ακόμα και από ανθρώπους που έχουν υποστεί οι ίδιοι περιθωριοποίηση και προκατάληψη. **Δεν υπάρχουν καλές ή κακές φυλές ή έθνη, υπάρχουν διαβρωμένοι και χειραγωγημένοι άνθρωποι από τις κυρίαρχες εξουσιαστικές δυνάμεις**. Ενώ και ο ρατσισμός αποτελεί, από τη μια, το σύμπτωμα της εξουσιαστικής και κρατικής διαχείρισης των ανθρώπινων σχέσεων και από την άλλη είναι ένα ακόμη όπλο στα χέρια του κράτους για να διαχωρίζει αποτελεσματικά τους καταπιεσμένους. Για να καταλάβουμε το πώς οι εξουσιαστικές και οικονομικές σχέσεις διαμορφώνουν στερεότυπα ή απαλλάσσουν προκαταλήψεις, σκόπιμο είναι να αναφέρουμε το εξής: Όταν ο Κ. Καραμανλής το 1960 υπέγραψε τη σύμβαση ίδρυσης και λειτουργίας της ΠΕΣΙΝΕ στα Άσπρα Σπίτια Βοιωτίας, με το γαλλικό κράτος και τον Ντε Γκολ, ζητήθηκε σε διπλωματικό επίπεδο η απαλοιφή από τα γαλλικά λεξικά του όρου «απατεώνας» και «λωποδύτης» δίπλα από τη λέξη «έλληνας». Ένα αίτημα που φυσικά τελεσφόρησε, αφού τα αναμενόμενα επιχειρηματικά κέρδη ήταν πολλά αλλά επιπλέον δεν σύναδε, και για λόγους ευγένειας, να αποκαλείς τον τωρινό σου συνεργάτη και προμηθευτή... «απατεώνα».

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

μιας δεξιάς επανάστασης... που σφυρηλάτησε τη συμμαχία μεταξύ των συντηρητικών της παλαιάς σχολής και των επαναστατών συντηρητικών της ριζοσπαστικής δεξιάς, οι οποίοι για πρώτη φορά θα κέρδιζαν μαζικά οπαδούς και δύναμη». (Οποιεσδήποτε ομοιότητες με το σήμερα μόνο τυχαίες δεν μπορούν να είναι).

Την ίδια περίπου περίοδο (1873) στη Γερμανία, εν μέσω οικονομικού κραχ και της ανάμειξης εβραίων τραπεζιτών σε αυτό, οι απόψεις του γερμανού ρατσιστή και συγγραφέα τού «Η νίκη του Εβραϊσμού επί του Γερμανισμού» (1879), Βίλχελμ Μαρρ, βρήκαν γόνιμο έδαφος για να αναπτυχθούν. Αντιεβραϊκά μποϋκοτάζ, επιβολή απαγορεύσεων για εγγραφή εβραίων σε πανεπιστήμια, επιθέσεις και ταραχές συνέθεταν το πλαίσιο μιας αντισημιτικής συμπεριφοράς, που απλωνόταν και στα ακαδημαϊκά έδρανα και στη «φιλοσοφία». Και όλα αυτά συμβαίνουν πενήντα περίπου χρόνια πριν τη «νύχτα των κρυστάλλων» και την επιβολή του ναζισμού, που ασφαλώς και δεν προέκυψε με παρθενογένεση. Και όπως θα δούμε και παρακάτω, οι απώλειες στον εβραϊκό πληθυσμό της Θεσσαλονίκης ίσως να μην ήταν τόσο μεγάλες εάν δεν υπήρχε μια πολύχρονη και βιωμένη προκατάληψη εναντίον τους από τη τοπική εξουσία και ευρύτερα κομμάτια του πληθυσμού.

Το πληθυσμιακό ποσοστό εβραίων στη Θεσσαλονίκη το 1912, έτος ελληνικής κτήσης της πόλης, άγγιζε το 60% αλλά σταδιακά μειώθηκε κυρίως λόγω της έλευσης αρκετών ελλήνων στην πόλη, με σημαντικότερη την εγκατάσταση των προσφύγων από την Τουρκία το 1922 και μιας σειράς ενεργειών του ελληνικού κράτους που αποδεικνύει ότι αποτελούσε βασική του επιλογή ο εξελληνισμός της πόλης, αφού υπήρχαν και σημαντικές εθνοτικές ομάδες βουλγάρων, σλάβων και οθωμανών. Η αρνητική προδιάθεση του ντόπιου χριστιανικού πληθυσμού και η άσκηση αντιεβραϊκής

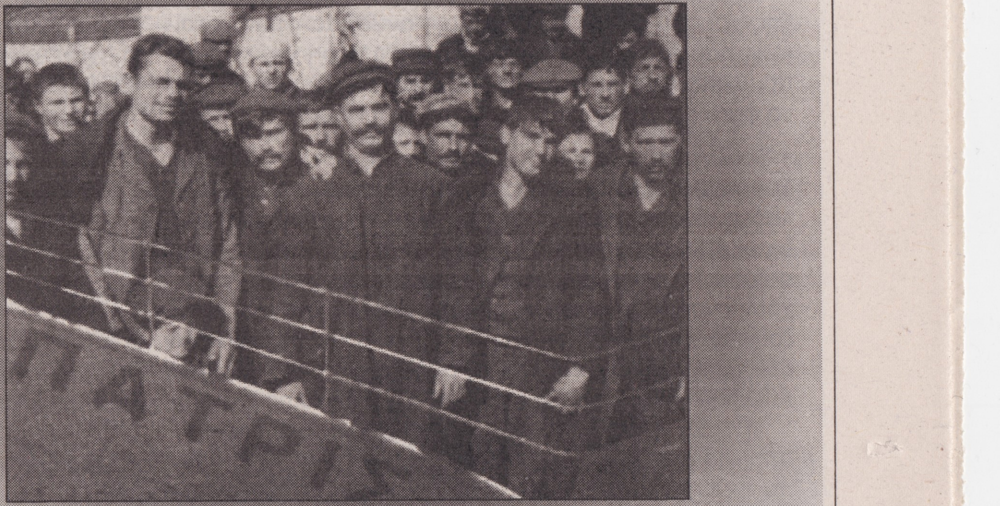

υπέστησαν οι έλληνες πρόσφυγες από τους γηγενείς έλληνες στην Αθήνα και σε άλλες περιοχές, εφάρμοζαν οι πρόσφυγες της Θεσσαλονίκης στους εβραίους της πόλης. Έτσι την ίδια χρονική περίοδο, δεκαετίες '30 και '40, οι πρόσφυγες αλλού είναι θύτες και αλλού θύματα, μια συμπεριφορά που συνταυτίζεται με τις εκάστοτε επιλογές και στόχους της εξουσίας, για να διαχωρίσει, αλλοιώσει, περιχαρακώσει τις σχέσεις των ανθρώπων. Στη Θεσσαλονίκη, λοιπόν, η αντιπαλότητα των δυο κοινοτήτων, εκδηλωνόταν με κάθε αφορμή, όπως το ποιά ημέρα θα είναι ημέρα παζαριού, το Σάββατο ή η Κυριακή. Ετσι μέσα σε αυτό το κλίμα φτάνουμε στο 1931, όπου διάφοροι προπαγανδιστές, ακόμη μια φορά ο τύπος (εφ. Μακεδονία στη προκειμένη περίπτωση) παίζει εμπρηστικό ρόλο, διαδίδουν ψευδώς ότι εκπρόσωπος της Μακάμπι Θεσσαλονίκης συμμετείχε σε εβραϊκή σύσκεψη στη Σόφια την περασμένη χρονιά που αποφάσισε την αυτονόμηση της Μακεδονίας. Τις επόμενες μέρες αψιμαχίες, λεηλασίες, ξυλοδαρμοί και εμπρησμός του εβραϊκού συνοικισμού Κάμπελ από μεικτά τάγματα φασιστικών ομάδων (3Ε, Παύλος Μελάς κ.ά.) και προσφύγων, συνθέτουν το το-

Τον Φεβρουάριο 1943 όλα τα σπίτια και καταστήματα που ανήκαν σε εβραίους έφεραν το κίτρινο αστέρι και ένα μήνα μετά αρχίζουν οι εκτοπίσεις. Ως γνωστόν το ποσοστό των απωλειών της εβραϊκής κοινότητας της Θεσσαλονίκης είναι ένα από τα υψηλότερα στην Ευρώπη ενώ άλλες κοινότητες είχαν σημαντικά λιγότερες απώλειες, όπως αυτές της

κυρίαρχες εξουσιαστικές δυνάμεις. Ενώ και ο ρατσισμός αποτελεί, από τη μια, το σύμπτωμα της εξουσιαστικής και κρατικής διαχείρισης των ανθρώπινων σχέσεων και από την άλλη είναι ένα ακόμη όπλο στα χέρια του κράτους για να διαχωρίζει αποτελεσματικά τους καταπιεσμένους. Για να καταλάβουμε το πώς οι εξουσιαστικές και οικονομικές σχέσεις διαμορφώνουν στερεότυπα ή απαλλάσσουν προκαταλήψεις, σκόπιμο είναι να αναφέρουμε το εξής: Όταν ο Κ. Καραμανλής το 1960 υπέγραψε τη σύμβαση ίδρυσης και λειτουργίας της ΠΕΣΙΝΕ στα Άσπρα Σπίτια Βοιωτίας, με το γαλλικό κράτος και τον Ντε Γκολ, ζητήθηκε σε διπλωματικό επίπεδο η απαλοιφή από τα γαλλικά λεξικά του όρου «απατεώνας» και «λωποδύτης» δίπλα από τη λέξη «έλληνας». Ένα αίτημα που φυσικά τελεσφόρησε, αφού τα αναμενόμενα επιχειρηματικά κέρδη ήταν πολλά αλλά επιπλέον δεν σύναδε, και για λόγους ευγένειας, να αποκαλείς τον τωρινό σου συνεργάτη και προμηθευτή... «απατεώνα».

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

ΣΚΟΥΡΙΕΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ: ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΗΝΗ ΣΤΗ ΓΗ

Ο Ιούλιος Βερν στο βιβλίο του «Από τη Γη στη Σελήνη» μιλούσε για τα φανταστικά ταξίδια στο διάστημα, σε μια εποχή που ο τεχνολογικός πολιτισμός έμοιαζε να δίνει λύσεις σε όλα. Σήμερα η επιστημονική φαντασία έχει μετατραπεί σε επιστημονική ραδιουργία. Ο τεχνολογικός ίλιγγος, μαζί με την απληστία, που μετράει τα πάντα σε κέρδος, μετατρέπει σταδιακά τη Γη σε σεληνιακό τοπίο. Ο άνθρωπος, θέλοντας να κατακτήσει τα πάντα, τεμάχισε τη γη, έκανε τη φύση κράτη, χωράφια, μεταλλεία...

Στις Σκουριές Χαλκιδικής ήδη το δάσος θανατώνεται και πάνω στη γυμνή Γη ετοιμάζονται να ασελγήσουν αυτοί που έχρησαν τον εαυτό τους κυρίαρχό της. Ο πολιτισμός μοστράρει τα κοφτερά του νύχια με μόνο σκοπό να ισοπεδώσει οτιδήποτε φυσικό και ελεύθερο. Η ανάπτυξη πλέον προκαλεί ανατριχίλα. Ικανοποιεί την ανάγκη «Ζωτικού Χώρου» των μεγαλοεπιχειρηματιών σε βάρος κάθε μορφής ζωής. Όσοι αντιδρούν καταστέλλονται άγρια, κακοποιούνται σωματικά και ψυχικά, φυλακίζονται και δικάζονται ως ένοχοι από το κράτος, που διαθέτει απλόχερα τους νόμους του σαν κόκκινο χαλί, για να πατήσει πάνω η άπληστη ανάπτυξη. Τα γεγονότα της Χαλκιδικής, όπως και λίγο καιρό πριν της Λευκίμμης και της Κερατέας είναι ένα μέρος της πορείας του κόσμου που όλο και απογυμνώνεται από την ίδια τη ζωή.

Το μέλλον είναι ήδη παρελθόν

• **Τουρκία**: Στις 11 του περασμένου Αυγούστου (2012) οι ισχυρές βροχοπτώσεις προκάλεσαν κατολίσθηση στις εγκαταστάσεις εκχύλισης του μεταλλείου χρυσού Kisladag, κοντά στην πόλη Ουσάκ. Η Καναδική εταιρεία Eldorado Gold, που λειτουργεί το μεταλλείο, χρησιμοποιεί την τοξική και επικίνδυνη μέθοδο της εκχύλισης με κυάνιο σε σωρούς. Την επομένη (12 Αυγούστου), μια ομάδα εμπειρογνωμόνων που επιθεώρησε το ορυχείο διαπίστωσε ότι υπήρχε διαρροή υδροκυανίου στον αέρα, το έδαφος και το νερό και τόνισε ότι οι αρχές του μεταλλείου δεν είχαν βγάλει καμία ανακοίνωση ή προειδοποίηση ότι υδροκυάνιο είχε διαρρεύσει στην περιοχή. Το 2006, από τις 26 μέχρι 28 Ιουνίου, μετά από έντονες βροχοπτώσεις, ένας μεγάλος αριθμός ανθρώπων στο Εσμέ παρουσιάστηκε στο τμήμα επειγόντων περιστατι-

κορυφή για να μην αφήσουν το γεωτρύπανο να φτάσει εκεί. Οι περισσότεροι άνθρωποι δούλεψαν στα μεταλλεία και ήξεραν πολύ καλά ότι η έρευνα ακολουθείται από εξόρυξη. Το οδόφραγμα του 2006 κατέληξε σε «ατύχημα». Ο Angel Daskalov, ένας από τους πιο ενεργούς αντιπάλους της Euromax, τραυματίστηκε άσχημα. Οι έρευνες δεν αποκάλυψαν την αιτία για τις τρεις μαχαιριές που δέχτηκε. Στο χωριό όλοι πιστεύουν πως ήταν απόπειρα δολοφονίας, αν και βέβαια η εταιρεία μίλησε για απόπειρα αυτοκτονίας. Ο Angel Daskalov συνήλθε, αλλά ποτέ δε μιλάει για αυτό το συμβάν, ούτε στην οικογένειά του, ούτε στην αστυνομία.

Το παλιό μεταλλείο Zlata είναι το πρώτο μεταλλείο στη Βουλγαρία, που άνοιξε στις αρχές της δεκαετίας του 1930. Κατά τη διάρκεια του Β΄ παγκοσμίου πολέμου το κοίτασμα «πάγωσε», ο Γερμανικός στρατός το διατήρησε σα μια χειρονομία μεταξύ συμμάχων. Δεν υπάρχουν έγγραφα για την εξόρυξη ούτε για την περιεκτικότητα του χρυσού. Όταν έφυγε ο γερμανικός στρατός, όλα τα έγγραφα από το άνοιγμα μέχρι το 1944 χάθηκαν μαζί του. Τώρα είναι γνωστό ότι πρώτη μια Γαλλική εταιρεία άρχισε την εκμετάλλευση και έφτιαξε το πρώτο οικοδόμημα το 1930. Πέντε χρόνια αργότερα η εταιρεία κήρυξε πτώ-

2012, εξαιτίας της πρόθεσης της εταιρείας Bear Creek Mining Corp. με έδρα το Βανκούβερ να φτιάξουν μεταλλεία ασημιού στο νοτιοανατολικό Περού. Οι διαδηλωτές είναι κυρίως Aymara Indians.

• **Ελλάδα**: Εδώ και χρόνια γίνονται κατ΄ εξακολούθηση εντατικές εξορύξεις βωξίτη από τρεις εταιρείες στο Νομό Φωκίδας και εξορύξεις λιγνίτη στο Νομό Κοζάνης-Πτολεμαΐδας από τη ΔΕΗ. Στη Μήλο οι εξορύξεις κατέφαγαν ήδη σημαντικό μέρος του νησιού. Στην Εύβοια, στο Μαντούδι, ξεκινά η πρώτη ιδιωτική βιομηχανική περιοχή με βαριά βιομηχανία.

ΣΚΟΥΡΙΕΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ: ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΗΝΗ ΣΤΗ ΓΗ

επιστημονική ραδιουργία. Ο τεχνολογικός ίλιγγος, μαζί με την απληστία, που μετράει τα πάντα σε κέρδος, μετατρέπει σταδιακά τη Γη σε σεληνιακό τοπίο. Ο άνθρωπος, θέλοντας να κατακτήσει τα πάντα, τεμάχισε τη γη, έκανε τη φύση κράτη, χωράφια, μεταλλεία...

Στις Σκουριές Χαλκιδικής ήδη το δάσος θανατώνεται και πάνω στη γυμνή Γη ετοιμάζονται να ασελγήσουν αυτοί που έχρησαν τον εαυτό τους κυρίαρχό της. Ο πολιτισμός μοστράρει τα κοφτερά του νύχια με μόνο σκοπό να ισοπεδώσει οτιδήποτε φυσικό και ελεύθερο. Η ανάπτυξη πλέον προκαλεί ανατριχίλα. Ικανοποιεί την ανάγκη «Ζωτικού Χώρου» των μεγαλοεπιχειρηματιών σε βάρος κάθε μορφής ζωής. Όσοι αντιδρούν καταστέλλονται άγρια, κακοποιούνται σωματικά και ψυχικά, φυλακίζονται και δικάζονται ως ένοχοι από το κράτος, που διαθέτει απλόχερα τους νόμους του σαν κόκκινο χαλί, για να πατήσει πάνω η άπληστη ανάπτυξη. Τα γεγονότα της Χαλκιδικής, όπως και λίγο καιρό πριν της Λευκίμμης και της Κερατέας είναι ένα μέρος της πορείας του κόσμου που όλο και απογυμνώνεται από την ίδια τη ζωή.

Το μέλλον είναι ήδη παρελθόν

• **Τουρκία**: Στις 11 του περασμένου Αυγούστου (2012) οι ισχυρές βροχοπτώσεις προκάλεσαν κατολίσθηση στις εγκαταστάσεις εκχύλισης του μεταλλείου χρυσού Kisladag, κοντά στην πόλη Ουσάκ. Η Καναδική εταιρεία Eldorado Gold, που λειτουργεί το μεταλλείο, χρησιμοποιεί την τοξική και επικίνδυνη μέθοδο της εκχύλισης με κυάνιο σε σωρούς. Την επομένη (12 Αυγούστου), μια ομάδα εμπειρογνωμόνων που επιθεώρησε το ορυχείο διαπίστωσε ότι υπήρχε διαρροή υδροκυανίου στον αέρα, το έδαφος και το νερό και τόνισε ότι οι αρχές του μεταλλείου δεν είχαν βγάλει καμία ανακοίνωση ή προειδοποίηση ότι υδροκυάνιο είχε διαρρεύσει στην περιοχή. Το 2006, από τις 26 μέχρι 28 Ιουνίου, μετά από έντονες βροχοπτώσεις, ένας μεγάλος αριθμός ανθρώπων στο Εσμέ παρουσιάστηκε στο τμήμα επειγόντων περιστατικών του νοσοκομείου, με συμπτώματα δηλητηρίασης από κυανιούχα όπως ναυτία, πόνους στο κεφάλι, δυσκολία στην αναπνοή, μούδιασμα των άκρων και ρίγη.

• **Αργεντινή**: Όταν το 2001 χρεοκόπησε το κράτος, πολυεθνικές μεταλλευτικές εταιρείες ήρθαν να... «σώσουν τον λαό από τη φτώχεια και να του χαρίσουν ένα καλύτερο μέλλον». Τελικά οι κάτοικοι, αν και με κάποιους ενδοιασμούς, δέχτηκαν τις εταιρείες εξόρυξης χρυσού. Μετά από 10 χρόνια η κατάσταση μπορεί να χαρακτηριστεί το λιγότερο τραγική· στη βόρεια Αργεντινή ποτάμια

αντιπάλους της Euromax, τραυματίστηκε άσχημα. Οι έρευνες δεν αποκάλυψαν την αιτία για τις τρεις μαχαιριές που δέχτηκε. Στο χωριό όλοι πιστεύουν πως ήταν απόπειρα δολοφονίας, αν και βέβαια η εταιρεία μίλησε για απόπειρα αυτοκτονίας. Ο Angel Daskalov συνήλθε, αλλά ποτέ δε μιλάει για αυτό το συμβάν, ούτε στην οικογένειά του, ούτε στην αστυνομία.

Το παλιό μεταλλείο Zlata είναι το πρώτο μεταλλείο στη Βουλγαρία, που άνοιξε στις αρχές της δεκαετίας του 1930. Κατά τη διάρκεια του Β΄ παγκοσμίου πολέμου το κοίτασμα «πάγωσε», ο Γερμανικός στρατός το διατήρησε σα μια χειρονομία μεταξύ συμμάχων. Δεν υπάρχουν έγγραφα για την εξόρυξη ούτε για την περιεκτικότητα του χρυσού. Όταν έφυγε ο γερμανικός στρατός, όλα τα έγγραφα από το άνοιγμα μέχρι το 1944 χάθηκαν μαζί του. Τώρα είναι γνωστό ότι πρώτη μια Γαλλική εταιρεία άρχισε την εκμετάλλευση και έφτιαξε το πρώτο οικοδόμημα το 1930. Πέντε χρόνια αργότερα η εταιρεία κήρυξε πτώχευση και μια Αγγλική εταιρεία πήρε τη θέση της. Έχτισαν το δεύτερο εργοστάσιο και εισήγαγαν το κυάνιο. Σύμφωνα με επίσημα στοιχεία εκείνον τον καιρό περίπου 80.000-100.000 τόνοι μεταλλεύματος εξορύσσονταν και η περιεκτικότητα σε χρυσό ήταν περίπου 14 γραμμ/τόνο. Ο υδράργυρος και το κυάνιο προκαλούσαν δηλητηρίαση του ποταμού Erma, κάτι που προκάλεσε σκάνδαλο με τη Σερβία.

• **Θιβέτ**: Τον Αύγουστο του 2012 ένας διαδηλωτής δολοφονήθηκε και έξι συνελήφθησαν σε κινητοποίηση ενάντια στην εξόρυξη στην περιοχή Markham στο Θιβέτ. Η

• **Ελλάδα**: Εδώ και χρόνια γίνονται και εξακολουθούν εντατικές εξορύξεις βωξίτη από τρεις εταιρείες στο Νομό Φωκίδας και εξορύξεις λιγνίτη στο Νομό Κοζάνης-Πτολεμαΐδας από τη ΔΕΗ. Στη Μήλο οι εξορύξεις κατέφαγαν ήδη σημαντικό μέρος του νησιού. Στην Εύβοια, στο Μαντούδι, ξεκινά η πρώτη ιδιωτική βιομηχανική περιοχή με βαριά βιομηχανία.

Στην Αλεξανδρούπολη η El Dorado κάνει σχέδια εξορύξεων, που προς το παρόν σκοντάφτουν στις αντιδράσεις των κατοίκων και της τοπικής αυτοδιοίκησης.

• Τον Δεκέμβριο του 2011, η καναδικών συμφερόντων εταιρεία Eldorado Gold, που ελέγχει τα Χρυσωρυχεία Θράκης, συμφώνησε να εξαγοράσει τα Μεταλλεία Χαλκιδικής από τις εταιρείες επιχειρηματικών συμφερόντων του ομίλου Μπόμπολα. Στην εταιρεία ΑΚΤΩΡ, συμφερό-

ισχυρές βροχοπτώσεις προκάλεσαν κατολίσθηση στις εγκαταστάσεις εκχύλισης του μεταλλείου χρυσού Kisladag, κοντά στην πόλη Ουσάκ. Η Καναδική εταιρεία Eldorado Gold, που λειτουργεί το μεταλλείο, χρησιμοποιεί την τοξική και επικίνδυνη μέθοδο της εκχύλισης με κυάνιο σε σωρούς. Την επομένη (12 Αυγούστου), μια ομάδα εμπειρογνωμόνων που επιθεώρησε το ορυχείο διαπίστωσε ότι υπήρχε διαρροή υδροκυανίου στον αέρα, το έδαφος και το νερό και τόνισε ότι οι αρχές του μεταλλείου δεν είχαν βγάλει καμία ανακοίνωση ή προειδοποίηση ότι υδροκυάνιο είχε διαρρεύσει στην περιοχή. Το 2006, από τις 26 μέχρι 28 Ιουνίου, μετά από έντονες βροχοπτώσεις, ένας μεγάλος αριθμός ανθρώπων στο Εσμέ παρουσιάστηκε στο τμήμα επειγόντων περιστατικών του νοσοκομείου, με συμπτώματα δηλητηρίασης από κυανιούχα όπως ναυτία, πόνους στο κεφάλι, δυσκολία στην αναπνοή, μούδιασμα των άκρων και ρίγη.

• **Αργεντινή**: Όταν το 2001 χρεοκόπησε το κράτος, πολυεθνικές μεταλλευτικές εταιρείες ήρθαν να... «σώσουν τον λαό από τη φτώχεια και να του χαρίσουν ένα καλύτερο μέλλον». Τελικά οι κάτοικοι, αν και με κάποιους ενδοιασμούς, δέχτηκαν τις εταιρείες εξόρυξης χρυσού. Μετά από 10 χρόνια η κατάσταση μπορεί να χαρακτηριστεί το λιγότερο τραγική· στη βόρεια Αργεντινή ποτάμια στέρεψαν όπως ο Saldo και ο Copiapo και περισσότεροι από 300.000 κάτοικοι έμειναν χωρίς νερό εξαιτίας των ανοιχτών εξορύξεων στη Pascua Lama και το El Moro. Οι κάτοικοι με μαζικές διαδηλώσεις και οδοφράγματα σε όλη την χώρα που συνεχίζονταν επί μήνες κατάφεραν να τους σταματήσουν.

Στη Andalgala λειτουργεί ακόμα εργοστάσιο εξόρυξης χρυσού παρά την καθολική αντίδραση των κατοίκων. Και εκεί όπως και στα υπόλοιπα μέρη του κόσμου που λειτουργούν τέτοιου είδους εξορύξεις είναι έντονο το φαινόμενο της εξάπλωσης του καρκίνου.

• **Βουλγαρία**: στο μεταλλείο Chelopech ο ποταμός Topomitsa αλλάζει χρώμα από μέρα σε μέρα και οι αγελάδες πίνουν νερό απ' αυτόν. Τη βαριά μπόχα εύκολα τη μυρίζεις από αρκετά μέτρα. Οι κάτοικοι παρατήρησαν ότι δεν υπήρχε ζωή στο νερό, ούτε καν άλγη. Υπάρχουν ενστάσεις εδώ και αρκετά χρόνια. «*Δε μας νοιάζουν ούτε οι πολιτικοί, ούτε ο χρυσός τους. Το μόνο που θέλουμε είναι να σώσουμε τις ζωές μας!*» είπε ο Mustafa Afuzbekir, ένας νεαρός αγρότης από το Krumovgrad.

«[...]*Δε θέλουμε χρυσάφι, θέλουμε να μας αφήσουν στην ησυχία μας*». Η Hristina Daskalova θυμάται πως πριν ένα χρόνο, σχεδόν όλους τους χωρικούς από το Popintsi και τα δυο γειτονικά χωριά Buta και Levski, έμειναν μέρα-νύχτα σε μια συγκέντρωση κάτω από την

τός το διατήρησε σα μια χειρονομία μεταξύ συμμάχων. Δεν υπάρχουν έγγραφα για την εξόρυξη ούτε για την περιεκτικότητα του χρυσού. Όταν έφυγε ο γερμανικός στρατός, όλα τα έγγραφα από το άνοιγμα μέχρι το 1944 χάθηκαν μαζί του. Τώρα είναι γνωστό ότι πρώτη μια Γαλλική εταιρεία άρχισε την εκμετάλλευση και έφτιαξε το πρώτο οικοδόμημα το 1930. Πέντε χρόνια αργότερα η εταιρεία κήρυξε πτώχευση και μια Αγγλική εταιρεία πήρε τη θέση της. Έχτισαν το δεύτερο εργοστάσιο και εισήγαγαν το κυάνιο. Σύμφωνα με επίσημα στοιχεία εκείνον τον καιρό περίπου 80.000-100.000 τόνοι μεταλλεύματος εξορύσσονταν και η περιεκτικότητα σε χρυσό ήταν περίπου 14 γραμμ/τόνο. Ο υδράργυρος και το κυάνιο προκαλούσαν δηλητηρίαση του ποταμού Erma, κάτι που προκάλεσε σκάνδαλο με τη Σερβία.

• **Θιβέτ**: Τον Αύγουστο του 2012 ένας διαδηλωτής δολοφονήθηκε και έξι συνελήφθησαν σε κινητοποίηση ενάντια στην εξόρυξη στην περιοχή Markham στο Θιβέτ. Η κινεζική εταιρεία που δραστηριοποιείται στην περιοχή θέλει να την εκμεταλλευτεί για τα κοιτάσματα χρωμίου και χαλκού, ενώ πιστεύεται ότι διαθέτει και ανεκμετάλλευτο σίδηρο, χρυσό, ασήμι, ποτάσιο, πετρέλαιο και φυσικό αέριο.

• **Κίνα**: Τον Ιούλιο του 2012 εκατοντάδες διαδηλωτές εξεγέρθηκαν ενάντια στα σχέδια ιαπωνικής εταιρείας να διοχετεύσει βιομηχανικά απόβλητα στον ποταμό Changjian. Οι κάτοικοι φοβούνται ότι τα απόβλητα που πέφτουν στον ποταμό περιέχουν καρκινογόνες ουσίες. Δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές τον ίδιο μήνα με βίαιες συγκρούσεις αντιτάχθηκαν στην κατασκευή εργοστασίου χαλκού στην πόλη Σιφάγκ στην επαρχία Σιχουάν. Αυτό τον καιρό κάτοικοι της μικρής πόλης Yinggehai στο νησί Hainan διαμαρτύρονται για τη δημιουργία μονάδας λιγνίτη στην περιοχή τους.

• **Ιράν**: Πριν ένα χρόνο (καλοκαίρι και φθινόπωρο του 2011) γίνονταν συχνές συγκρούσεις των κατοίκων με το κράτος, γιατί λόγω των πολλών φραγμάτων(35) η λίμνη Orumieh, μία από τις μεγαλύτερες αλμυρές λίμνες του κόσμου, χάνει 5,5 δισεκατομμύρια κυβικά μέτρα νερού τον χρόνο. Αν συνεχιστεί η κατάσταση, υπάρχει κίνδυνος να εξαφανιστεί τελείως.

• **Περού**: Βίαιες συγκρούσεις ξεσπούν το Μάιο του

Στην Αλεξανδρούπολη η El Dorado κάνει σχέδια εξορύξεων, που προς το παρόν σκοντάφτουν στις αντιδράσεις των κατοίκων και της τοπικής αυτοδιοίκησης.

•Τον Δεκέμβριο του 2011, η καναδικών συμφερόντων εταιρεία Eldorado Gold, που ελέγχει τα Χρυσωρυχεία Θράκης, συμφώνησε να εξαγοράσει τα Μεταλλεία Χαλκιδικής από τις εταιρείες επιχειρηματικών συμφερόντων του ομίλου Μπόμπολα. Στην εταιρεία ΑΚΤΩΡ, συμφερόντων Μπόμπολα, κατοχυρώνεται το δικαίωμα έρευνας στον Δημόσιο Μεταλλευτικό Χώρο Κρουσίων στο Κιλκίς, ενώ πίσω της δραστηριοποιείται η El Dorado.

Οι αριθμοί είναι πολλοί: μετράνε τα κέρδη των εταιρειών από τις εξορύξεις, μετράνε την κρατική συνενοχή, μετράνε τις ζωές που χάθηκαν και συνεχίζονται να χάνονται από τις εξορυκτικές δραστηριότητες, είτε άμεσα (ζώα και φυτά εξαφανίζονται ή αναγκάζονται να αλλάξουν περιβάλλον, κρατικές δολοφονίες των ανθρώπων που εξεγείρονται, εργατικά «ατυχήματα») είτε μακροπρόθεσμα (μολυσματικές ασθένειες και ολοκληρωτική καταστροφή της φύσης χωρίς επιστροφή).

Οι αριθμοί στην περίπτωση αυτή είναι περιττοί. Η ανάπτυξη που διαφημίζει η κυριαρχία είναι η κρατική πανούκλα που σπέρνει το θάνατο.

ΚΑΜΙΑ ΕΞΟΡΥΞΗ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ.
ΑΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥΣ ΜΙΔΕΣ
ΝΑ ΠΝΙΓΟΥΝ ΜΟΝΟΙ ΤΟΥΣ ΣΤΟΝ ΧΡΥΣΟ ΤΟΥΣ.
ΕΜΕΙΣ ΕΠΙΛΕΓΟΥΜΕ
ΤΗ ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ
ΦΥΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΣΧΕΔΙΟ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ.

Αναρχική Αρχειοθήκη Θεσσαλονίκης

Κάποιες σκέψεις για τα συσσίτια...

Αυτό που οι εξουσιαστές ονομάζουν «οικονομική κρίση» –και το οποίο δίνει αφορμή για την εξαθλίωση μεγάλων τμημάτων του πληθυσμού– γίνεται μια πραγματικότητα με βάση τους οικονομικούς όρους που αυτοί έχουν θέσει σε κίνηση εδώ και εκατονταετίες και τους οποίους έχουν επιβάλει. Η «κρίση», όμως, είναι μια απάτη σύμφωνα με κοινωνικούς και πραγματικούς όρους και μια αφορμή για την ενίσχυση της κρατικής επιβολής στα κομμάτια του πληθυσμού που ωθούνται στην εξαθλίωση.

Αν ανατρέξουμε στο παρελθόν, θα διαπιστώσουμε ότι οι επισιτιστικές κρίσεις ήταν πάντα απόρροια είτε καθαρά οικονομικών συνθηκών που επιδεινώνονται σε βάρος των εξουσιαζόμενων, είτε πολεμικών επιχειρήσεων. Ένα παράδειγμα είναι η μεγάλη ύφεση στον ελλαδικό χώρο τη δεκαετία του 1930, αποτέλεσμα της μείωσης των εξαγωγών των κυριότερων αγροτικών αγαθών που παρήγαγε τότε, τη σταφίδα και τον καπνό, λόγω του οικονομικού κραχ του 1929.

Σε κάθε, λοιπόν, περίπτωση αναδιοργάνωσης του οικονομικού μοντέλου εκμετάλλευσης, μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι προκαλείται μια τεχνητή κρίση που αγγίζει τις διατροφικές συνήθειες του πληθυσμού και είναι κάτι εντελώς διαφορετικό από τις κρίσεις έλλειψης γεωργικών αγαθών ή και κτηνοτροφικών προϊόντων λόγω κακών καιρικών συνθηκών, που συναντιούνταν σε προηγούμενες εποχές. Παρατηρείται επίσης ότι οι τεχνητές οικονομικές κρίσεις επηρεάζουν τις διατροφικές συνήθειες και την λαμβάνουν τις ομοιότητες των ιστορικών «περιόδων κρίσης» άσχετα με το περιτύλιγμα της κάθε εποχής.

Εξ αιτίας του επισιτιστικού προβλήματος που προκαλούν οι εξουσιαστές, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, είναι διαπιστωμένο πως διευκολύνεται η εκ μέρους τους εγκαθίδρυση ακόμα πιο έντονων μεθόδων επιβολής και καταστολής.

Με δεδομένο πως το κράτος συνιστά μια κατάσταση εχθρική προς την ανθρωπινότητα, είναι πολύ δύσκολο να γίνει αποδεκτή ανεπιφύλακτα η οποιαδήποτε «φιλανθρωπία» και το δήθεν «κοινωνικό πρόσωπο» του, αφού πίσω απ' αυτά υπάρχουν ιδιοτελείς σκοποί. Άλλωστε είναι οι εκάστοτε επιλογές των θεσμών και μηχανισμών της κυριαρχίας που κατασκευάζουν αυτές τις καταστάσεις σε ευρύτερο φάσμα, τοπικό και χρονικό. Αυτό μάλιστα γίνεται ιδιαίτερα αντιληπτό στις παρούσες καταστάσεις, όπου το κράτος δρα ως όργανο υλοποίησης των ενωτικών διαδικασιών της παγκόσμιας –και ορατής πλέον– πολιτικής και οικονομικής κυριαρχίας.

Η επιβολή του κρατισμού και η ανάδειξή του σε ρυθμιστή των κανόνων της ανθρώπινης συμπεριφοράς, βρίσκει έδαφος σε καταστάσεις όπως αυτή της αδυναμίας εξασφάλισης από τους ανθρώπους βασικών διατροφικών αγαθών.

Εδώ έρχεται το άπλωμα των μηχανισμών διανομής συσσιτίου η οποία είναι μια πολιτική πρακτική εξαπάτησης σε κάθε περίπτωση, αφού αυτοί που κατασκευάζουν τις συνθήκες εξαθλίωσης είναι οι ίδιοι που διατυμπανίζουν πως την αντιμετωπίζουν. Ο κρατισμός πολιτικά οφέλη επιδιώκει να αποκομίσει με αυτή

Και δεν είναι μόνον η εκκλησία. Υπάρχουν και τα πολιτικά κόμματα που αναπτύσσουν παρόμοιους μηχανισμούς, με απώτερο σκοπό την εναλλακτική κρατική πρόταση στην «κρίση» και την ιδεολογικοπολιτική άγρα. Μια πρόταση που συνίσταται είτε σε «συλλογικές κουζίνες» της αντιπολίτευσης με ελάχιστο κοινωνικό έρεισμα –που είναι μια ευκαιρία δημιουργίας κομματικών δομών– είτε η «μόνο για έλληνες» τηλε-οπερέτα που στήνουν τα τηλεοπτικά κανάλια με τους ακροδεξιούς κρατιστές, αυτό που απομένει είναι οι συντονισμένες ενέργειες του κράτους που προσπαθεί να αυξήσει την επιρροή εκεί όπου «ευδοκιμούν» τα χαμηλότερα επίπεδα συνθηκών διαβίωσης, στα οποία περιλαμβάνεται η τροφή. Ο εναλλακτικός αυτός κρατισμός, έτσι όπως στήνεται, είναι αυτός που στην ουσία θα απορροφήσει τις όποιες κοινωνικές αντιδράσεις όταν πλέον οι φυσικοί πόροι του ελλαδικού χώρου και αυτό που αποκαλείται δημόσια περιουσία θα έχουν μεταβιβασθεί σε άλλους ιδιοκτήτες από αυτούς στους οποίους ανήκε προηγουμένως.

Μπορούμε να θεωρήσουμε ότι οι άνθρωποι που σιτίζονται από αυτούς τους μηχανισμούς διανομής είναι παραδομένοι στην κρατική επιβολή ή έστω έχουν απολέσει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια τους; Όχι, σε καμιά περίπτωση. Σίγουρα η ενστικτώδης ανάγκη για επιβίωση δεν μπορεί να κριθεί από κανένα άνθρωπο. Είναι αδιαμφισβήτητα συνδεμένη με την ανθρώπινη ύπαρξη.

Η ανθρωπινότητα των σιτιζόμενων ανθρώπων δε μπορεί να οριστεί ούτε να υποβιβαστεί από το πού αυτοί θα παραλάβουν ένα πιάτο φαΐ, αλλά από τις σχέσεις

θυσμού σε αυτή την κατάσταση. Οδηγεί, ακόμη, στην αναζήτηση σωτήρων που θα τους σώσουν σήμερα με μια μπουκιά ψωμί, αύριο με κάποια ψίχουλα παραπάνω και με μία σταθερότητα στην εξάρτηση και την υποτέλεια.

Έτσι, στην εξαθλίωση οδηγούνται οι πληθυσμοί όταν αδυνατούν να αντεπεξέλθουν στην κάλυψη των βασικών τους αναγκών. Η φτώχεια όμως είναι κάτι τελείως διαφορετικό και σίγουρα περισσότερο πολύπλοκο, επειδή το τι είναι φτώχεια και πότε κάποιος θεωρείται φτωχός δε μπορεί να έχει κάποιον ειδικό ορισμό, παρά μόνο κάποιον πιο γενικό.

Μπορεί να υπάρξει σύγκριση όσον αφορά τη φτώχεια; Θεωρούμε ότι είναι πολύ δύσκολο, γι' αυτό άλλωστε η φτώχεια μπορεί να οριστεί μόνο σαν απόρροια σύγκρισης με το δείκτη «ανάπτυξης» της επίπλαστης ευημερίας κάθε κοινωνίας. Αυτό γίνεται δύσκολα αντιληπτό από τους περισσότερους ανθρώπους, αφού υποσυνείδητα σαν μέτρο πάντα σύγκρισης λαμβάνουν τις συνθήκες που επικρατούν στο στενό κοινωνικό περιβάλλον που επιβιώνουν. Αυτό είναι και το τέχνασμα που το κράτος χρησιμοποιεί για να ρυθμίσει, κατά περίπτωση, τις συνθήκες διαβίωσης των ανθρώπων.

Αν αναλυθεί τί είναι σημαντικό και τί όχι, για να μπορεί ο άνθρωπος να ζήσει ελεύθερος, κοντά στο φυσικό του περιβάλλον, πολύ λίγα πράγματα από αυτά που του προσφέρονται σαν απαραίτητα από τον καταναλωτικό πολιτισμό θα μπορούσαν να έχουν μια χρησιμότητα. Δε θα ήταν ούτε οι πολυτελείς κατοικίες, ούτε οι παχυλοί λογαριασμοί καταθέσεων, αλλά ο καθαρός αέρας, οι καθαρές τροφές

νομικούς όρους που αυτοί έχουν θέσει σε κίνηση εδώ και εκατονταετίες και τους οποίους έχουν επιβάλει. Η «κρίση», όμως, είναι μια απάτη σύμφωνα με κοινωνικούς και πραγματικούς όρους και μια αφορμή για την ενίσχυση της κρατικής επιβολής στα κομμάτια του πληθυσμού που ωθούνται στην εξαθλίωση.

Αν ανατρέξουμε στο παρελθόν, θα διαπιστώσουμε ότι οι επισιτιστικές κρίσεις ήταν πάντα απόρροια είτε καθαρά οικονομικών συνθηκών που επιδεινώνονται σε βάρος των εξουσιαζόμενων, είτε πολεμικών επιχειρήσεων. Ένα παράδειγμα είναι η μεγάλη ύφεση στον ελλαδικό χώρο τη δεκαετία του 1930, αποτέλεσμα της μείωσης των εξαγωγών των κυριότερων αγροτικών αγαθών που παρήγαγε τότε, τη σταφίδα και τον καπνό, λόγω του οικονομικού κραχ του 1929.

Σε κάθε, λοιπόν, περίπτωση αναδιοργάνωσης του οικονομικού μοντέλου εκμετάλλευσης, μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι προκαλείται μια τεχνητή κρίση που αγγίζει τις διατροφικές συνήθειες του πληθυσμού και είναι κάτι εντελώς διαφορετικό από τις κρίσεις έλλειψης γεωργικών αγαθών ή και κτηνοτροφικών προϊόντων λόγω κακών καιρικών συνθηκών, που συναντιούνταν σε προηγούμενες εποχές. Παρατηρείται επίσης ότι οι τεχνητές οικονομικές κρίσεις επηρεάζουν τις διατροφικές συνήθειες και την ποιότητα διατροφής μεγάλων πληθυσμιακά κομματιών, τόσο αγροτικών όσο και αστικών.

Όπως ακριβώς συμβαίνει με τις πολεμικές τακτικές, η διαχείριση των αποθεμάτων τροφής μπορεί να λειτουργήσει ως εργαλείο για την επιβολή της θέλησης και την καταστολή σε ένα πληθυσμό που είναι ή τείνει να μεταβληθεί σε εχθρικό.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι και η διανομή συσσιτίων από το δήμο Αθηναίων, την περίοδο 1931-1932, σε 25.000 οικογένειες, κάτι το οποίο μπορεί να θεωρηθεί εργαλείο που προετοιμάζει τον πληθυσμό σε νέες συνθήκες, που στην προκειμένη περίπτωση ήταν η αλλαγή του πολιτειακού καθεστώτος, καθώς και της δεύτερης ανθρωποσφαγής που είχε αποφασιστεί και διαφαινόταν, σχεδόν μια

μένο πως διευκολύνεται η εκ μέρους τους εγκαθίδρυση ακόμα πιο έντονων μεθόδων επιβολής και καταστολής.

Με δεδομένο πως το κράτος συνιστά μια κατάσταση εχθρική προς την ανθρωπινότητα, είναι πολύ δύσκολο να γίνει αποδεκτή ανεπιφύλακτα η οποιαδήποτε «φιλανθρωπία» και το δήθεν «κοινωνικό πρόσωπο» του, αφού πίσω απ' αυτά υπάρχουν ιδιοτελείς σκοποί. Άλλωστε είναι οι εκάστοτε επιλογές των θεσμών και μηχανισμών της κυριαρχίας που κατασκευάζουν αυτές τις καταστάσεις σε ευρύτερο φάσμα, τοπικό και χρονικό. Αυτό μάλιστα γίνεται ιδιαίτερα αντιληπτό στις παρούσες καταστάσεις, όπου το κράτος δρα ως όργανο υλοποίησης των ενωτικών διαδικασιών της παγκόσμιας –και ορατής πλέον– πολιτικής και οικονομικής κυριαρχίας.

Η επιβολή του κρατισμού και η ανάδειξή του σε ρυθμιστή των κανόνων της ανθρώπινης συμπεριφοράς, βρίσκει έδαφος σε καταστάσεις όπως αυτή της αδυναμίας εξασφάλισης από τους ανθρώπους βασικών διατροφικών αγαθών.

Εδώ έρχεται το άπλωμα των μηχανισμών διανομής συσσιτίου η οποία είναι μια πολιτική πρακτική εξαπάτησης σε κάθε περίπτωση, αφού αυτοί που κατασκευάζουν τις συνθήκες εξαθλίωσης είναι οι ίδιοι που διατυμπανίζουν πως την αντιμετωπίζουν. Ο κρατισμός πολιτικά οφέλη επιδιώκει να αποκομίσει με αυτή την τακτική που ενεργεί σαν ένα σύστημα «εσωτερικής καύσης» (να δανειστούμε τον όρο από τη μηχανολογία) όχι με άμεση κρατική παρέμβαση, αλλά με τη κατασκευή εναλλακτικών δομών από φορείς του. Θεσμοί όπως η εκκλησία, συνέταιρος πάντα με το κράτος, παρουσιάζεται σαν φορέας υλοποίησης των κρατικών επιλογών, «ντύνοντας» τες με αρκετή δόση «χριστιανικής αλληλεγγύης» και αποκρύπτοντας την πραγματικότητα, ότι δηλαδή κερδοσκοπεί ασύστολα μέσω των φιλανθρωπιών που κάνει. Κερδοσκοπεί τόσο σε επίπεδο ιδεολογικό όσο και σε υλικό. Μη ξεχνάμε την απάτη άντλησης εκατομμυρίων ευρώ «δημοσίου χρήματος» της ΜΚΟ «Αλληλεγγύης» της αρχιεπισκοπής Αθηνών, (που άλλαξε το όνομά της σε «Αποστολή») ενώ η κρατική δικαιοσύνη καθυστερεί να αποφανθεί και ε-

στατεί είτε σε «συλλογικές κουζίνες» της αντιπολίτευσης με ελάχιστο κοινωνικό έρεισμα –που είναι μια ευκαιρία δημιουργίας κομματικών δομών– είτε η «μόνο για έλληνες» τηλε-οπερέτα που στήνουν τα τηλεοπτικά κανάλια με τους ακροδεξιούς κρατιστές, αυτό που απομένει είναι οι συντονισμένες ενέργειες του κράτους που προσπαθεί να αυξήσει την επιρροή εκεί όπου «ευδοκιμούν» τα χαμηλότερα επίπεδα συνθηκών διαβίωσης, στα οποία περιλαμβάνεται η τροφή. Ο εναλλακτικός αυτός κρατισμός, έτσι όπως στήνεται, είναι αυτός που στην ουσία θα απορροφήσει τις όποιες κοινωνικές αντιδράσεις όταν πλέον οι φυσικοί πόροι του ελλαδικού χώρου και αυτό που αποκαλείται δημόσια περιουσία θα έχουν μεταβιβασθεί σε άλλους ιδιοκτήτες από αυτούς στους οποίους ανήκε προηγουμένως.

Μπορούμε να θεωρήσουμε ότι οι άνθρωποι που σιτίζονται από αυτούς τους μηχανισμούς διανομής είναι παραδομένοι στην κρατική επιβολή ή έστω έχουν απολέσει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια τους; Όχι, σε καμιά περίπτωση. Σίγουρα η ενστικτώδης ανάγκη για επιβίωση δεν μπορεί να κριθεί από κανένα άνθρωπο. Είναι αδιαμφισβήτητα συνδεμένη με την ανθρώπινη ύπαρξη.

Η ανθρωπινότητα των σιτιζόμενων ανθρώπων δε μπορεί να οριστεί ούτε να υποβιβαστεί από το πού αυτοί θα παραλάβουν ένα πιάτο φαΐ, αλλά από τις σχέσεις που έχουν αναπτύξει ή θα αναπτύξουν τη στιγμή που θα συντρώγουν ή κατά πόσο θα συνδεθούν με αυτού του είδους την «προσφορά». Αυτό που έχει σημασία είναι πως η σκληρότητα του κράτους, σε αυτόν τον τομέα, μπορεί να φτάσει ακόμα και σε σημείο να επιτίθεται στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια προσπαθώντας έτσι να κατασκευάσει πειθήνια άτομα θεμελιώνοντας την όποια αποδοχή των επιλογών του και παράλληλα έρχεται να συμβάλει στην καταστολή κάθε φωνής που αντιδρά σ' αυτές. Έτσι, η κατασκευασμένη αδυναμία εξασφάλισης των απαραίτητων αναγκών για τον κάθε άνθρωπο, όταν οδηγεί στο σημείο της ολοκληρωτικής στέρησης βασικών αγαθών, καλλιεργεί την αίσθηση της ταπείνωσης, με τρόπο που να απομακρύνει κάθε δυνατότητα της δυναμικής αντιπαράθεσης προς αυ-

Έτσι, στην εξαθλίωση οδηγούνται οι πληθυσμοί όταν αδυνατούν να αντεπεξέλθουν στην κάλυψη των βασικών τους αναγκών. Η φτώχεια όμως είναι κάτι τελείως διαφορετικό και σίγουρα περισσότερο πολύπλοκο, επειδή το τι είναι φτώχεια και πότε κάποιος θεωρείται φτωχός δε μπορεί να έχει κάποιον ειδικό ορισμό, παρά μόνο κάποιον πιο γενικό.

Μπορεί να υπάρξει σύγκριση όσον αφορά τη φτώχεια; Θεωρούμε ότι είναι πολύ δύσκολο, γι' αυτό άλλωστε η φτώχεια μπορεί να οριστεί μόνο σαν απόρροια σύγκρισης με το δείκτη «ανάπτυξης» της επίπλαστης ευημερίας κάθε κοινωνίας. Αυτό γίνεται δύσκολα αντιληπτό από τους περισσότερους ανθρώπους, αφού υποσυνείδητα σαν μέτρο πάντα σύγκρισης λαμβάνουν τις συνθήκες που επικρατούν στο στενό κοινωνικό περιβάλλον που επιβιώνουν. Αυτό είναι και το τέχνασμα που το κράτος χρησιμοποιεί για να ρυθμίσει, κατά περίπτωση, τις συνθήκες διαβίωσης των ανθρώπων.

Αν αναλυθεί τί είναι σημαντικό και τί όχι, για να μπορεί ο άνθρωπος να ζήσει ελεύθερος, κοντά στο φυσικό του περιβάλλον, πολύ λίγα πράγματα από αυτά που του προσφέρονται σαν απαραίτητα από τον καταναλωτικό πολιτισμό θα μπορούσαν να έχουν μια χρησιμότητα. Δε θα ήταν ούτε οι πολυτελείς κατοικίες, ούτε οι παχυλοί λογαριασμοί καταθέσεων, αλλά ο καθαρός αέρας, οι καθαρές τροφές και ο χρόνος για να αναπτυχθεί η ανθρώπινη δημιουργικότητα. Επομένως, με αυτά τα «λίγα» οι άνθρωποι δεν μπορούν να θεωρηθούν φτωχοί. Αντίθετα η στέρηση των βασικών αγαθών για να μπορεί να διαβιώνει, μπορεί να οριστεί και έχει ένα και μοναδικό όνομα: **εξαθλίωση**.

Είναι σημαντικό πλέον, αφού οι άνθρωποι βάλλονται διαρκώς από τις επιθέσεις των διαδικασιών αναδιοργάνωσης του κυριαρχικού μηχανισμού, να αναζητήσουν τα πραγματικά εκείνα στοιχεία που είναι απαραίτητα, αποβάλλοντας κάθε περιττό συστατικό μια επίπλαστης ευημερίας. Να διακρίνουν ότι απορρίπτοντας τα περιττά, στην ουσία απορρίπτουν την επιρροή του κρατισμού πάνω τους ανοίγοντας τους ορίζοντες σε ένα τρόπο ζωής, ελεύθερο και απαλλαγμένος από εξουσία και εξαρτήσεις.

Σε κάθε, λοιπόν, περίπτωση αναδιοργάνωσης του οικονομικού μοντέλου εκμετάλλευσης, μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι προκαλείται μια τεχνητή κρίση που αγγίζει τις διατροφικές συνήθειες του πληθυσμού και είναι κάτι εντελώς διαφορετικό από τις κρίσεις έλλειψης γεωργικών αγαθών ή και κτηνοτροφικών προϊόντων λόγω κακών καιρικών συνθηκών, που συναντιούνταν σε προηγούμενες εποχές. Παρατηρείται επίσης ότι οι τεχνητές οικονομικές κρίσεις επηρεάζουν τις διατροφικές συνήθειες και την ποιότητα διατροφής μεγάλων πληθυσμιακά κομματιών, τόσο αγροτικών όσο και αστικών.

Όπως ακριβώς συμβαίνει με τις πολεμικές τακτικές, η διαχείριση των αποθεμάτων τροφής μπορεί να λειτουργήσει ως εργαλείο για την επιβολή της θέλησης και την καταστολή σε ένα πληθυσμό που είναι ή τείνει να μεταβληθεί σε εχθρικό.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι και η διανομή συσσιτίων από το δήμο Αθηναίων, την περίοδο 1931-1932, σε 25.000 οικογένειες, κάτι το οποίο μπορεί να θεωρηθεί εργαλείο που προετοιμάζει τον πληθυσμό σε νέες συνθήκες, που στην προκειμένη περίπτωση ήταν η αλλαγή του πολιτειακού καθεστώτος, καθώς και της δεύτερης ανθρωποσφαγής που είχε αποφασιστεί και διαφαινόταν, σχεδόν μια δεκαετία αργότερα. Μπορούμε να αντι-
ξή του σε ρυθμιστή των κανόνων της ανθρώπινης συμπεριφοράς, βρίσκει έδαφος σε καταστάσεις όπως αυτή της αδυναμίας εξασφάλισης από τους ανθρώπους βασικών διατροφικών αγαθών.

Εδώ έρχεται το άπλωμα των μηχανισμών διανομής συσσιτίου η οποία είναι μια πολιτική πρακτική εξαπάτησης σε κάθε περίπτωση, αφού αυτοί που κατασκευάζουν τις συνθήκες εξαθλίωσης είναι οι ίδιοι που διατυμπανίζουν πως την αντιμετωπίζουν. Ο κρατισμός πολιτικά οφέλη επιδιώκει να αποκομίσει με αυτή την τακτική που ενεργεί σαν ένα σύστημα «εσωτερικής καύσης» (να δανειστούμε τον όρο από τη μηχανολογία) όχι με άμεση κρατική παρέμβαση, αλλά με τη κατασκευή εναλλακτικών δομών από φορείς του. Θεσμοί όπως η εκκλησία, συνέταιρος πάντα με το κράτος, παρουσιάζεται σαν φορέας υλοποίησης των κρατικών επιλογών, «ντύνοντας» τες με αρκετή δόση «χριστιανικής αλληλεγγύης» και αποκρύπτοντας την πραγματικότητα, ότι δηλαδή κερδοσκοπεί ασύστολα μέσω των φιλανθρωπιών που κάνει. Κερδοσκοπεί τόσο σε επίπεδο ιδεολογικό όσο και σε υλικό. Μη ξεχνάμε την απάτη άντλησης εκατομμυρίων ευρώ «δημοσίου χρήματος» της ΜΚΟ «Αλληλεγγύης» της αρχιεπισκοπής Αθηνών, (που άλλαξε το όνομά της σε «Αποστολή») ενώ η κρατική δικαιοσύνη καθυστερεί να αποφανθεί και επιχειρεί να κουκουλώσει το όλο θέμα..

θρωποι που σιτίζονται από αυτούς τους μηχανισμούς διανομής είναι παραδομένοι στην κρατική επιβολή ή έστω έχουν απολέσει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια τους; Όχι, σε καμιά περίπτωση. Σίγουρα η ενστικτώδης ανάγκη για επιβίωση δεν μπορεί να κριθεί από κανένα άνθρωπο. Είναι αδιαμφισβήτητα συνδεμένη με την ανθρώπινη ύπαρξη.

Η ανθρωπινότητα των σιτιζόμενων ανθρώπων δε μπορεί να οριστεί ούτε να υποβιβαστεί από το πού αυτοί θα παραλάβουν ένα πιάτο φαΐ, αλλά από τις σχέσεις που έχουν αναπτύξει ή θα αναπτύξουν τη στιγμή που θα συντρώγουν ή κατά πόσο θα συνδεθούν με αυτού του είδους την «προσφορά». Αυτό που έχει σημασία είναι πως η σκληρότητα του κράτους, σε αυτόν τον τομέα, μπορεί να φτάσει ακόμα σε σημείο να επιτίθεται στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια προσπαθώντας έτσι να κατασκευάσει πειθήνια άτομα θεμελιώνοντας την όποια αποδοχή των επιλογών του και παράλληλα έρχεται να συμβάλει στην καταστολή κάθε φωνής που αντιδρά σ' αυτές. Έτσι, η κατασκευασμένη αδυναμία εξασφάλισης των απαραίτητων αναγκών για τον κάθε άνθρωπο, όταν οδηγεί στο σημείο της ολοκληρωτικής στέρησης βασικών αγαθών, καλλιεργεί την αίσθηση της ταπείνωσης, με τρόπο που να απομακρύνει κάθε δυνατότητα δυναμικής αντιπαράθεσης προς αυτούς που οδήγησαν ένα μέρος του πλη-
σμα που το κράτος χρησιμοποιεί για να ρυθμίσει, κατά περίπτωση, τις συνθήκες διαβίωσης των ανθρώπων.

Αν αναλυθεί τί είναι σημαντικό και τί όχι, για να μπορεί ο άνθρωπος να ζήσει ελεύθερος, κοντά στο φυσικό του περιβάλλον, πολύ λίγα πράγματα από αυτά που του προσφέρονται σαν απαραίτητα από τον καταναλωτικό πολιτισμό θα μπορούσαν να έχουν μια χρησιμότητα. Δε θα ήταν ούτε οι πολυτελείς κατοικίες, ούτε οι παχυλοί λογαριασμοί καταθέσεων, αλλά ο καθαρός αέρας, οι καθαρές τροφές και ο χρόνος για να αναπτυχθεί η ανθρώπινη δημιουργικότητα. Επομένως, με αυτά τα «λίγα» οι άνθρωποι δεν μπορούν να θεωρηθούν φτωχοί. Αντίθετα η στέρηση των βασικών αγαθών για να μπορεί να διαβιώνει, μπορεί να οριστεί και έχει ένα και μοναδικό όνομα: **εξαθλίωση**.

Είναι σημαντικό πλέον, αφού οι άνθρωποι βάλλονται διαρκώς από τις επιθέσεις των διαδικασιών αναδιοργάνωσης του κυριαρχικού μηχανισμού, να αναζητήσουν τα πραγματικά εκείνα στοιχεία που είναι απαραίτητα, αποβάλλοντας κάθε περιττό συστατικό μια επίπλαστης ευημερίας. Να διακρίνουν ότι απορρίπτοντας τα περιττά, στην ουσία απορρίπτουν την επιρροή του κρατισμού πάνω τους ανοίγοντας τους ορίζοντες σε ένα τρόπο ζωής, ελεύθερο και απαλλαγμένος από εξουσία και εξαρτήσεις.

Π.

ΚΑΝΕΝΑ ΟΡΥΧΕΙΟ ΣΤΗ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ

Την Παρασκευή 19 Οκτωβρίου 2012 έγινε παρέμβαση στη Νομική σχολή Αθήνας ενάντια στα μεταλλεία χρυσού από την πρωτοβουλία αναρχικών «Άγρια Φύση». Αναρτήθηκαν πανό έξω από τη σχολή και στο παλιό Χημείο στη Σόλωνος, μοιράστηκαν προκηρύξεις σε διερχόμενους φοιτητές και μη στη Μασσαλίας και κολλήθηκαν αφίσες στο κτίριο και τη γύρω περιοχή. Ακολούθησαν τις επόμενες μέρες ανάλογες παρεμβάσεις σε ΠΑΝΤΕΙΟ, ΑΣΟΕΕ και Πολυτεχνειούπολη.

Ακολουθεί το κείμενο που μοιράστηκε:

Στα βουνά της Χαλκιδικής συντελείται μια τεράστια καταστροφή εις βάρος της μητέρας φύσης. Το Ελληνικό κράτος έχει πουλήσει τα δικαιώματα εκμετάλλευσης του χρυσού που βρίσκεται κάτω από τα αρχέγονα δάση της περιοχής των Σκουριών στην εταιρία Eldorado-Ελληνικός Χρυσός. Η εν λόγω εταιρία έχει ήδη αρχίσει το κατάπτυστο έργο της: την εντατική αποψίλωση 4.000 στρεμμάτων δάσους και την κατασκευή εργοστασίου επεξεργασίας μεταλλευμάτων μεταξύ των χωριών Ολυμπιάδας, Στανού, Μεγάλης Παναγιάς και Ιερισσού. Το κράτος και η εταιρία με το έργο τους αυτό θα στερήσουν τη ζωή από το ίδιο το δάσος, αλλά και από τα χιλιάδες ζώα που ζουν μέσα σε αυτό, τα καθαρά υπόγεια ύδατα και το έδαφος θα μολυνθούν από τοξικές ουσίες όπως το κυάνιο. Με απλά λόγια ένας ολόκληρος ζωντανός κόσμος θα εξοντωθεί στο βωμό του κέρδους των πολυεθνικών εταιριών και των κρατικών ιθυνόντων, αφήνοντας πίσω τους μολυσμένη γη και θάνατο.

Κάτοικοι που δεν εφησυχάζουν μπροστά στη καταστροφή, από χωριά όπως της Ολυμπιάδας και της Μεγάλης Παναγιάς, αγωνίζονται δεκαετίες τώρα ενάντια στα μεταλλεία. Φέτος δόθηκε η τελική άδεια από την κυβέρνηση και το νέο έργο ουσιαστικά ξεκίνησε. Από το Μάρτιο γίνονται συγκρούσεις με τους κατοίκους και τους υπερασπιστές του δάσους από τη μία και την αστυνομία και τους εργάτες της εταιρίας από την άλλη.

Η μεταλλουργία δεν είναι μια ανακάλυψη της σύγχρονης εποχής, άλλωστε οι επιπτώσεις των αρχαίων μεταλλείων δεν έχουν ακόμα αποκατασταθεί. Από τα αρχαία χρόνια η απόκτηση «πολύτιμων» μετάλλων συνδέθηκε με την κοινωνική καταξίωση και την ενδυνάμωση της κρατικής μηχανής. Ο λαμπερός χρυσός, που είναι ένα ασήμαντο μέταλλο για μια ζωή ελευθερη, έγινε κίνητρο για να σκοτώνει συστηματικά η βιομηχανία την μοναδική πηγή ζωής, τη φύση. Αυτή η κυριαρχική συμπεριφορά του πολιτισμού πάνω στη φύση είναι αποτέλεσμα της εξουσιαστικής νοοτροπίας του ανθρωποκεντρισμού, της αυθαίρετης πεποίθησης του ανθρώπου πως

είναι ανώτερος από ό,τι άλλο φυσικό στοιχείο τον περιβάλλει. Η αντίληψη αυτή είναι απόρροια της αλλοτρίωσης του ανθρώπου από το φυσικό κόσμο. Με την διαμεσολάβηση της διαδικασίας του πολιτισμού, την δόμηση των πόλεων, των κρατών και των εξουσιαστικών σχέσεων, οι άνθρωποι αγνοούν την γήινη-ζωική τους φύση, η οποία είναι άμεσα αλληλένδετη με την ύπαρξη και την εξέλιξη του φυσικού κόσμου.

Οι άνθρωποι θα μπορούσαμε να συμβιώνουμε αρμονικά με την υπόλοιπη φύση, ζώντας με απλότητα σε ελεύθερες κοινότητες και ομαδοποιήσεις, όπως έκαναν πρόγονοι μας για χιλιάδες χρόνια. Αντί αυτού σήμερα, ενταγμένοι μέσα σε ένα πολύπλοκο, μηχανοποιημένο τεχνικό περιβάλλον, γεμάτο διαχωρισμούς και καταμερισμένες δραστηριότητες, γινόμαστε μέρος μιας παγκόσμιας μηχανής που σπέρνει τον όλεθρο σε ανθρώπινους πληθυσμούς, στα άλλα ζώα και τη Γη γενικότερα.

Οι βιότοποι που απειλούνται σήμερα άμεσα από τα μεταλλεία δεν είναι μόνο στη Χαλκιδική αλλά και σε άλλες περιοχές της βόρειας Ελλάδας, όπως στο Κιλκίς και στην Αλεξανδρούπολη. Όμως ας μην έχουμε αυταπάτες, η τεχνοκρατία και η κεφαλαιοκρατία στο σημερινό κόσμο εκφράζονται μέσα από ένα παγκόσμιο σύστημα που κτυπάει κάθε σημείο του πλανήτη είτε είναι θάλασσα, είτε ξηρά. Ειδικότερα, όμως, σε χώρες του λεγόμενου τρίτου κόσμου, η λεηλασία της φύσης και των φτωχών ανθρώπων είναι αδιανόητη. Γιγάντιες πολυεθνικές εταιρίες με τη βοήθεια των κρατών και των διεθνών οργανισμών εκβιάζουν γηγενής πληθυσμούς με κάθε μέσο (πολέμους, επισιτιστικές κρίσεις, οικονομικά μέτρα) να δεχθούν τις επενδύσεις και να εργαστούν σε αυτές με αντάλλαγμα ένα πενιχρό μισθό και μια σύντομη και μίζερη ζωή. Με υπερσύγχρονες μηχανές κόβουν δάση, ξεκοιλιάζουν τη γη, μολύνουν τον αέρα, το νερό και το υπέδαφος. Μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα παίρνουν ένα παράδεισο και τον κάνουν κόλαση για να τον εγκαταλείψουν μόλις το κοίτασμα δεν είναι πια κερδοφόρο. Αυτό το κυνήγι «θησαυρού», είτε πρόκειται για μεταλλεύματα όπως ο χρυσός είτε για ενέργεια (πετρέλαιο, φυσικό αέριο, λιγνίτη), είναι παντελώς αδιέξοδο και καταστροφικό. Η λεγόμενη πρόοδος του πολιτισμού και το ιδεολόγημα της ανάπτυξης εξυπηρετούν μόνο την πρόσκαιρη ύπαρξη του παγκόσμιου εξουσιαστικού συστήματος που διαλύει, όμως, κουλτούρες δεκάδων χιλιάδων χρόνων, αρχέγονα δάση, ζωικές κοινότητες και οικοσυστήματα και που υπόσχεται την δυστοπία.

Η καταστροφή του φυσικού κόσμου, όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και σε πλανητι-

ΣΤΗ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ

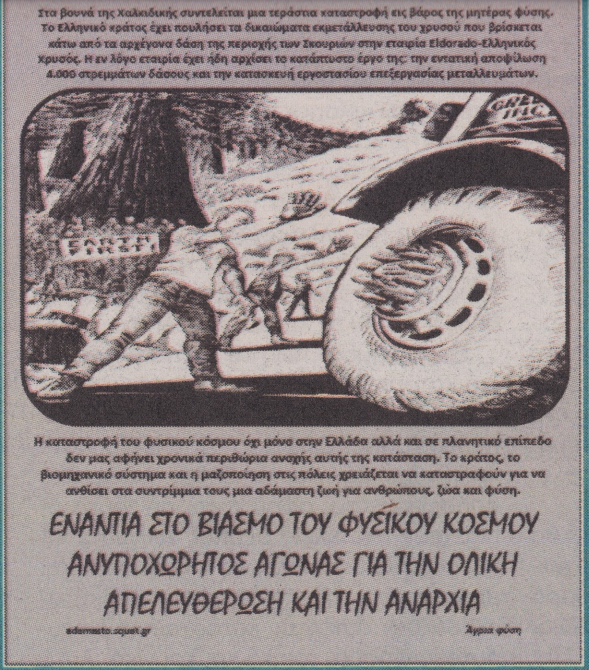
Την Παρασκευή 19 Οκτωβρίου 2012 έγινε παρέμβαση στη Νομική σχολή Αθήνας ενάντια στα μεταλλεία χρυσού από την πρωτοβουλία αναρχικών "Άγρια Φύση". Αναρτήθηκαν πανό έξω από τη σχολή και στο παλιό Χημείο στη Σόλωνος, μοιράστηκαν προκηρύξεις σε διερχόμενους φοιτητές και μη στη Μασσαλίας και κολλήθηκαν αφίσες στο κτίριο και τη γύρω περιοχή. Ακολούθησαν τις επόμενες μέρες ανάλογες παρεμβάσεις σε ΠΑΝΤΕΙΟ, ΑΣΟΕΕ και Πολυτεχνειούπολη.

Ακολουθεί το κείμενο που μοιράστηκε:

Στα βουνά της Χαλκιδικής συντελείται μια τεράστια καταστροφή εις βάρος της μητέρας φύσης. Το Ελληνικό κράτος έχει πουλήσει τα δικαιώματα εκμετάλλευσης του χρυσού που βρίσκεται κάτω από τα αρχέγονα δάση της περιοχής των Σκουριών στην εταιρία Eldorado-Ελληνικός Χρυσός. Η εν λόγω εταιρία έχει ήδη αρχίσει το κατάπτυστο έργο της: την εντατική αποψίλωση 4.000 στρεμμάτων δάσους και την κατασκευή εργοστασίου επεξεργασίας μεταλλευμάτων μεταξύ των χωριών Ολυμπιάδας, Στανού, Μεγάλης Παναγιάς και Ιερισσού. Το κράτος και η εταιρία με το έργο τους αυτό θα στερήσουν τη ζωή από το ίδιο το δάσος, αλλά και από τα χιλιάδες ζώα που ζουν μέσα σε αυτό, τα καθαρά υπόγεια ύδατα και το έδαφος θα μολυνθούν από τοξικές ουσίες όπως το κυάνιο. Με απλά λόγια ένας ολόκληρος ζωντανός κόσμος θα εξοντωθεί στο βωμό του κέρδους των πολυεθνικών εταιριών και των κρατικών ιθυνόντων, αφήνοντας πίσω τους μολυσμένη γη και θάνατο.

Κάτοικοι που δεν εφησυχάζουν μπροστά στη καταστροφή, από χωριά όπως της Ολυμπιάδας και της Μεγάλης Παναγιάς, αγωνίζονται δεκαετίες τώρα ενάντια στα μεταλλεία. Φέτος δόθηκε η τελική άδεια από την κυβέρνηση και το νέο έργο ουσιαστικά ξεκίνησε. Από το Μάρτιο γίνονται συγκρούσεις με τους κατοίκους και τους υπερασπιστές του δάσους από τη μία και την αστυνομία και τους εργάτες της εταιρίας από την άλλη.

Η μεταλλουργία δεν είναι μια ανακάλυψη της σύγχρονης εποχής, άλλωστε οι επιπτώσεις των αρχαίων μεταλλείων δεν έχουν ακόμα αποκατασταθεί. Από τα αρχαία χρόνια η απόκτηση «πολύτιμων» μετάλλων συνδέθηκε με την κοινωνική καταξίωση και την ενδυνάμωση της κρατικής μηχανής. Ο λαμπερός χρυσός, που είναι ένα ασήμαντο μέταλλο για μια ζωή ελεύθερη, έγινε κίνητρο για να σκοτώνει συστηματικά η βιομηχανία την μοναδική πηγή ζωής, τη φύση. Αυτή η κυριαρχική συμπεριφορά του πολιτισμού πάνω στη φύση είναι αποτέλεσμα της εξουσιαστικής νοοτροπίας του ανθρωποκεντρισμού, της αυθαίρετης πεποίθησης του ανθρώπου πως

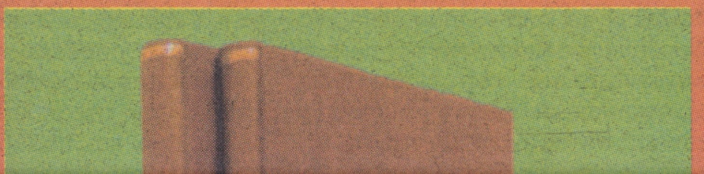
είναι ανώτερος από ό,τι άλλο φυσικό στοιχείο τον περιβάλλει. Η αντίληψη αυτή είναι απόρροια της αλλοτρίωσης του ανθρώπου από το φυσικό κόσμο. Με την διαμεσολάβηση της διαδικασίας του πολιτισμού, την δόμηση των πόλεων, των κρατών και των εξουσιαστικών σχέσεων, οι άνθρωποι αγνοούν την γήινη-ζωική τους φύση, η οποία είναι άμεσα αλληλένδετη με την ύπαρξη και την εξέλιξη του φυσικού κόσμου.

Οι άνθρωποι θα μπορούσαμε να συμβιώνουμε αρμονικά με την υπόλοιπη φύση, ζώντας με απλότητα σε ελεύθερες κοινότητες και ομαδοποιήσεις, όπως έκαναν πρόγονοι μας για χιλιάδες χρόνια. Αντί αυτού σήμερα, ενταγμένοι μέσα σε ένα πολύπλοκό, μηχανοποιημένο τεχνικό περιβάλλον, γεμάτο διαχωρισμούς και καταμερισμένες δραστηριότητες, γινόμαστε μέρος μιας παγκόσμιας μηχανής που σπέρνει τον

δεν είναι μόνο στη Χαλκιδική αλλά και σε άλλες περιοχές της βόρειας Ελλάδας, όπως στο Κιλκίς και στην Αλεξανδρούπολη. Όμως ας μην έχουμε αυταπάτες, η τεχνοκρατία και η κεφαλαιοκρατία στο σημερινό κόσμο εκφράζονται μέσα από ένα παγκόσμιο σύστημα που κτυπάει κάθε σημείο του πλανήτη είτε είναι θάλασσα, είτε ξηρά. Ειδικότερα, όμως, σε χώρες του λεγόμενου τρίτου κόσμου, η λεηλασία της φύσης και των φτωχών ανθρώπων είναι αδιανόητη. Γιγάντιες πολυεθνικές εταιρίες με τη βοήθεια των κρατών και των διεθνών οργανισμών εκβιάζουν γηγενής πληθυσμούς με κάθε μέσο (πολέμους, επισιτιστικές κρίσεις, οικονομικά μέτρα) να δεχθούν τις επενδύσεις και να εργαστούν σε αυτές με αντάλλαγμα ένα πενιχρό μισθό και μια σύντομη και μίζερη ζωή. Με υπερσύγχρονες μηχανές κόβουν δάση, ξεκοιλιάζουν τη γη, μολύνουν τον αέρα, το νερό και το υπέδαφος. Μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα παίρνουν ένα παράδεισο και τον κάνουν κόλαση για να τον εγκαταλείψουν μόλις το κοίτασμα δεν είναι πια κερδοφόρο. Αυτό το κυνήγι «θησαυρού», είτε πρόκειται για μεταλλεύματα όπως ο χρυσός είτε για ενέργεια (πετρέλαιο, φυσικό αέριο, λιγνίτη), είναι παντελώς αδιέξοδο και καταστροφικό. Η λεγόμενη πρόοδος του πολιτισμού και το ιδεολόγημα της ανάπτυξης εξυπηρετούν μόνο την πρόσκαιρη ύπαρξη του παγκόσμιου εξουσιαστικού συστήματος που διαλύει, όμως, κουλτούρες δεκάδων χιλιάδων χρόνων, αρχέγονα δάση, ζωικές κοινότητες και οικοσυστήματα και που υπόσχεται την δυστοπία.

Η καταστροφή του φυσικού κόσμου, όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και σε πλανητικό επίπεδο δεν μας αφήνει χρονικά περιθώρια ανοχής αυτής της κατάστασης. Χρειάζεται ως ζωντανά πλάσματα να αρνηθούμε το σύστημα που μας εξουσιάζει και να αγωνιστούμε για την καταστροφή του. Να επαναπροσδιορίσουμε τη σχέση μας με το φυσικό κόσμο και να αντισταθούμε σε ό,τι μας εμποδίζει από μια αρμονική συμβίωση με αυτόν. Το κράτος, το βιομηχανικό σύστημα και η μαζοποίηση στις πόλεις χρειάζεται να καταστραφούν για να

αρχέγονα δάση της περιοχής των Σκουριών στην εταιρία Eldorado-Ελληνικός Χρυσός. Η εν λόγο εταιρία έχει ήδη αρχίσει το κατάπτυστο έργο της: την εντατική αποψίλωση 4.000 στρεμμάτων δάσους και την κατασκευή εργοστασίου επεξεργασίας μεταλλευμάτων μεταξύ των χωριών Ολυμπιάδας, Στανού, Μεγάλης Παναγιάς και Ιερισσού. Το κράτος και η εταιρία με το έργο τους αυτό θα στερήσουν τη ζωή από το ίδιο το δάσος, αλλά και από τα χιλιάδες ζώα που ζουν μέσα σε αυτό, τα καθαρά υπόγεια ύδατα και το έδαφος θα μολυνθούν

χουν ακόμα αποκατασταθεί. Από τα αρχαία χρόνια η απόκτηση «πολύτιμων» μετάλλων συνδέθηκε με την κοινωνική καταξίωση και την ενδυνάμωση της κρατικής μηχανής. Ο λαμπερός χρυσός, που είναι ένα ασήμαντο μέταλλο για μια ζωή ελεύθερη, έγινε κίνητρο για να σκοτώνει συστηματικά η βιομηχανία την μοναδική πηγή ζωής, τη φύση. Αυτή η κυριαρχική συμπεριφορά του πολιτισμού πάνω στη φύση είναι αποτέλεσμα της εξουσιαστικής νοοτροπίας του ανθρωποκεντρισμού, της αυθαίρετης πεποίθησης του ανθρώπου πως

γνοούν την γήινη-ζωική τους φύση, η οποία είναι άμεσα αλληλένδετη με την ύπαρξη και την εξέλιξη του φυσικού κόσμου.

Οι άνθρωποι θα μπορούσαμε να συμβιώνουμε αρμονικά με την υπόλοιπη φύση, ζώντας με απλότητα σε ελεύθερες κοινότητες και ομαδοποιήσεις, όπως έκαναν πρόγονοι μας για χιλιάδες χρόνια. Αντί αυτού σήμερα, ενταγμένοι μέσα σε ένα πολύπλοκό, μηχανοποιημένο τεχνικό περιβάλλον, γεμάτο διαχωρισμούς και καταμερισμένες δραστηριότητες, γινόμαστε μέρος μιας παγκόσμιας μηχανής που σπέρνει τον

δοφόρο. Αυτό το κυνήγι «θησαυρού», είτε πρόκειται για μεταλλεύματα όπως ο χρυσός είτε για ενέργεια (πετρέλαιο, φυσικό αέριο, λιγνίτη), είναι παντελώς αδιέξοδο και καταστροφικό. Η λεγόμενη πρόοδος του πολιτισμού και το ιδεολόγημα της ανάπτυξης εξυπηρετούν μόνο την πρόσκαιρη ύπαρξη του παγκόσμιου εξουσιαστικού συστήματος που διαλύει, όμως, κουλτούρες δεκάδων χιλιάδων χρόνων, αρχέγονα δάση, ζωικές κοινότητες και οικοσυστήματα και που υπόσχεται την δυστοπία.

Η καταστροφή του φυσικού κόσμου, όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και σε πλανητικό επίπεδο δεν μας αφήνει χρονικά περιθώρια ανοχής αυτής της κατάστασης. Χρειάζεται ως ζωντανά πλάσματα να αρνηθούμε το σύστημα που μας εξουσιάζει και να αγωνιστούμε για την καταστροφή του. Να επαναπροσδιορίσουμε τη σχέση μας με το φυσικό κόσμο και να αντισταθούμε σε ό,τι μας εμποδίζει από μια αρμονική συμβίωση με αυτόν. Το κράτος, το βιομηχανικό σύστημα και η μαζοποίηση στις πόλεις χρειάζεται να καταστραφούν για να ανθίσει στα συντρίμμια τους μια αδάμαστη ζωή για ανθρώπους, ζώα και φύση.

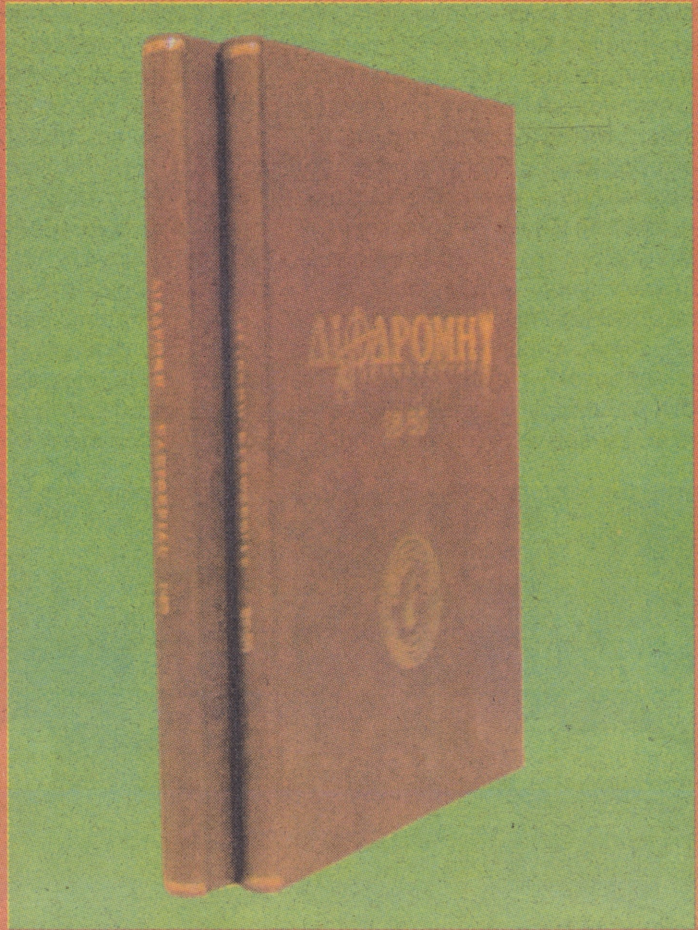
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΒΙΑΣΜΟ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΑΝΥΠΟΧΩΡΗΤΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΛΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

ΑΓΡΙΑ ΦΥΣΗ

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

κυκλοφορεί ΚΑΙ ενδεδυμένη!!!

Από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ συνεχίζεται η διάθεση της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ δεμένης σε τόμους. Μετά τον ΠΡΩΤΟ (φύλλα 1-25) είναι έτοιμος και ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ (φύλλα 26-50)

****

Όσοι επιθυμούν να αποκτήσουν κάποιο τόμο μπορούν να τηλεφωνήσουν στο 69 73 799 207